

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Hài kịch hạ màn, bi kịch mở ra !!!

Toàn dân Việt vừa chứng kiến một biến cố chính trị mà ở các nước khác thì chỉ là chuyện riêng của một đảng phái nhưng tại Việt Nam lại liên quan đến vận mệnh đất nước và dân tộc, đó là Đại hội lần thứ 11 của đảng Cộng sản. Liên quan tới mức như thế, nhưng ngoài một số đảng viên chú tâm vào đó để trục lợi, một số quan sát viên chú tâm vào đó để bình luận vung vít, một số "góp ý viên" chú tâm vào đó với mong ước vài sự thay đổi tích cực, thì tuyệt đại đa số nhân dân và các nhà đối kháng dân chủ vẫn thờ ơ, hoặc có lên tiếng bình luận thì cũng để chế giễu hay báo động. Vì thật ra, y như 10 kỳ trước, Đại hội đảng CS lần này chỉ là một màn hài kịch, gọi "hài kịch dở ẹc", "hài kịch thối tha" hay "hài kịch vĩ đại" đều được.

1- Quả thế, Đại hội 11 đảng Cộng sản Việt Nam đã kết thúc...

a- Với một dàn lãnh đạo chớp bu trong Bộ Chính trị gồm 14 khuôn mặt có não trạng bảo thủ, xơ cứng, mù quáng (hay đúng hơn bất nhân dân mù quáng) tin vào một học thuyết phá sản, một chủ nghĩa không tưởng (tân tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng); có thành tích phá hoại an ninh quốc phòng qua việc cho tên xâm lược Trung cộng đi vào yếu huyệt Tây Nguyên ém quân dưới danh nghĩa khai thác bauxite, lũng đoạn kinh tế quốc dân qua việc bảo trợ nhiệt tình cho cái thùng không đáy, tập đoàn vỡ nợ Vinashin, dung dưỡng tham nhũng bóc lột qua việc để chìm xuống vụ PMU 18, vụ tiền giấy polymer với công ty Security (tân thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng); có đầu óc ngông cuồng, thực hiện những chương trình tốn kém, vô hiệu quả như lễ kỷ niệm 1000 năm Thăng Long, cổ xúy những dự án phiêu lưu, thâm hụt công quỹ, gây nợ cho đất nước như đường sắt cao tốc xuyên Việt (tân chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng). Dàn lãnh đạo chớp bu này lại đặc biệt nặng về văn hóa tư tưởng và chuyên chính công an trị (với Tô Huy Rứa, Tống Thị Phóng, Đinh Thế Huynh, Nguyễn Xuân Phúc, Ngô Văn Dụ, với 2 tướng công an Lê Hồng Anh, Trần Đại Quang). Nguy hiểm hơn cả, họ có khuynh hướng thần phục lân bang xâm lược Trung cộng.

b- Với một tập thể lãnh đạo trong Ban Chấp hành Trung ương gồm 175 ủy viên chính thức và 25 ủy viên dự khuyết, đa phần là quan chức lớn của đảng đang đứng đầu các bộ, các tỉnh, các cơ quan quan trọng như những ông trời con lộng hành, rồi quý tử các đảng viên cao cấp theo truyền thống cha truyền con nối kiểu cộng sản. Trong số đó, nhiều kẻ vô tài bất tưởng, tham nhũng đàn áp như Nông Quốc Tuấn, tiến thân trên con đường chính trị một cách nhanh chóng, mờ ám, kiểu áp đặt như Nguyễn Xuân Anh, Nguyễn Thanh Nghị... Mặt khác, trong số 175 ủy viên chính thức đó, có 19 kẻ gốc quân đội và 9 kẻ gốc công an, nhiều hơn đại hội X tới 5 người, trong khi đội ngũ gọi là trí thức hoạt động trong các lãnh vực về kinh tế, giáo dục, đối ngoại... thì đếm trên đầu ngón tay. Rõ ràng đi ngược với "viễn kiến" mà đại hội đã nêu ra là tạo những bước đột phá trong sự phát triển kinh tế của đất nước để đến năm 2020, VN trở thành quốc gia công nghiệp theo hướng hiện đại! Nói tóm, Ban chấp hành trung ương này là kết quả của một cuộc mua quan bán chức, tranh giành quyền lực hầu có cơ hội thủ lợi kinh tế, làm giàu bất chính, bóc lột nhân dân và đất nước sau này.

c- Với sự thờ ơ trước những vấn đề lớn của quốc gia xã hội. Hai mươi bốn bài tham luận được trình trọng đọc trong đại hội không hề nhắc đến các sự kiện mà nhân dân cả nước quan tâm trong mấy năm và nhất là mấy tháng cận kề. Những cái tên như tập đoàn tàu thủy Vinashin, khu lọc dầu Dung Quất, dự án khai thác bauxite Tây Nguyên, khủng hoảng tranh chấp ở Đông hải, chủ quyền quần đảo Hoàng Trường Sa, nguy cơ bom bìn đổ và bom nước thủy điện, các vụ tham nhũng lớn dây dưa như PMU 18 ở Việt Nam, PCI ở Nhật Bản, Securrency ở Úc, Nexus Technologies ở Hoa Kỳ, các vụ án bất công tại Hà Giang, Thái Bình, Hải Phòng, Sài Gòn, Hà Nội... đều là những từ cấm kỵ, chẳng đại biểu nào dám nói ra. Có nói thì toàn là "chúng tôi nhất trí cao với các vấn đề đã được chuẩn bị rất công phu đầy đủ"! Mà thực sự các vấn đề này chỉ là những lời tuyên bố rỗng tuếch, dối gạt quốc tế, lừa mỵ nhân dân và không bao giờ thực hiện như: "*Phát triển kinh tế nhanh, bền vững; nâng cao đời sống vật chất, tinh thần của nhân dân; giữ vững ổn định chính trị xã hội; tăng cường hoạt động đối ngoại. Bảo vệ vững chắc độc lập, chủ quyền, thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ và tạo nền tảng để đến năm 2020 nước ta cơ bản thành nước công nghiệp hiện đại*".

d- Với những định hướng sai lầm và tai hại như kiên trì cái học thuyết Mác-Lê thối tả đã bị nhân loại vứt vào sọt rác và cái tư tưởng Hồ Chí Minh ngụy tạo đã bị nhân dân dè bỉu; như kiên trì tiến lên "chủ nghĩa xã hội công bằng dân chủ văn minh" mà thực chất là củng cố ách chuyên chế độc tài, đảng trị bóc lột, bất công đầy rẫy; như kiên trì "nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa" mà thực chất là nền kinh tế tư bản hoang dã rừng rú, đẻ ra một giai cấp tư sản đồ thiếu số đoạt lấy đa phần tài nguyên quốc gia; như kiên trì "ché độ nhất nguyên độc đảng" theo lời khẳng định trắng trợn của Đinh Thế Huynh, tổng biên tập báo Nhân Dân, kể nhờ đó mà đã được đi vào Bộ Chính trị: "*Việt Nam không có nhu cầu đa nguyên đa đảng và dứt khoát không đa nguyên đa đảng*"; như kiên trì "lấy kinh tế nhà nước và xí nghiệp quốc doanh làm chủ đạo" dù thực tế cho thấy chúng chỉ đem đến thua lỗ, phá sản, chồng chất thêm nợ nần quốc tế cho nhân dân nai lưng ra trả. Theo lời kinh tế gia Ngô Nhân Dụng, "*đảng Cộng sản quyết tâm bảo vệ chủ trương này bởi vì còn những tập đoàn doanh nghiệp nhà nước thì còn chỗ "bổ trí" cho con cái các quan lớn trong Trung ương đảng vào đó làm chức này, chức nọ. Nếu cho kinh tế tư nhân phát triển, những doanh nhân có khả năng sẽ đánh bại các xí nghiệp của nhà nước, thì còn chỗ nào để đảm công từ công tôn "thi thố tài năng quản lý" kiểu Vinashin? Công ty Vinashin lỗ lỗ mất hàng tỷ Mỹ kim nhưng các quan chức quản lý công ty đều no nê. Mô hình Vinashin sẽ còn tiếp tục để con cháu quý vị đó sẽ được tiếp tục no nê; cho tới bao giờ đảng Cộng sản "tiến đến chủ nghĩa xã hội" mới thôi! Tức là không bao giờ cả!*" (bài "Tiếp tục chủ trương kinh tế phá sản").

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

***

- Trg 01 ► **Hài kịch hạ màn, bi kịch mở ra !!!**
- Trg 03 ► **VN: Tình trạng đàn áp nhân quyền gia tăng. Nhưng vụ bắt...
- Tổ chức Theo dõi Nhân quyền**
- Trg 04 ► **Nhận định về Đại hội 11 của đảng Cộng sản Việt Nam.
- HMDC, Đảng DCND, K. 8406**
- Trg 06 ► **Lời Kêu gọi tẩy chay cuộc bầu cử Quốc hội khóa 13 (22-05-11)
- Khối Dân chủ 8406**
- Trg 07 ► **Thượng tọa Viên Định tường thuật các buổi "làm việc" với...
- Phòng Thông tin PGQT**
- Trg 09 ► **Gia đình Mục sư Lưu Huy phải đào thoát sang Thái Lan.
- Thanh Quang, RFA**
- Trg 10 ► **Thức dậy đi thôi (thơ)
- Ngô Minh Hằng**
- Trg 11 ► **Giáo dân Cồn Dầu đã bị công an tra tấn dã man như thế nào?
- Trâm Oanh phỏng vấn**
- Trg 12 ► **Đại hội đảng CSVN quyết tâm đổi mới kinh tế để theo kịp TQ
- Nguyễn Quang Duy**
- Trg 15 ► **Cuộc chiến dã ngã ngừ
- Lão Đãng Viên**
- Trg 16 ► **Triều đại Nguyễn Phú Trọng.
- Trung Điền**
- Trg 17 ► **Tiếp tục chủ trương kinh tế phá sản.
- Ngô Nhân Dụng**
- Trg 19 ► **Suy nghĩ gì về Đại hội lần thứ 11 vừa kết thúc?
- Âu Dương Thệ**
- Trg 23 ► **Bao giờ Cộng sản sụp đổ?
- Lê Tùng Châu**
- Trg 26 ► **Khi phần nộ cao hơn sự sợ hãi.
- Nguyễn Hội**
- Trg 28 ► **Ảnh hưởng Domino của cuộc Cách mạng Hoa lài tại Tunisia.
- Lê Minh**
- Trg 30 ► **Việt Nam sẽ là Tunisia.
- Adam Boutzan**
- Trg 31 ► **Một ngư dân bỏ biển: Việt Nam mất dần lãnh thổ.
- André Menras**

CHÚC MỪNG NHÂN DÂN TUNISIA. ỦNG HỘ NHÂN DÂN AI CẬP

đ- Với sự coi thường những phân tích thấu đáo, những phê bình thẳng thắn, những ý kiến xây dựng, những đóng góp chân thành của vô số con dân Việt trong lẫn ngoài nước, trong lẫn ngoài đảng trước ngày Đại hội, thậm chí của nhiều công thần chế độ như cựu chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An hay của nhiều giáo sư viên chức, chuyên gia tư vấn cho đảng. Tất cả đã bị vắt vào sợi rác, thậm chí bị kết án nặng nề. Tại Hội nghị Trung ương 14 (trước đại hội), sau khi đã thỏa thuận chia ghế giữ phần với nhau, Bộ Chính trị vẫn ngang ngược giữ nguyên các phần chính của ba Văn kiện dự thảo. Chẳng những thế, trong diễn văn bế mạc, với sự đồng ý của những kẻ đang thao túng quyền lực, Nông Đức Mạnh đã lên tiếng mạt sát những lời tâm huyết của nhiều đồng chí và tuyên bố không thềm nghe: "Đối với một số ý kiến mang động cơ xấu, lợi dụng việc góp ý để hoạt động chống đối, phá hoại, Ban Chấp hành Trung ương bày tỏ thái độ kiên quyết phê phán và dứt khoát bác bỏ". Thái độ này đã khiến Tiến sĩ Trần Nhơn, nguyên thứ trưởng Bộ Thủy lợi, nguyên thường vụ đảng ủy khối kinh tế Trung ương, chua chát phát biểu trong cuộc hội luận trên RFA ngày 24-01-2011: "Đại hội XI diễn ra trong tình hình đất nước có một sự trở dậy, bởi vì có ý kiến của giới trí thức, của các đảng viên, những nhà khoa học, những nhà quản lý... chính các ý kiến đóng góp đó đã tạo cho Đại hội một không khí mới. Thế nhưng điếm lại, Đại hội XI này vẫn chưa đạt được việc "nhìn thẳng vào sự thật, phân tích đúng sự thật và nói rõ sự thật". 15 chữ đó Đại hội vẫn còn xa..."

e- Cuối cùng là với việc đàn áp khốc liệt phong trào đòi hỏi công lý và dân chủ, trước và sau đại hội, từ các công nhân đòi được trả lương xứng đáng, các nông dân đòi quyền tư hữu đất đai, đến các tôn giáo đòi độc lập trong tổ chức và sinh hoạt, các nhà trí thức đòi bày tỏ quyền yêu nước và đóng góp cho quốc sự, các nhà đối kháng đòi nhân quyền và dân quyền cho đồng bào. Cụ thể là nhà cầm quyền đã vô hiệu hóa các cuộc đình công của 13.000 công nhân Bình Dương rồi 20.000 công nhân Biên Hòa hạ tuần tháng 12-2010, đã tước đoạt tài sản, cấm cản lễ hội của nhiều tôn giáo như Phật giáo, Tin lành, Hòa hảo dịp cuối năm, liên tục đánh phá các trang dân chủ và dân báo từ trong lẫn ngoài nước trước và sau đại hội đảng, phong tỏa nhiều nhà đối kháng dân chủ suốt tuần lễ đại hội, gần đây nhất là tổng giam mục sư Nguyễn Trung Tôn và dân oan Hồ Thị Bích Khương, kết án nặng nề cựu đảng viên Vi Đức Hồi, thành viên Khối 8406, đàn áp cuộc biểu tình vĩ đại của hàng ngàn dân dân cây mắt ruộng tại Thủ Đức hôm 29 tháng một.

2- Hậu quả: hài kịch chuyển thành bi kịch.

Tất thấy những sự kiện trên cho thấy đại hội 11 của đảng CSVN chỉ là một trò hề, một màn hài kịch không hơn không kém. Đối với các quốc gia dân chủ, những màn trình diễn lẫn cách hành xử của đảng như thế chỉ chuốc lấy sự khinh bỉ rồi sự loại bỏ của nhân dân trong các cuộc bầu cử. Nhưng tại VN, chính cái đảng làm trò lố lăng này lại đang ngồi và tiếp tục ngồi trên ghế quyền lực, không phải do bầu chọn của nhân dân mà là do sức mạnh của nòng súng. Thành ra, hài kịch vừa hạ màn, bi kịch đã vội mở ra cho đất nước và dân tộc. Những kẻ vô tài bất tưởng, gian dối bạo tàn, coi nhân dân như kẻ thù, xem đồng bào như nô lệ, coi đất nước như của riêng, xem luật pháp như trò đùa, tiếp tục ngồi trên đầu trên cổ dân tộc, bắt chấp vận mệnh của đất nước, sự vẹn toàn của lãnh thổ và sự an nguy của giống nòi.

Nhưng liệu ách đảng trị độc tài đó có trường tồn chăng, khi bao ngọn cuồng phong và cơn bão lửa từ Tunisia, Angiêria, Ai Cập hiện dần dần thổi tới? Vốn đang thiêu cháy những chế độ bất công, tổng cổ những lãnh tụ độc tài, các cuộc xuống đường vĩ đại của nhân dân, các cuộc cách mạng long trời của quần chúng từ Bắc Phi và Trung Đông đó là lời mời gọi mạnh mẽ đối với nhân dân Việt Nam và là lời cảnh báo nghiêm trọng cho tập đoàn Cộng đảng.

BAN BIÊN TẬP

Đại hội đảng lần thứ XI (Babui-DCVOnline)

TỔ CHỨC THEO DÕI NHÂN QUYỀN (HRW) THÔNG CÁO PHÁT HÀNH NGAY

Việt Nam: Tình trạng đàn áp nhân quyền gia tăng Những vụ bắt bớ, kiểm duyệt, bạo hành của công an đánh dấu một năm tồi tệ *New York 25-01-2011*

Trong năm 2010, chính quyền Việt Nam gia tăng đàn áp các nhà hoạt động và bất đồng chính kiến và thẳng tay áp chế các quyền tự do ngôn luận, nhóm họp và lập hội, theo công bố ngày hôm nay của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền trong Báo cáo Tình hình Thế giới 2011.

Bản báo cáo dài 649 trang, là kết quả khảo sát thường niên lần thứ 21 của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền về tình trạng thực thi nhân quyền toàn cầu, tổng kết những diễn biến chính về nhân quyền tại hơn 90 quốc gia và các vùng lãnh thổ trên toàn thế giới. Tổ chức Theo dõi Nhân quyền cho biết: tại Việt Nam, các blogger, các nhà bảo vệ nhân quyền, các nhà vận động cho quyền lợi của người lao động, các nhà vận động dân chủ và chống tham nhũng phải đối mặt với sự đe dọa, bắt bớ, tra tấn và bị bỏ tù.

“Bày tỏ ý kiến một cách ôn hòa không phải là tội, nhưng rõ ràng chính quyền e sợ phát ngôn của những nhân vật này”, ông Phil Robertson, phó Giám đốc phụ trách châu Á của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền phát biểu. “Điều cần thiết hiện nay là các nhà tài trợ quốc tế của Việt Nam cần nói rõ với chính quyền, yêu cầu họ thả hết các nhân vật bất đồng chính kiến bị bắt vì những hoạt động ôn hòa”.

Trong suốt năm 2010, chính quyền xét xử và bỏ tù các nhà bất đồng chính kiến ôn hòa, trong đó có luật sư nổi tiếng Lê Công Định và các nhà vận động cho dân chủ Trần Huỳnh Duy Thức, Lê Thăng Long và Nguyễn Tiến Trung, nhà báo Trần Khải Thanh Thủy và nhà vận động cho tự do ngôn luận Phạm Thanh Nghiên. Trong tháng Mười, chính quyền xử ba nhà vận động

cho quyền lợi người lao động thuộc Hiệp hội Đoàn kết Công nông với các mức án tù rất nặng nề.

Tiếp tục chính sách đàn áp, mới đây chính quyền bắt giữ nhưng chưa xét xử blogger Phan Thanh Hải (Anhbasg), nhà hoạt động pháp lý trực ngôn Cù Huy Hà Vũ, biên tập viên Vi Đức Hồi, cùng các nhà vận động cho quyền lợi về đất đai Hồ Thị Bích Khương và mục sư Nguyễn Trung Tôn. Blogger Nguyễn Văn Hải (Điều Cày) đã thi hành xong án tù hai năm rưỡi, nhưng chính quyền từ chối trả tự do cho ông.

Tình hình tự do tôn giáo ở Việt Nam cũng không mấy sáng sủa hơn, vì công an liên tiếp sách nhiễu thành viên của các nhóm tôn giáo độc lập. Đối tượng của chính quyền gồm các chi phái không được công nhận của đạo Cao đài, Phật giáo Hòa Hảo, các nhóm Tin lành tại gia, các nhà chùa Phật giáo Khmer Krom và Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Mục sư Tin lành Mennonite Dương Kim Khải đang bị bắt giữ chờ xét xử. Các lãnh tụ tôn giáo trong đó có Tăng thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Thích Quảng Độ, Linh mục Công giáo Nguyễn Văn Lý và trụ trì Phật giáo Khmer Krom Thạch Sophon bị quản chế tại gia.

“Hoa Kỳ cần xếp hạng lại Việt Nam vào danh sách ‘quốc gia cần quan tâm đặc biệt’ vì những vi phạm liên tục về tự do tôn giáo”, ông Robertson nói. “Những hành động đàn áp tôn giáo của Việt Nam có tính hệ thống, nghiêm trọng và diễn biến theo chiều hướng xấu đi từng ngày”.

Tình trạng bạo hành của công an, kể cả việc tra tấn và làm chết

người khi đang tạm giam, cũng là một vấn nạn chính của năm qua. Tù nhân thường xuyên bị lạm dụng, tra tấn trong tù; những người bị quản chế trong các trung tâm cai nghiện bị đối xử bất nhân, kể cả bị cưỡng bức lao động. Có một số vụ, người dân bị bắt giữ vì các lỗi nhỏ, như vi phạm luật lệ giao thông, bị đánh đến chết tại nơi giam giữ của công an. Cái chết của Nguyễn Văn Khương trong khi bị tạm giam ở tỉnh Bắc Giang vào tháng Bảy đã châm ngòi cho một cuộc biểu tình với hàng ngàn người tham gia đòi truy cứu trách nhiệm.

Những vụ biểu tình phản đối chính quyền và các doanh nghiệp có thể lực giải tỏa đất đai của dân chúng có khi bị công an giải tán bằng bạo lực quá mức cần thiết, ví dụ như vụ việc một đám tang dẫn đến phản kháng tại giáo xứ Côn Dầu ở Đà Nẵng vào hồi tháng Năm.

“Công an Việt Nam vi phạm các quyền của người dân mà không bị truy cứu, và chính quyền hầu như ngoảnh mặt làm ngơ để mong muốn duy trì trật tự”, ông Robertson nói. “Tình trạng công an bạo hành được ghi nhận ở mọi vùng miền, nhưng chính quyền trung ương đáp lại bằng sự câm nín”.

Việt Nam mở rộng chế độ kiểm duyệt báo chí và internet chặt chẽ bằng hệ thống tường lửa, cộng thêm những quy định ngặt nghèo và nghiêm ngặt mới buộc các công ty cung cấp dịch vụ internet và các chủ quán cà phê internet phải theo dõi hoạt động sử dụng internet của công dân Việt Nam. Chính quyền Việt Nam cũng gây sức ép lên các quốc gia láng giềng như Campuchia và Thái Lan, yêu cầu họ đàn áp những hoạt động phản đối chính phủ Việt Nam một cách ôn hòa, như phân phát tờ rơi hay tổ chức họp báo.

“Bịt miệng chính công dân mình tại Việt Nam vì họ bày tỏ quan điểm cũng đã đủ tồi tệ,” ông Robertson phát biểu. “Nhưng việc chính quyền Việt Nam cố vờn dài bàn tay kiểm duyệt sang các quốc gia khác và lên mạng internet đáng để cộng đồng quốc tế lên án nghiêm khắc”.

NHẬN ĐỊNH

về Đại hội 11 của đảng CSVN

.....*Họp mặt Dân chủ - Đảng Dân chủ Nhân dân - Khối 8406*.....

Họp mặt Dân chủ
TUYÊN BỐ
nhân Đại hội XI đảng CSVN
20-01-2011

Đại hội XI của đảng Cộng sản Việt Nam (CSVN) vừa kết thúc. Như dự liệu của giới quan sát, đại hội này đã không đem lại thay đổi gì đáng kể về đường lối và ban lãnh đạo của đảng Cộng sản. Nhân dịp này Họp Mặt Dân Chủ xin đưa ra những nhận định sau đây:

1- Đảng CSVN tiếp tục đặt quyền lợi của một đảng trên tự do hạnh phúc của toàn dân và trên tiền đồ phát triển của các thế hệ Việt mai sau. Đảng CSVN tiếp tục đi ngược lại xu thế tiến bộ của nhân loại, phản lại nguyện vọng của toàn dân, xa rời thực tế của đất nước và khu vực Đông Nam Á. Đại hội XI hoàn toàn không quan tâm đến thực trạng phát triển bất bền vững của đất nước, tình trạng suy thoái tinh thần và văn hóa của xã hội, các vấn đề an sinh xã hội của người dân, và nhất là đối với hiểm họa bành trướng từ Trung Hoa. Để bảo đảm quyền lợi của nhân dân cùng với sự tồn vong và phát triển của dân tộc, nhân dân phải có quyền hoạt động tự do, độc lập với đảng cầm quyền, và nhiệm vụ cao cả của quân đội và công an là phải bảo vệ Tổ quốc và nhân dân chứ không phải bảo vệ đảng cầm quyền.

2- Trong nhiều năm qua, nhất là trong thời gian trước đại hội, những người Việt có lòng với đất nước, thuộc mọi thành phần dân chúng, từ lao động đến trí thức, và cả nhiều đảng viên Cộng sản lão thành, tất cả đều lên tiếng đòi hỏi thay đổi chính trị để bảo đảm được tự do, công lý cho toàn dân, tạo đoàn kết dân tộc nhằm bảo vệ được toàn vẹn lãnh thổ từ đất liền đến hải đảo. Nhưng đảng CSVN đã

quay lưng trước những lời kêu gọi đầy tâm huyết đó. Đất nước không thể thực sự độc lập, xã hội không thể phát triển bền vững, ổn định và công bằng nếu không có dân chủ, tự do và nhân quyền.

3- Chúng tôi cho rằng kêu gọi và đòi hỏi không đủ, chỉ có kiên quyết đấu tranh bằng mọi hình thức thích hợp, ôn hòa bất bạo động nhưng bền bỉ và dũng cảm, mới có thể thay đổi được cục diện chính trị tồi tệ, phản tiến bộ và phi dân tộc hiện nay ở nước ta. Chỉ có áp lực quyết liệt và triệt để từ thành phần đảng viên tại chức và từ quần chúng mới buộc được thành phần bảo thủ, độc đoán trong đảng cầm quyền trả lại cho nhân dân quyền làm chủ vận mệnh đất nước.

Họp Mặt Dân Chủ (HMDC), từ năm 2002 đến nay, tập họp từ Úc châu, Đông-Tây Âu, đến Canada, nhiều tiểu bang Hoa Kỳ, và từ trong nước, những người Việt dân chủ, hoạt động trong nhiều lãnh vực và tổ chức đa dạng, nhằm cùng mục đích thay thế chế độ độc tài đảng trị bằng chế độ dân chủ pháp trị tại Việt Nam. Chúng tôi nguyện sát cánh cùng mọi người Việt yêu nước thuộc mọi khuynh hướng và tổ chức khác nhau trong và ngoài nước, kiên quyết đấu tranh bền bỉ vì một nước Việt Nam mới, thực sự tiến bộ, dân chủ, tự do và có nhân phẩm cho mọi người Việt.

Việt Nam Hải ngoại
Ngày 20-1-2011
Ban Phối hợp/HMDC

Đảng Dân chủ Nhân dân
BẢN LÊN TIẾNG
về Đại hội XI đảng CSVN
22-01-2011

Đại hội XI của đảng Cộng sản Việt Nam (CSVN) kết thúc trong sự thờ ơ và khinh bỉ của nhân dân Việt

Nam. Cho dù thay đổi nhân sự, ồn ào về hình thức nhưng bản chất của một Đại hội đảng tiếm quyền lãnh đạo, đặt quyền lợi đảng lên trên quyền lợi Dân tộc và đi ngược lại khát vọng tự do, dân chủ của hơn 85 triệu nhân dân Việt Nam đã nói lên bản chất độc tài, toàn trị của đảng CSVN. Trong thời đại của nền dân chủ toàn cầu, việc đảng CSVN vẫn tiếp tục ù lỳ, đi con đường “*kinh tế thị trường theo định hướng chủ nghĩa xã hội*” chỉ đem lại suy thoái, trì trệ và kéo lùi đà tiến bộ của đất nước.

Nhân dân Việt Nam chưa bao giờ bỏ phiếu chấp thuận vai trò lãnh đạo đảng CSVN. Ai cho đảng CSVN quyền cai trị đất nước hơn 65 năm nay không qua một cuộc bầu cử tự do? Chủ tịch hay Tổng bí thư đảng CSVN không đủ tư cách pháp lý để nắm quyền lãnh đạo Việt Nam. Nói cách khác, chính quyền CSVN hiện nay là “*ngụy quyền*”, không có tư cách chính thống đại diện cho nhân dân Việt Nam, vì những lãnh đạo đảng CSVN chưa bao giờ được nhân dân Việt Nam chính thức tự do đề cử và bầu cử.

Trong lúc đảng CSVN tiến hành Đại hội XI, cuộc cách mạng dân chủ của nhân dân Tunisia đánh đổ chế độ độc tài đã minh chứng hùng hồn rằng những chế độ độc tài, đi ngược lại lòng dân thì tồn tại chỉ là vấn đề thời gian. Khi nhân dân vượt lên nỗi sợ hãi, cùng đồng loạt xuống đường, bạo lực không đủ sức mạnh cản trở khát vọng dân chủ. Cuộc cách mạng ở Tunisia cũng cho nhân dân và các lực lượng dân chủ Việt Nam niềm tin vào chính nghĩa và chân lý bất biến. Đó là “*kẻ độc tài không bao giờ chịu từ bỏ quyền lực*”; và chỉ có “*hy sinh, đấu tranh bằng mạng sống của chính mình mới có thể giành lại tự do, dân chủ cho dân tộc*”.

Đảng DCND kêu gọi nhân dân và các lực lượng dân chủ kiên trì và tiếp tục đấu tranh. Hãy vững tin vào chính nghĩa và tương lai dân tộc. Dân chủ nhất định thắng.

Trân trọng
Trần Nam, phát ngôn nhân
đảng DCND

Khối 8406
TUYÊN BỐ
về Đại hội XI đảng CSVN
01-02-2011

Kính thưa Toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

Tại nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam vừa xảy ra một biến cố chính trị liên quan đến vận mệnh đất nước, nhưng hầu như người dân không có quyền tham dự. Đó là Đại hội lần thứ 11 của đảng Cộng sản Việt Nam.

1- Khối 8406 xin nhận định như sau:

Đại hội 11 đảng Cộng sản Việt Nam đã kết thúc:

- Với một dàn lãnh đạo trong Bộ Chính trị có não trạng bảo thủ, xơ cứng, mù quáng tin vào một lý thuyết đã phá sản, có những thành tích phá hoại an ninh quốc phòng, lũng đoạn kinh tế quốc dân, dung dưỡng tham nhũng bóc lột, có đầu óc ngông cuồng, cổ xúy những dự án phiêu lưu, những công trình tốn kém, vô hiệu quả, và đặc biệt nặng về văn hóa tư tưởng và chuyên chính công an trị, có khuynh hướng thần phục Trung Cộng, lân bang xâm lược nguy hiểm của Việt Nam.

- Với một tập thể lãnh đạo trong Ban Chấp hành Trung ương gồm các quan chức của đảng, hoặc con cháu các thành viên cao cấp; nhiều kẻ vô tài bất tướng, tham nhũng hối lộ, tiến thân trên con đường chính trị một cách nhanh chóng, mờ ám, kiêu áp đặt. Tập thể này là kết quả của một cuộc mua quan bán chức, tranh giành quyền lực để có cơ hội thủ lợi kinh tế, làm giàu bất chính, bóc lột nhân dân sau này.

- Với những lời tuyên bố rỗng tuếch, dối gạt quốc tế, lừa mỵ nhân dân và không bao giờ thực hiện như: “Phát triển kinh tế nhanh, bền vững; nâng cao đời sống vật chất, tinh thần của nhân dân; giữ vững ổn định chính trị - xã hội; tăng cường hoạt động đối ngoại. Bảo vệ vững chắc độc lập, chủ quyền, thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ và tạo nền tảng để đến năm 2020 nước ta cơ bản thành nước công nghiệp hiện đại”. Ngoài ra lại còn thờ ơ với những vấn đề lớn của đất nước và

xã hội.

- Với những định hướng sai lầm và tai hại như kiên trì học thuyết Mác-Lê và tư tưởng Hồ Chí Minh, kiên trì tiến lên chủ nghĩa xã hội, kiên trì nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa, kiên trì lấy kinh tế nhà nước và xí nghiệp quốc doanh làm chủ đạo... Tất cả những thứ này đã bị nhân loại đào thải từ lâu sau những thất bại chua cay và đã được chứng minh qua kinh nghiệm đầy huyết lệ và đau khổ của dân tộc.

- Với sự coi thường những phân tích thấu đáo, những phê phán thẳng thắn, những ý kiến xây dựng, những đóng góp chân thành của vô số con dân Việt trong lẫn ngoài nước, trong lẫn ngoài đảng trước ngày Đại hội, thậm chí của nhiều công thần của chế độ hay chuyên gia của đảng. Tất cả đã bị vắt vào sọt rác, thậm chí bị kết án nặng nề.

- Với việc đàn áp khốc liệt phong trào đòi hỏi công lý và dân chủ trước và sau đại hội, từ các công nhân đòi được trả lương xứng đáng, các nông dân đòi quyền tư hữu đất đai, đến các tôn giáo đòi tự do độc lập trong tổ chức và sinh hoạt, các nhà trí thức đòi bày tỏ quyền yêu nước và đóng góp cho quốc sự, các nhà đối kháng đòi nhân quyền và dân quyền cho đồng bào. Cụ thể là đảng vừa tống giam mục sư Nguyễn Trung Tôn và dân oan Hồ Thị Bích Khương cũng như kết án nặng nề cựu đảng viên Vi Đức Hồi, là các thành viên Khối 8406 chúng tôi.

2- Do đó, Khối 8406 chúng tôi tuyên bố:

- Hoàn toàn thất vọng trước những cái gọi là “kết quả” và “định hướng tương lai” của đại hội đảng CSVN.

- Kiên trì tiếp tục đường lối tranh đấu cho một thể chế đa nguyên đa đảng tại Việt Nam như đã tuyên bố trong Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam ngày 08-04-2006.

- Quyết liệt đòi hỏi nhà cầm quyền CS phải trả tự do tức khắc và vô điều kiện cho mọi tù nhân lương tâm và tôn trọng mọi ý kiến đóng góp xây dựng của quốc dân đồng bào.

- Nhiệt thành mời gọi và tận tâm

hợp lực với mọi giới đồng bào, mọi tổ chức lẫn cá nhân sáng tạo mọi phương cách phù hợp để tiến hành giải thể chế độ cộng sản tại Việt Nam, như hiệp thông cầu nguyện, tẩy chay bầu cử quốc hội độc đảng ngày 22-05-2011, phổ biến các tài liệu đấu tranh, biểu tình bất bạo động....

- Tha thiết kêu mời chính giới quốc tế luôn đưa điều kiện nhân quyền vào trong các bang giao, hợp tác với nhà cầm quyền CSVN

- Khẩn cấp đề nghị chính phủ Hoa Kỳ đặt VN vào lại danh sách “Các nước cần đặc biệt quan tâm” (CPC) và có những biện pháp chế tài mạnh mẽ với nhà cầm quyền Hà Nội.

Làm tại Việt Nam 01-02-2011

Ban Đại diện LT Khối 8406:

1. *Kỹ sư Đỗ Nam Hải - 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, SG, VN.*
2. *Giáo sư Nguyễn Chính Kết - đang vận động dân chủ ở hải ngoại.*
2. *Linh mục Phan Văn Lợi - 16/46 Trần Phú, Tp Huế, Việt Nam.*
3. *Linh mục Nguyễn Văn Lý - đang bị quản thúc tại 69 Phan Đình Phùng Tp Huế. (Nhà Chung Tổng giáo phận Huế),*

Trong sự hiệp thông với cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù cộng sản.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdnongluan.com>

www.luongtamcongghiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

KHỐI 8406 LỜI KÊU GỌI

tẩy chay cuộc bầu cử Quốc hội khóa 13 do Nhà cầm quyền CSVN tổ chức CN 22-05-2011

.....Việt Nam 01-02-2011.....

Kính gửi:

- Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.
- Các quốc hội và chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tiến bộ.

Kính thưa Đồng bào và tất cả Quý vị,

Cuộc bầu cử Quốc hội Khóa 13 do Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam (NCQ CSVN) tổ chức, sẽ diễn ra tại Việt Nam vào ngày Chủ nhật 22-5-2011.

I- Nhân sự kiện này, Khối 8406 chúng tôi, một tập hợp của hàng chục ngàn đồng bào Việt Nam cả trong lẫn ngoài nước, đang từng ngày đấu tranh giành lấy nền tự do dân chủ đích thực cho dân tộc Việt Nam, xin được khẳng định quan điểm của mình như sau:

1- Như tất cả 12 kỳ bầu cử trước đó do NCQ CSVN tổ chức, kỳ bầu cử Quốc hội lần này vẫn chỉ là một cuộc bầu cử mang bản chất độc tài độc đảng, “đăng cử - dân bầu” mà thôi.

Tất cả những ai đã từng là cử tri của nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa trước kia (1946-1976) và của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam hiện giờ (từ 1976 đến nay) đều hiểu rất rõ bản chất siêu lừa mỵ nhân dân này của ông Hồ Chí Minh và của những đồng chí đồng đảng qua nhiều thế hệ.

Kỳ bầu cử Quốc hội đầu tiên của “nước Việt Nam độc lập”, tổ chức vào ngày 6-1-1946 được nhiều người cho là dân chủ nhất, vì có sự tham gia của nhiều đảng phái. Tuy nhiên, phải thấy rằng vào giai đoạn ấy, vì ông Hồ Chí Minh và các đồng chí đồng đảng chưa đủ mạnh để khuyếch trương được cuộc bầu cử nên

họ đã buộc phải nhượng bộ và chia sẻ quyền lực với các đảng phái phi Cộng sản. Thế nhưng, một khi đã nắm trọn quyền lực trong tay và thiết lập được bộ máy “chuyên chính vô sản” (ở miền Bắc sau ngày 20-7-1954 và cả nước sau ngày 30-4-1975) người Cộng sản đã không ngần ngại lộ rõ bản chất độc tài toàn trị của họ. Mọi ý kiến kêu gọi bầu cử đa đảng có cạnh tranh đều bị cấm đoán hay đàn áp. Và trong thực tế, tại Việt Nam, chỉ còn lại những cuộc bầu cử do một mình đảng Cộng sản độc diễn. Nếu có cạnh tranh thì chỉ là đấu đá phe cánh giữa lòng đảng mà thôi.

2- Sở dĩ có tình trạng ấy là vì cho đến nay, ĐCS Việt Nam vẫn là lực lượng chính trị duy nhất lãnh đạo đất nước, không hề chấp nhận sự cạnh tranh cũng như sự thay thế. Điều này khiến cho toàn bộ hệ thống chính trị tại Việt Nam bị thoái hóa, biến chất, trở thành phản động và phản dân chủ. Điều này cũng đồng thời đi ngược với câu trích dẫn Tuyên ngôn Độc lập của Hoa Kỳ trong Tuyên ngôn Độc lập của Việt Nam: *“Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc”* và với câu tiếp theo rất quan trọng cũng trong Tuyên ngôn Độc lập Hoa Kỳ mà ông Hồ Chí Minh đã phớt lờ không trích dẫn: *“Để đảm bảo cho những quyền này, các chính phủ đã được lập ra giữa loài người và có được những quyền lực chính đáng do sự đồng thuận của các kẻ được cai trị. Và bất cứ khi nào, bất cứ hình thức*

chính phủ nào trở nên tàn hại cho các mục tiêu trên, thì nhân dân có quyền thay đổi hoặc loại bỏ chính phủ đó và lập nên một chính phủ mới, thiết lập nền tảng của nó trên các nguyên tắc cũng như tổ chức quyền lực của nó theo một hình thức sao cho có hiệu quả tốt nhất đối với an ninh và hạnh phúc của họ”.

3- Đây chính là điểm cốt lõi để phân biệt giữa một chế độ chính trị dân chủ thực sự với cái chế độ dân chủ giả hiệu như ở Việt Nam hiện giờ. Trong Tuyên ngôn Cộng sản do Marx viết chung với Engel vào năm 1848 có đoạn: *“Thay cho xã hội tư sản cũ, với những giai cấp và đối kháng giai cấp của nó, sẽ xuất hiện một liên hợp, trong đó sự phát triển tự do của mỗi người là điều kiện cho sự phát triển tự do của tất cả mọi người...”*. Thế nhưng 2 ông tổ Cộng sản đã không thể ngờ được rằng: chính sự “liên hợp” tốt đẹp mà 2 ông kỳ vọng đó đã biến thành một liên minh ma quỷ, tạo ra một “cỗ máy nghiền” nghiền nát mọi quyền tự do của tất cả những ai sống trong lòng các chế độ Cộng sản độc tài toàn trị. Thực tiễn hình thành và tồn tại của hệ thống xã hội chủ nghĩa, tính từ cuộc Cách mạng tháng 10 Nga năm 1917 đến nay đã chứng minh rõ điều này.

Lý do “sự liên hợp” lại trở thành “cỗ máy nghiền” nằm ở chỗ mọi quyền lực đều phát sinh chiếm hữu. Quyền lực càng tuyệt đối bao nhiêu thì chiếm hữu càng tuyệt đối bấy nhiêu. Mà để độc quyền chiếm hữu thì phải bung bít, phải đàn áp, phải lừa gạt, nghĩa là phải triệt tiêu mọi nhân quyền và dân quyền. Và đây chính là thảm trạng của Việt Nam XHCN 55 năm qua. Bản chất của chế độ chính trị hiện nay chính là sự tước đoạt quyền tự do của công dân, quyền tự quyết của toàn dân, đặc biệt là quyền ứng cử, bầu cử để chọn những đảng phái và cá nhân lãnh đạo tài đức, quyền quyết định về phát triển kinh tế, an ninh quốc phòng, bảo vệ lãnh thổ thông qua trưng cầu dân ý hay qua một quốc hội đích thực. Chính vì thế mà tiềm lực kinh tế, tài nguyên đất nước, đất rừng biển đảo đang mất dần vào tay

lân bang xâm lược Trung cộng, vừa do sự ngu xuẩn tối trí, vừa do sự hèn yếu nhu nhược, vừa do sự đồng lõa phản quốc của đảng CSVN.

II- Chính vì những lý do đó, Khối 8406 chúng tôi kêu gọi toàn thể đồng bào Việt Nam ở cả trong và ngoài nước, đặc biệt là 2 lực lượng công an và quân đội hãy mạnh dạn đứng hẳn về phía Dân tộc, bằng cách :

1- Tẩy chay cuộc bầu cử Quốc hội Khóa 13, do Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam tổ chức vào Chủ nhật 22-5-2011, bằng các hình thức sau :

- Trước ngày bầu cử, liên tục gửi tin nhắn qua điện thoại, phân đối hoặc tẩy chay bầu cử. Ban đêm, dùng phân hoặc than viết khẩu hiệu: "Tẩy chay bầu cử", "Tẩy chay kiểu đảng cử dân bầu" tại những nơi công cộng khuất trong bóng tối: ghé công viên, vách tường, cột điện... hoặc viết sẵn vào giấy và dán ở những chỗ ấy để ban ngày mọi người thấy được.

- Không đến các điểm bầu cử, các phòng phiếu từ trong ngày đó; không bỏ phiếu thay và cũng không cho ai bỏ phiếu giùm. Điều này kính xin các chức sắc tôn giáo, nhân sĩ trí thức, công an bộ đội... mạnh dạn nêu gương cho giới dân thường. Cứ tiếp tục đối gạt lương tâm, tự tay bầu ra hệ thống độc tài, còn kêu trách ai được ?

- Từng người hoặc đồng loạt mặc áo trắng đi du ngoạn, đi thăm viếng hoặc đi cầu nguyện tại Chùa chiền, Thánh thất, Nhà thờ... suốt ngày hôm đó.

- Mang theo các biểu ngữ đòi đa nguyên đa đảng, đòi dân chủ tự do, chống ngoại thù xâm lược... tập hợp bất cứ ở đâu, dù đông dù ít, đưa cao biểu ngữ, hát bài thích hợp... trong thời gian vắng hoặc dài tùy hoàn cảnh.

- Các Chùa chiền, Thánh thất, Nhà thờ... nên tổ chức các buổi cầu nguyện suốt năm 2011 cho nền Dân chủ Đa đảng tại Việt Nam. Và đặc biệt ngày 22-5-2011, lại càng tổ chức buổi cầu nguyện đó.

2- Tiếp tục đoàn kết cùng cộng đồng thế giới tiến bộ đẩy mạnh cuộc đấu tranh dân chủ, nhằm

triệt để chuyển đổi chế độ chính trị ở Việt Nam từ nhất nguyên, độc đảng hiện nay sang chế độ chính trị đa nguyên, đa đảng bằng con đường hòa bình, bất bạo động.

Làm tại Việt Nam 01-2-2011.

Ban Đại diện LT Khối 8406

1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải - 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, SG, VN.

2- Giáo sư Nguyễn Chính Kết - Đại diện Khối 8406 tại hải ngoại.

3- Linh mục Phan Văn Lợi - 16/46 Trần Phú, Tp Huế, Việt Nam.

4- Linh mục Nguyễn Văn Lý - đang bị quản thúc tại Nhà Chung Tòa Tổng Giám mục, 69 Phan Đình Phùng Tp Huế, Việt Nam.

Trong sự hiệp thông với cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù CS. ●●●●●●●●

được thông tin, có quyền hội họp, lập hội, biểu tình).

Sự kiện vừa xảy ra giữa tháng Giêng 2011 này cho thấy những vi phạm nghiêm trọng của nhà cầm quyền Cộng sản đối với các quyền cơ bản của người công dân nói chung và quyền tín ngưỡng của người Phật tử nói riêng.

Bản Tường thuật của Thượng tọa Thích Viên Định viết tại Sài Gòn ngày 15-1-2011 cho biết những chi tiết về sự đàn áp tôn giáo có chủ trương của nhà cầm quyền Cộng sản, mà chúng tôi xin trích lược sau đây :

Theo truyền thống Phật giáo, hằng năm vào thượng tuần tháng Chạp Âm lịch, thường tổ chức đại lễ Hiệp kỵ chư lịch đại Tổ sư, chư Thánh tử đạo và chư vị Tiên bối hữu công. Do đó, chùa Giác Hoa nơi đặt Văn phòng Tổng Thư ký của Viện Hóa đạo, ở quận Bình Thạnh, Sài Gòn, thiết lễ Hiệp kỵ vào ngày mùng 10 tháng Chạp, âm lịch Canh Dần, nhằm 13-1-2011. Nhân dịp này Ban Hướng dẫn Gia đình Phật tử Việt Nam mở trại

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Thượng tọa Thích Viên Định tường thuật các buổi "làm việc" với công an CSVN

❀❀❀❀ Paris 17-01-2011 ❀❀❀❀

về việc cấm không cho Gia đình Phật tử sinh hoạt tu học và cấm không được phê bình Nhà cầm quyền Cộng sản

Thượng tọa Thích Viên Định, Phó Viện trưởng kiêm Tổng Thư ký Viện Hóa đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN), vừa gửi đến Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế để phổ biến bản Tường thuật các buổi "làm việc" với nhà đương quyền và Công an quận Bình Thạnh ở Sài Gòn.

Nội dung làm việc hay tiếp xúc xoay quanh việc tra vấn sinh hoạt tôn giáo tại chùa Giác Hoa, nơi Thượng tọa làm viện chủ. Những lời lẽ thăm vấn không còn là sự tìm hiểu hay nghi ngại, trái lại, nội dung toát lên cung cách đe dọa, ngăn cấm quyền người công dân trên phạm vi tín ngưỡng hay ngôn luận được bảo đảm trong Hiến pháp của chính nhà cầm quyền Cộng sản (điều 70 : công dân có quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo ; điều 69 : công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, có quyền

Vạn Hạnh để tu học giáo lý và tham dự lễ Hiệp kỵ.

Thế nhưng từ ngày 11-1-2011, Trưởng phòng Nội vụ quận Bình Thạnh đã mời Thượng tọa Trụ trì chùa Giác Hoa lên Trụ sở Ủy ban phường 7 để làm việc. Sang chiều ngày 12-1, hai ông, trưởng Công an phường 7 và Công an An ninh chính trị quận Bình Thạnh lại đến chùa ra lệnh : "Chùa không được cho Ban Hướng dẫn Gia đình Phật tử Việt Nam vào tổ chức lễ khai mạc trại Vạn Hạnh, chúng tôi biết ông Lê Công Cầu đang trên đường đi vô."

Sáng ngày 13-1, nhằm mùng 10 tháng chạp âm lịch, tức ngày lễ Hiệp kỵ thường niên, một phái đoàn gồm đủ các cơ quan quận, phường đến "yêu cầu nhà chùa phải làm lễ ngăn gọn, không được nói những lời lẽ phê phán Nhà nước".

Đến trưa, khi chư Tăng và Phật tử dùng ngọc xong, các viên chức nhà nước lại đến và nói như ra lệnh : "Đã làm lễ buổi sáng như vậy là được rồi, chiều không được làm thêm lễ

gi nửa !. Mọi người đều ngỡ ngàng cho đạo lý dưới chế độ Xã hội Chủ nghĩa ngày nay, tôn giáo cũng phải “*lễ nhanh*” theo lối “*ăn nhanh*” (fast-food) hiện hành.

Sáng hôm sau, 14-1, Thượng tọa Thích Viên Định lại nhận tiếp Giấy mời đến tại Ủy ban Nhân dân quận Bình Thạnh làm việc.

Liên tiếp mấy ngày trước và sau lễ Hiệp kỵ, Công an ngồi hai bên đường hẻm, để xe chặn cả lối vào chùa như chướng ngại vật ngăn cản lối đi. Hôm lễ chính, ngoài số đông Công an đứng ngoài đường hay trước cổng, Công an còn tràn vào cả trong chùa từ Chánh điện, Nhà tổ, đến nhà dưới, đông khoảng ba, bốn chục người.

Về các buổi làm việc, Thượng tọa Thích Viên Định cho biết :

Buổi làm việc ngày 11-1-2011, các viên chức đưa ra 4 câu hỏi chất vấn Thượng tọa : 1- Yêu cầu chùa cho biết thành phần tham dự. 2- Yêu cầu phúc báo chương trình ngày giỗ. 3- Yêu cầu những tổ chức không được nhà cầm quyền công nhận thì không được tham gia sinh hoạt. 4- Yêu cầu phải đăng ký tạm trú những ai ở xa tới. Sau đây cuộc tham vấn bắt đầu.

Hỏi : Thành phần tham dự gồm những ai ?

Thượng tọa Thích Viên Định (TT. TVĐ) : Đây chỉ là ngày Giỗ kỷ thường niên, nên ai nhớ thì về, tôi không mời nên không biết ai sẽ tham dự.

Hỏi : Chương trình ngày Giỗ ?

TT. TVĐ : Đây chỉ là ngày Giỗ bình thường chứ không phải lễ lạc gì nên không có chương trình gì cả. Nếu đông người thì làm theo đông người, ít người thì theo ít người, nếu chẳng có ai về thì lạy ba lạy cúng xong, chỉ tùy nghi, chứ không có chương trình gì cả.

Hỏi : Có mời các Huynh trưởng [Gia đình Phật tử] không ?

TT. TVĐ : Chư Tăng đã không mời, sao lại mời huynh trưởng ? Nhà chùa chỉ tổ chức Kỷ giỗ thuần túy tôn giáo trong an toàn và trật tự nơi khuôn viên chùa.

Sang đến buổi làm việc ngày 14-1-2011, họ thay nhau nói rất nhiều và khá lâu. Buổi làm việc kéo dài khoảng một giờ đồng hồ. Tôi vốn hay quên, nên không nhớ hết. Nhưng tóm tắt, Nhà cầm quyền đưa ra 2 nội dung chính mà họ kết án tôi sai phạm :

- Chùa đã cho Gia đình Phật tử Việt Nam tổ chức lễ khai mạc trại Vạn Hạnh là sai.

- Chùa đã để cho ông Đặng Phúc Tuệ tức Thích Quảng Độ nói về ý nghĩa hai chữ “Thăng Long” và việc mất Hoàng Sa, Trường Sa, khai thác

Bôxít Tây Nguyên và tình trạng đất nước đang lâm nguy là sai, là kích động... chống lại Nhà nước.

Sau khi trình bày xong lý do buổi làm việc, họ bảo tôi cho ý kiến. Tôi nói rằng : Tôi ghi nhận những gì quý vị trình bày hôm nay.

Nhưng họ không chịu, bảo rằng : Thầy nói như vậy là không được ! Thầy đâu phải là cấp trên mà ghi nhận những điều chúng tôi phản ảnh ?

Tôi liền nói : Không nói vậy, thì tôi biết nói sao bây giờ ?

Họ đáp : Thầy phải trả lời 2 câu hỏi trên và Thầy phải thừa nhận việc làm sai trái, vi phạm, và phải cam kết sửa đổi, không tái phạm nữa mới được !

Tôi phản ứng : Tính tôi không muốn nói nhiều, nhưng các anh ép quá thì tôi đành phải nói cho rõ : **Tôi chẳng sai phạm một điều gì cả !**

Thứ nhất, việc chư Tăng chứng minh cho Gia đình Phật tử Việt Nam khai mạc khoá học giáo lý trại Vạn Hạnh, mục đích giúp thế hệ trẻ trở thành người tốt, là hoàn toàn thuần tuý giáo dục và tôn giáo, không có gì gọi là sai phạm. Học giáo lý chứ đâu phải học cách trộm cắp, tham nhũng, hối lộ gì mà gọi là sai phạm, bắt tôi phải thừa nhận ?! Nếu Phật tử đến xin học giáo lý mà tôi không cho thì đó mới là sai phạm.

Thứ hai, về ý nghĩa hai chữ “Thăng Long”, vấn đề này xin đề các nhà văn hoá, nghiên cứu lịch sử bàn luận thì minh bạch hơn, các anh khỏi cần phải bàn luận ở đây, mất thì giờ. Còn trong buổi nói chuyện, Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ, Ngài có lưu ý Phật tử về tình trạng đất nước đang lâm nguy, là việc làm đúng đắn của bậc cao tăng đồng thời cũng là ưu tư của người công dân yêu nước thương nòi, không thể gọi đó là sai phạm được. Hôm ấy, Ngài đã giải thích rất rõ ràng : Chư Tăng, vì giới luật, không thể ra tranh cử chính quyền, làm chính trị như Cư sĩ Phật tử, nhất là làm kiểu chính trị không tốt như hiện nay. Nhưng ngoài việc tu hành, chư Tăng vẫn còn bổn phận của người công dân, tuy không ra làm chính trị, nhưng phải tỏ thái độ, phải lên tiếng, lưu ý về tình trạng đất nước lâm nguy. Chư Tăng không thể vì việc tu hành mà nhắm mắt làm ngơ trước việc đất nước đang bị lâm nguy là một trong những nguyên nhân làm đạo lý suy đồi, dân tình ta thán. Việc lưu ý cho Phật tử về tình trạng lâm nguy của đất nước, sao gọi là sai phạm ?

Nghe vậy, họ răn đe tôi : Pháp luật nhà nước bảo đi lễ phải, thì người

dân phải đi lễ phải, ai vi phạm sẽ bị xử phạt. Họ còn đưa điều này điều kia trong Pháp lệnh Tôn giáo kết tội chùa Giác Hoa đã vi phạm.

Tôi phản bác : Các ông dẫn chứng điều luật theo quan niệm của phía Nhà cầm quyền. Nhưng trên lĩnh vực tôn giáo, chúng tôi có quan niệm của chúng tôi. Vấn đề này còn nhiều chuyện phải đề cập, hôm nay tôi không được khoẻ, chúng ta không tiện bàn thảo ở đây.

Họ lại đe dọa : Nếu Thầy vẫn tiếp tục vi phạm thì sẽ phải nhận hình phạt nặng hơn.

Tôi hỏi vặn : Có phải vì vậy mà chư Tăng, Phật tử nhiều người phải lâm cảnh tù tội bao nhiêu năm qua ?

Họ im lặng, không ai trả lời. Buổi làm việc chấm dứt. Tất cả cùng ký tên ra về.

Cho tới lúc ngồi viết bản Tường thuật này, tôi còn lảng vảng trong đầu những giây phút chẳng vui khi làm việc với họ, nghe họ nói huyền thuyên về những luật pháp cấm đoán người dân, không được làm điều này, không được làm việc nọ, với thái độ kẻ cả, một thái độ của kẻ bàng quan, như người nước khác, không còn chỉ là người cùng nòi giống. Ngẫm nghĩ mà buồn thương, xót xa cho dân Việt mình quá.

Từ thời Thực dân Pháp, vì mất nước, dân tộc bị đô hộ, nên người dân mất các quyền tự do. Dù so ra thời ấy với thời nay, ngay những đảng viên Cộng sản kỳ cựu bảy, tám mươi năm tuổi đảng như ông Nguyễn Văn Trấn viết trong cuốn sách “*Viết cho Mẹ và Quốc hội*” ông ấy còn phải công nhận thời Pháp thuộc ông còn tự do ra báo, viết lách, ăn nói. Có đâu như bây giờ !

Hồi đầu thế kỷ XX trước, nhiều nhà yêu nước như các Cụ Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh... đã lên tiếng đòi hỏi cho người dân Việt các quyền Tự do ngôn luận, Tự do thông tin, Tự do lập hội, Tự do hội họp... thế mà Pháp đi rồi, dân tộc VN vẫn chưa có các quyền tự do mà các dân tộc khác trên thế giới đã được hưởng từ lâu.

Quốc nạn của người dân Việt kéo dài biết tới bao giờ ?!

Phải chăng vì quốc nạn này mà Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ đã đề nghị bốn điều nhờ ông Luke Simpkins, Dân biểu Quốc hội Úc đạo đạt với chính phủ Úc Đại Lợi, khi ông đến vấn an Ngài tại Thanh Minh Thiền viện :

1. Các tự do cơ bản như tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do tôn giáo đang bị đàn áp ngày càng nghiêm trọng tại VN ;

2. Yêu cầu chính phủ Úc gia tăng

áp lực nhằm đòi hỏi thực thi các quyền tự do ngôn luận, tự do tôn giáo được bảo đảm thông qua các Công ước LHQ mà nhà cầm quyền Hà Nội đã tham gia ký kết. Yêu cầu chính phủ Úc can thiệp trả tự do cho tất cả những tù nhân vì lương thức và tù nhân chính trị ;

3. Yêu cầu chính phủ Úc can thiệp để phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất ; và

4. Yêu cầu chính phủ Úc viện trợ có điều kiện trong các cuộc thương nghị với Hà Nội để bảo vệ và thực thi nhân quyền tại Việt Nam.

Đó là những đề nghị rất cần yếu và cấp bách trước thảm trạng Việt Nam hiện nay. Nếu người dân vẫn cứ tiếp tục bị bưng bít thông tin, không có tự do tư tưởng, tự do ngôn luận, tự do lập hội, tự do hội họp, tự do tôn giáo như tình trạng hiện nay, thì cái nạn bị đê hộ như dưới thời Thực dân vẫn còn tiếp tục kéo dài, mà tình trạng nước mất về tay ngoại bang đang hiển hiện trước mắt, mà thế giới dường như chẳng ai hay. ■■■■■■

sợ, than khóc và cầu cứu từ miền Trung bốn bề mưa lũ...

MS Lưu Huy là dân tộc Chăm lai Mỹ, bắt đầu quản nhiệm Hội thánh Tin Lành Mennonite ở xã Phước Thuận, huyện Ninh Phước, tỉnh Ninh Thuận kể từ năm 2004. Và hiện ông cùng gia đình đang lánh nạn tại Thái Lan. MS Lưu Huy giải thích lý do ông cùng gia đình bỏ nước ra đi:

Ms Lưu Huy "Thưa quý vị trong thời gian vừa qua, đặc biệt là trong những tháng gần đây, nhà cầm quyền CSVN gia tăng đàn áp tôn giáo, bách hại Hội thánh Mennonite cũng như bách hại chúng tôi, bắt bớ rất nhiều tín đồ. Công an Ninh Thuận sách nhiễu, tấn công, đe dọa tính mạng của tôi. Điển hình là gần đây, công an Ninh Thuận luôn canh gác và rình mò nhà tôi, sách động nhân dân đầu tổ tôi, đe dọa gia đình chúng tôi ở đó.

Họ luôn tìm đủ mọi cách cô lập,

đình Cơ Đốc nên chúng tôi nhận được tình yêu thương của Chúa, Chúa cứu chúng tôi.

Bây giờ bước vào đất Thái rồi chúng tôi không có ai là người thân, chỉ có một đồng đạo là một Mục sư. Vì tình yêu thương trong Chúa, vị Mục sư này đã cho chúng tôi một bị gạo (ngheñ ngào), chén dĩa, mền. Ba đứa con chúng tôi nhờ đó cũng có cơm ăn ngày 2 bữa đỡ đói trong bước đầu. Chúng tôi cảm tạ Chúa và cảm ơn ông Mục sư. Chúng tôi vui khi Cao uỷ Tỵ nạn đã chấp thuận cấp cho chúng tôi giấy xác nhận, khi bệnh đau chúng tôi tới khám không tốn tiền và được ăn bữa trưa.

Thanh Quang: *Tới đất Thái từ mừng 7 tháng Giêng vừa rồi, gia đình MS Lưu Huy hiện ra sao ? Ông cho biết:*

Ms Lưu Huy: Tới đất Thái Lan tôi thấy được sự bình an. Chúa đã lo một chỗ tạm ổn thôi. Cao uỷ Tỵ nạn cấp cho chúng tôi giấy để vô Trại Thiện nguyện họ lo thuốc men và ăn uống bữa trưa.

Thanh Quang: *Và bà MS Lưu Huy cũng bày tỏ nỗi niềm của mình sau khi đặt chân tới xứ lạ quê người:*

Truyền đạo Bùi Thị Út: Tại xứ Thái này còn hơn nghịch cảnh ở quê nhà. Chúng tôi thoát khỏi ngục tù của đảng CSVN. Họ rất tàn ác. Bây giờ công an đang ở ngay tại nhà tôi bên đó. Ở nhà tôi, khi có bạn bè tới thăm là chúng nó ào kéo vô nhà tôi hành hung.

Chuyến đào thoát

Thanh Quang: *Và Truyền đạo này không khỏi bồi ngùi nhớ lại chuyến đi tìm tự do ấy, dù không rõ ngày sao sẽ ra sao.*

Truyền đạo Bùi Thị Út: Đêm đó gia đình chúng tôi khởi hành từ Phan Rang vào Sài Gòn, sang Campuchia rồi đến Thái Lan. Khi được nửa đường qua bên này, (khóc) hai đứa con nhỏ của tôi xiu trên xe (khóc). Hai vợ chồng và đứa con trai lớn của chúng tôi cùng cầu nguyện, rằng "Chúa ơi hãy cứu con của con đi", thì điều bất ngờ và lạ lùng là chúng tôi vừa cầu nguyện xong, hai đứa con tôi tỉnh lại. Gia đình chúng tôi rất cảm ơn Chúa.

Gia đình Mục sư Lưu Huy phải đào thoát sang Thái Lan

Thanh Quang, RFA, 28-01-2011

Tình hình đàn áp tôn giáo ở VN xem chừng như không giảm khi hiện ngày càng có nhiều tu sĩ, tín đồ bị bắt bớ, giam cầm, tù tội chỉ vì đức tin.

Hội thánh Tin lành Mennonite VN cũng không thoát khỏi số phận ấy. Sự đàn áp như vậy khiến một Mục sư cùng gia đình vừa đào thoát khỏi VN. Thanh Quang tìm hiểu trường hợp này và trình bày hầu quý vị như sau:

Lo sợ cho tánh mạng

Thanh Quang: *Cách đây hơn 1 tháng, từ Sài Gòn, Mục sư Thân Văn Trường, Cố vấn Hội thánh có tên thân mật là Hội thánh Chuồng bò, có báo động rằng khi Mục sư Lưu Huy vắng nhà vì đang cầu nguyện tại trung tâm Hội thánh Tin lành Mennonite Việt Nam ở quận 2, Sài Gòn cùng lãnh đạo các Hội thánh địa phương thì tại tỉnh Ninh Thuận, công an đã đột nhập tư gia Mục sư Lưu Huy, uy hiếp vợ, con và cha mẹ Mục sư làm cả nhà hoảng*

đánh phá Hội thánh, gây chia rẽ và đưa tôi ra trước nhân dân để đấu tố, bêu xấu, mạ lỵ, gây hoang mang trong tín đồ, khiến sự phục vụ Chúa cùng mọi sinh hoạt rất khó khăn. Cho nên tôi và gia đình không thể sống được ở VN nữa, phải sang Bangkok xin tỵ nạn. Vào khi phe cầm quyền hiện mạnh tay hơn, gia đình chúng tôi phải tẩu thoát khỏi VN để tìm sự bình an và yêu thương mà Chúa ban cho mình ở nơi mới."

Thanh Quang: *Cùng đào thoát sang xứ Chùa Vàng mong tìm sự bảo vệ của Cao uỷ Tỵ nạn LHQ có Truyền đạo Bùi Thị Út, tức Vợ MS Lưu Huy, cùng 3 người con. Truyền đạo Bùi Thị Út bày tỏ tình cảnh của gia đình bà.*

Truyền đạo Bùi Thị Út (Vợ MS Lưu Huy): "Gia đình chúng tôi khi còn ở VN đã bị đảng viên CS đàn áp rất nhiều. Nếu không là Cơ Đốc nhân chắc gia đình chúng tôi đã chết từ lâu rồi. Nhưng nhờ là gia

Thanh Quang: *Nghịch cảnh xảy đến cho MS Luru Huy cùng gia đình, cho Hội thánh cùng tín hữu của ông kể từ năm 2004 khi ông bắt đầu quản nhiệm Hội thánh Mennonite ở Ninh Thuận. MS Luru Huy kể lại:*

Ms Luru Huy: Vào năm 2004, tôi được đào tạo tại trường lớp Kinh thánh Mennonite và được phong Mục sư Nhiệm chức. Tôi phục vụ Chúa từ đó tới nay và gặp phải hành động bắt bớ, bách hại của giới cầm quyền. Điện hình là gân dây đảng viên CS tấn công Hội thánh, tư gia tôi, bạn bè – tấn công liên tục và nhiều không thể nhớ hết được. Họ liên tục mời tôi lên làm việc, bắt giam 4 lần, ném đá vào nhà tôi thường xuyên vào ban đêm lúc 9 giờ và 12 giờ khuya gây khủng hoảng... Họ cũng bắt tôi phải bỏ đạo, nhưng tôi không thể bỏ được vì niềm tin ở Chúa Jesus, ở đạo Tin lành và việc thờ phượng Chúa là Đức tin của tôi.

Điều gây khó chịu cho tôi nhiều nhất là những đơn nặc danh mà giới cầm quyền đem đọc trên truyền thanh, truyền hình để chỉ trích, bêu xấu tôi. Đây là một hành vi dã man đối với người công dân VN. Nhưng tôi là công dân VN thấp cổ bé miệng không thể làm gì được.

Thanh Quang: *Nhân khi tìm hiểu về tình cảnh của MS Luru Huy và gia đình, có lẽ chúng ta khó bỏ qua một nỗi niềm cảm động của MS Luru Huy khi ông tâm sự rằng ông không chỉ bị ngược đãi, bức hại từ khi trở thành Cơ Đốc nhân mà còn chịu đựng tất cả những ngược đãi và kỳ thị từ khi lọt lòng mẹ, rồi bị sự xa lánh của ngay cả ông bà ngoại, cậu dì và bà con hàng xóm. Họ xem ông là cái của nợ, nỗi nhục cho gia đình, dòng tộc, cộng đồng, bị kỳ thị, miệt thị ở nhà trường chỉ vì ông có “mắt hơi xanh, mũi lõ” của giòng máu Chăm lai Mỹ. Rồi MS Luru Huy tìm tới tình yêu thương và sự bình an ở Chúa. Con của ông cũng lâm cảnh tương tự của cha, như bà MS Luru Huy kể lại:*

Bà Ms Luru Huy: Gia đình tôi cũng có một đứa cháu trai 14 tuổi. Cháu đi học thì bạn bè cứ chọc rằng cha mày là một đứa con lai Mỹ, mắt xanh mũi lõ, nên cháu mặc cảm,

không chịu đi học. Cháu đau khổ quá khi phải đến trường vì bạn bè ai cũng xâm xỉ rằng đó là con của người lai Mỹ. Vì vậy con của tôi tội lỗi, phải sớm đi tìm sự bình an ở Chúa, ở Hội thánh. Cháu đánh đàn cho các buổi thờ phượng. Chỉ có ở nhà thờ thì cháu mới được bình an.

Thanh Quang: *Nhân khi nương náu ở xứ lạ quê người để tìm sự bình an, và nhất là tự do, MS Luru Huy có đôi lời nhắn gửi như sau:*

Ms Luru Huy: Nhân đây tôi xin nhắn gửi tất cả đồng nghiệp Mục sư cũng như quý thánh giả đang lắng nghe những tâm tình của chúng tôi hôm nay rằng hành động bách hại liên tục của CS đối với Hội thánh và cá nhân chúng tôi, quá bức bách tôi phải nói ra: Họ bức hại về tự do tôn giáo, tự do đi lại và nhiều thứ tự do khác. Thực ra bên VN không có tự do gì hết.

Cho nên ngày hôm nay chúng tôi đành phải bỏ nước đi tìm tự do, tìm tới Cao uỷ Tự nạn để họ can thiệp cho mình có quyền làm người, quyền tín ngưỡng thoải. Tôi xin nhắn nhủ với anh chị em ở hải ngoại cũng như anh chị em ở trong nước biết sự bách hại như vậy. Và xin quý vị cầu nguyện nhiều để giúp chúng tôi sớm có được tự do.

Thanh Quang: *Lên tiếng với báo giới hải ngoại mới đây, MS Luru Huy cho biết nếu còn tiếp tục ở lại VN thì cái giá mà ông phải trả không chỉ từ đây lao lý mà còn là sự nguy hiểm cho vợ con của ông. Là một Mục sư, lý tưởng Hội thánh trao cho ông là truyền đạo. Thế nhưng trước những đàn áp này, ông đành phải làm trái với tôn chỉ mà Hội thánh giao cho ông đối với đàn chiên trên đất Việt.*

*****

THỨC DẬY ĐI THỜI !...

(Thân mến gửi đồng bào Việt Nam, mọi lứa tuổi, mọi thành phần. Gửi những đảng viên, công an và bộ đội tiến bộ, có tâm nhìn vào thực trạng đất nước, có lòng thương xót đồng bào và cao tình thân yêu nước. Xin tất cả ACE, vì tương lai Tổ quốc VN, chuyển đến thân bằng quyến thuộc của Quý vị tại quê nhà.)

Hai mươi ba năm dưới ách độc tài
Tunisia dựng cơn bão nổi
Họ vùng lên, đập tan đời tăm tối
Giành lại cho đời hạnh phúc, bình minh.

Ơi, Việt Nam, xin nhìn lại chính mình
Hơn sáu mươi năm độc tài lừa dối
Tổ quốc đau thương vẫn chờ vẫn đợi
Tiếng trống Diên Hồng giục giã lòng ai.

Hỡi những Quang Trung, hồn nước u hoài
Hỡi Trưng-Trịệu, Nguyễn-Lê-Trần-Đinh-Lý
Mau lên nhé, xin chung lòng, góp trí
Gần bảy chục năm quá đủ oan hờn.

Dân số nước người mười triệu hoặc hơn
Sau hăm ba năm người ta vùng dậy
Tám chục triệu, mình nhiều hơn họ đấy
Gần bảy mươi năm sao vẫn ngủ vui...??

Thức dậy đi nào... dân tộc tôi ơi...
Dân chủ Tự do không là tặng vật !
Mà phải đấu tranh một cùn, một mất
Phải lấy máu mình rửa hận cho quê !!!

Sáu mươi sáu người oanh liệt nằm kia
Họ đã chết cho quê hương họ sống
Ôi cái chết làm lòng người rúng động
Tô nghìn năm lịch sử nét huy hoàng.

Cái chết anh hùng, chết áy vinh quang
Xin kính cẩn đứng nghiêng mình ngưỡng phục
Thà chết vinh còn hơn là sống nhục
Hỡi Việt Nam ! Tổ quốc đủ đau rồi...

Con cháu Tiên Rồng thức dậy đi thôi
Đừng để thẹn với người trong bốn cõi...

Ngô Minh Hằng, 20-01-2011

GIÁO DÂN CỒN DẦU

đã bị công an tra tấn dã man như thế nào

.....*Trâm Oanh phỏng vấn 23-01-2011*.....

Chỉ còn 3 ngày nữa, các giáo dân oan của Giáo xứ Cồn Dầu sẽ bị đưa ra xét xử phúc thẩm (ngày 26-01-2011) tại Tòa án Nhân dân TP. Đà Nẵng. Phóng viên không biên giới Trâm Oanh từ Đức Quốc đã phỏng vấn 4 giáo dân Cồn Dầu đang tại ngoại về việc họ bị công an (CA) Đà Nẵng hành xử như thế nào trong quá trình lấy lời khai.

Liệu Tòa án Nhân dân TP. Đà Nẵng có tiếp xúc với những giáo dân này để biết sự thật rằng công an quận Cẩm Lệ, TP. Đà Nẵng đã vi phạm pháp luật một cách trắng trợn như thế nào không. Nếu có thì với những lời chứng ấy, Tòa án Nhân dân TP. Đà Nẵng phải tuyên trắng án cho các giáo dân Cồn Dầu và truy tố những công an nào đã bức cung và tra tấn các nạn nhân, đồng thời truy tố những ai đã chỉ đạo cho công an làm việc đó.

Số phận của 2 giáo dân đang bị giam giữ, ông Nguyễn Hữu Minh và bà Phan Thị Nhân, sau án sơ thẩm cũng là một sự bất công và gây nhiều bức xúc trong dư luận.

Chúng tôi xin chuyển đến quý độc giả toàn văn nội dung phỏng vấn, cả âm thanh lẫn bản văn.

A- Ông Nguyễn Hữu Liêm

Trâm Oanh: Kính Thưa bác Liêm, trong thời gian ông bị tạm giam tại nhà giam Họ có bức cung và ép cung bác không?

Ông Liêm: Thưa cô và quý vị. Sự việc này xảy ra đối với tôi hết sức thảm khốc, nhất là trong 7 ngày đêm đầu tiên. Khi tôi bị đưa đến CA quận Cẩm Lệ, họ bắt đầu tra tấn tôi liên tục, ngày có đêm có. Họ còng tay tôi lại phía sau, họ dùng giày bốt, dùi cui, dèp da đánh tôi liên tục từ mặt đến chân. Họ đòi tháo khớp lóng tay tôi, họ dùng giày đập vào đùi và thân tôi cho đến khi ngất xỉu, họ tạt nước vào để tôi tỉnh lại rồi tiếp tục đánh. Có lần đánh tôi bị chảy máu ở mí mắt, lở tai ra máu mù. CA buộc tôi phải 'nhận tội cảm

đầu, khai ra tổ chức nào, ăn lương của ai, làm việc gì trong ban đại diện giáo xứ. Nếu không thì có thả mày về thì cũng không bóc được com để ăn và vợ con mày sẽ khổ suốt đời.'

Trâm Oanh: Thưa bác Liêm, theo pháp luật thì Công an chỉ có quyền làm những điều Pháp luật cho phép, còn những người dân thì có quyền làm những việc mà pháp luật không cấm. Vậy bác nghĩ gì việc hành bắt giữ bác đánh đập bác thì Công an đã sai phạm không?

Ông Liêm: Tôi thấy, việc chúng tôi đi tham dự đám tang là một cử chỉ hết sức tốt đẹp. Vừa hợp tình, vừa hợp lý. Đồng thời, điều đó không có gì là trái pháp luật. Nhưng chúng tôi đã bị bắt, bị đánh đập và tù đầy. Điều này nói lên việc vi phạm pháp luật của CA Đà Nẵng trong việc thi hành việc bắt giữ trái phép cũng như đánh đập và bỏ tù chúng tôi. Tôi nghĩ rằng ở một đất nước có pháp luật, nếu có ai đó vi phạm pháp luật thì sẽ xử tội họ theo đúng pháp luật, chứ không thể nào dùng nhục hình để bắt họ nhận tội. Tôi hoàn toàn vô tội.

B- Ông Trần Thanh Việt

Trâm Oanh: Thưa ông trong quá trình điều tra xét hỏi, công an họ có khủng bố tinh thần hay đánh đập gì không?

Ông Việt: Thưa cô và quý thánh giá. Khi tôi bị bắt công an đánh tôi đến ngất xỉu. Trong quá trình điều tra xét hỏi Công an khủng bố tinh thần, đánh đập tôi, nhất là trong 2-3 ngày đầu thì đánh đập tôi rất nhiều. Trong lúc lấy cung, có 1 người lấy lời khai, còn 2 người đứng 2 bên dùng dùi cui, ba-toong đánh vào đầu và toàn thân tôi, dùng giày bốt đá vào bụng và vào hông tôi. Tôi bị giam trong phòng biệt giam 3 tháng 9 ngày cùng với ông Nguyễn Hữu Liêm, phòng này không có chút ánh sáng mặt trời, ngột ngạt và ít không khí, có nhiều mùi hôi thối.

Họ còn nói là: "Mày phải khai và nhận tội đi, nếu không tao đánh mày chết và bắt cả ba mày nữa." Công an bắt tôi phải nhận tội và khai ra ai đưa tiền để làm việc này. Công an còn bắt tôi phải kí và cam kết không thuê luật sư.

Trâm Oanh: Kính thưa anh Việt, anh có nghĩ rằng tòa án sơ thẩm vừa qua đã kết tội anh bất hợp pháp không? Và nếu có, xin anh cho biết lý do.

Ông Việt: Kính thưa cô và quý vị thánh giá. Tôi hoàn toàn vô tội. Tôi không làm gì gọi là phạm tội gây rối trật tự công cộng hay chống đối người thi hành công vụ.

Tôi chỉ là một trong những người dân trong làng xóm của bà Maria Đặng Thị Tân. Khi bà chết, thì tôi nghĩ tình làng nghĩa xóm mà đi đưa tiễn bà. Đây là điều mà Giáo lý Công giáo đã dạy chúng tôi. Khi còn bé, tôi đã được học: "Phải có bốn phận chôn xác kẻ chết".

Đồng thời, nghĩa trang Cồn Dầu là của Giáo xứ Cồn Dầu đã có từ bao đời nay. Nhiều bậc tổ tiên của chúng tôi cũng đang an nghỉ ở đó. Nên việc đi tham dự đám tang cụ Bà là điều chúng tôi phải làm. Còn việc Công an, Cảnh sát cơ động ngang nhiên đến ngăn cản chúng tôi là điều trái pháp luật, trái cả lương tâm và đạo lý làm người. Nên việc Tòa án kết tội cho chúng tôi thì là điều thật bất công.

C- Ông Lê Thanh Lâm

Trâm Oanh: Thưa bác Lâm, xin bác cho bà con trong và ngoài nước biết rõ về những hành xử của công an đối với bác trong thời gian bị tạm giam

Ông Lâm: Thưa cô và quý thánh giá. Khi tôi bị bắt tại hiện trường, Công an đánh tôi vỡ đầu. Sau khi bắt tôi về cơ quan Công an quận Cẩm Lệ, Công an dẫn tôi lên lầu, bắt đầu hỏi cung tôi. Lúc đó, có 1 người hỏi cung còn 2 người đánh. Họ đánh tôi liên tiếp, dùng ba-tong đánh toàn thân, dùng chân đá vào hông, dùng tay móc sườn hông tôi. Có lúc còng tay tôi vào cửa sổ dùng roi điện bầm vào người tôi. Bắt tôi khai và phải nhận tội ném đá và la hét. Họ bắt tôi đi cung khoảng 10 ngày liên tiếp, có lúc đi cung ban

đêm. Lúc nào đi cung họ cũng đánh tôi rất nhiều, họ còn nói riêng với tôi là “cho mày sống khoảng 5 năm nữa thôi.” Công an còn bắt tôi kí và cam kết là không thuê luật sư.

Trâm Oanh: Thưa ông, trước phiên tòa Sơ thẩm vừa qua. Ông có được quyền để trình bày hay giải thích sự việc không?

Ông Lâm: Thưa Cô và quý thính giả. Theo pháp luật thì chúng tôi được quyền trình bày sự việc và bác lại những tội danh mà Tòa án nhân dân quận Cẩm Lệ dành cho chúng tôi. Vì chúng tôi hoàn toàn vô tội.

Nhưng trên thực tế tại phiên tòa sơ thẩm, chúng tôi đã không có được quyền để giải thích hay trình bày sự việc trước phiên tòa. Chúng tôi chỉ được quyền trả lời theo kiểu “có” hoặc “không” mà thôi. Chính vì thế, đây là cách hết sức bất lợi cho chúng tôi trước phiên tòa. Tôi lo ngại cho phiên tòa Phúc thẩm sắp tới: Liệu rằng, tôi và những anh chị em khác có được quyền để trình bày sự vô tội của mình trước phiên tòa không? Hay tất cả chỉ là sự áp đặt, như đã áp đặt những tội danh cho chúng tôi tại phiên tòa Sơ Thẩm, mà chúng tôi không có tội gì hết?

D- Bà Nguyễn Thị Thế

Trâm Oanh: Công an đã đối xử với chị như thế nào khi chị bị tạm giam?

Bà Thế: Thưa cô và quý thính giả. Sau khi bắt tôi về đồn Công an quận Cẩm Lệ, Công an đánh vào mặt tôi và hỏi cung tôi. Trong những lần đi cung sau, Công an có đe dọa, uy hiếp tinh thần tôi. Bắt tôi phải khai gian cho người khác, bắt tôi phải nhận tội. Có những lần đi cung, Công an còng 1 tay tôi vào ghế còn 1 tay viết tường thuật.

Mỗi lần đi cung, tôi lo sợ, hoảng hốt, tinh thần rối loạn, giờ làm cho tôi mắc bệnh tim. Trước đây không có, bây giờ tôi có mang bệnh tim.

Trâm Oanh: Thưa chị, trong phiên tòa Phúc thẩm sắp tới, chị có đề nghị gì không?

Bà Thế: Thưa Cô và mọi người, sau khi được về với gia đình, tôi thấy thật hạnh phúc vì cảm nhận được tình yêu của mọi người dành cho tôi và anh chị em. Đặc biệt

nhiều lời cầu nguyện để giúp chúng tôi vượt qua những ngày tháng khôn khó. Nhìn những ánh nến được thắp lên trong những buổi cầu nguyện cho tôi cũng như mọi người làm tôi cảm thấy thật vinh dự.

Mặc dù, khi về với gia đình, không bị giam trong lao tù, nhưng chúng tôi vẫn còn mang trên mình những bản án hết sức bất công và còn hai người anh chị em của chúng tôi đang còn phải lao tù đầy là: Nguyễn Hữu Minh và Phan Thị Nhẫn. Hai người này đều có làm đơn xin phúc thẩm nhưng anh Minh vì 1 lí do nào đó đã phải rút đơn phúc thẩm, còn chị Nhẫn tuy có đơn phúc thẩm nhưng không có luật sư.

Xin mọi người tiếp tục cầu nguyện cho tôi và anh chị em trong phiên Phúc Thẩm sắp tới, để chúng tôi được ơn Chúa Thánh Thần mà khôn ngoan hơn, vững mạnh hơn trong việc đòi công lý.

Tôi xin chân thành cảm ơn.

VRNs (23.01.2011) ●●●●●

Mạnh giải thích là “...từ tăng trưởng chủ yếu dựa vào tăng vốn đầu tư, khai thác tài nguyên và sử dụng lao động giá rẻ sang tăng trưởng chủ yếu do áp dụng tiến bộ khoa học, công nghệ, nguồn nhân lực chất lượng cao, nâng cao năng suất lao động và chất lượng sản phẩm, phát triển công nghiệp, nông nghiệp, dịch vụ công nghệ cao, có giá trị gia tăng và sức cạnh tranh lớn gắn với phát triển kinh tế tri thức; gắn kết chặt chẽ phát triển kinh tế với thực hiện tiến bộ và công bằng xã hội, bảo vệ môi trường...”

Chiến lược mà ông Mạnh đọc trước Đại hội thực ra đã được Thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng cho đăng trên Tạp chí CS (online) chừng hai tuần trước ngày khai mạc Đại hội. Điều lạ chính là việc con rể của Nguyễn Tấn Dũng, ông Nguyễn Bảo Hoàng trả lời cơ quan truyền thông Reuters như sau “Ngay cả khi tôi nói rằng Việt Nam hiện ở trình độ của Trung Quốc vào những năm '97-'98, thì Việt Nam thực sự vẫn tụt sau rất nhiều về cơ sở hạ tầng.” Ông Hoàng còn cho biết ông mất mát ngủ vì việc quản lý và nạn tham nhũng của chế độ do cha vợ ông đang cầm quyền.

Đúng như ông Hoàng nhận xét mà

ĐẠI HỘI ĐẢNG CSVN QUYẾT TÂM ĐỔI MỚI KINH TẾ ĐỂ THEO KỊP TRUNG QUỐC —Nguyễn Quang Duy 19-01-11—

Thất nghiệp và lạm phát là hai vấn đề nhức nhối nhất trong việc điều hành một quốc gia. Các chính phủ dân chủ nếu không làm tròn nhiệm vụ để lạm phát tăng, thất nghiệp nhiều thì người dân bằng lá phiếu sẽ chọn lựa những ai xứng đáng hơn. Đây là ưu điểm của hệ thống dân chủ, một hệ thống ngày nay được áp dụng tại hầu hết quốc gia trên thế giới.

Còn tại vài quốc gia CS, khi đảng CS mất khả năng kiểm soát kinh tế cũng dẫn đến bất ổn chính trị và cũng là lúc để người dân vùng lên giành lại chính quyền. Đã có lần nhiều đảng viên CSVN phải thét to khẩu hiệu “Đổi mới hay là chết”.

Báo cáo khai mạc Đại hội lần này, Tổng Bí thư CS Nông Đức Mạnh cũng nhắc đi rồi nhắc lại hai từ “đổi mới”. Ông Mạnh cho biết chiến lược phát triển kinh tế trong 10 năm tới gồm ba bước đột phá là thúc đẩy quá trình cơ cấu lại nền kinh tế, đổi mới mô hình tăng trưởng và ổn định kinh tế vĩ mô.

Về việc đổi mới mô hình tăng trưởng và cơ cấu lại nền kinh tế, ông

hình “...tăng vốn đầu tư, khai thác tài nguyên và sử dụng lao động giá rẻ...” mà ông Mạnh đề cập đến chính là mô hình tăng trưởng Trung Quốc và Việt Nam đang đi sau và cố chạy để theo kịp Trung Quốc.

Bài viết này xin phân tích hiện tình Việt Nam để cho thấy mô hình tăng trưởng Trung Quốc đã hoàn toàn thất bại tại VN, trong khi ấy những yếu tố căn bản để xây dựng chiến lược đổi mới lần này gần như không có và do đó đảng CS đã và đang mất dần khả năng kiểm soát nền kinh tế Việt Nam.

Thiếu tài nguyên, thiếu lao động rẻ, thiếu vốn đầu tư

Cho đến nay, tăng trưởng kinh tế Việt Nam dựa không ít vào việc tận dụng tài nguyên thiên nhiên, nhất là nguồn dầu khí trên thềm lục địa Việt Nam. Trên thực tế nguồn tài nguyên này càng ngày càng vơi cạn. Phần khác vì đảng CSVN đã quá lệ thuộc vào Trung Cộng, lại thiếu khả năng quân sự để bảo vệ thềm lục địa nên Việt Nam khó có thể tiếp tục tận dụng nguồn tài nguyên thiên nhiên này.

Để tiếp tục tăng trưởng kinh tế

đảng CS không còn lựa chọn khác hơn phải để Trung cộng khai thác Bauxit Tây Nguyên. Điều cần nói là việc khai thác không chắc mang lại lợi nhuận và gặp nhiều chống đối từ mọi tầng lớp nhân dân.

Việt Nam đi sau nên các nguồn tài nguyên và môi trường chưa đến nỗi cạn kiệt. Trung Quốc thì ngược lại. Để duy trì tăng trưởng kinh tế đã phải hoàn toàn lệ thuộc vào các nguồn tài nguyên ngoại quốc. Chủ thể Trung Quốc phải thúc đẩy Bộ Chính trị đảng CSVN bằng mọi giá khai thác Bauxit Tây Nguyên.

Để thu hút giới đầu tư ngoại quốc, đảng CS cho kèm hăm mức lương công nhân và ra sức quảng cáo Việt Nam có thị trường “lao động rẻ”. Mặc dù lương công nhân VN vẫn thua xa lương công nhân các quốc gia trong vùng, nhưng Việt Nam đã mất đi sức thu hút đầu tư. Thậm chí nhiều công ty ngoại quốc đã rời VN vì những yếu tố khác như tệ nạn tham nhũng, năng suất lao động thấp, giá thuê mướn đất đai cao, cơ sở hạ tầng yếu kém... và niềm tin vào khả năng ổn định kinh tế và chính trị đang mất dần.

Do mức lương quá thấp và nạn lạm phát phi mã, tiền lương càng ngày càng không đủ để bồi hoàn công sức lao động, nhiều công nhân bỏ việc, các xí nghiệp lâm vào tình trạng thiếu công nhân. Tình trạng thiếu công nhân lại trực tiếp ảnh hưởng đến đầu tư và tăng trưởng kinh tế.

Muốn có mức lương cao thì năng suất lao động cần tăng, nếu không việc tăng lương chỉ dẫn đến việc tăng chi phí lao động và tạo ra lạm phát. Tình trạng lạm phát phi mã tại Việt Nam chủ yếu phát xuất từ lý do này và là hậu quả trực tiếp của mô hình tăng trưởng Trung Quốc.

Chênh lệch giàu nghèo

Cũng như tại Trung Hoa, nhiều lãnh đạo CSVN và gia đình đã lợi dụng chức quyền để trở thành những nhà đại tư bản hay tập đoàn tư bản đồ. Nhiều đảng viên CS nhờ lợi dụng quyền thế tham nhũng cũng đã nhanh chóng trở nên giàu có. Khác với Trung Hoa một số đảng viên cao cấp đã bị xử bắn để làm gương, tại Việt Nam nếu trừng phạt đảng viên tham nhũng thì đảng sẽ không còn người kiên định lập trường chính trị và chấp nhận bán nước cho Tàu.

Tình trạng tham nhũng gắn liền với quyền lực và quyền thế. Chủ thể khi được báo Pháp Luật phỏng vấn, ông Nguyễn Chí Dũng, Bí thư kiêm Chủ tịch UBND dân tỉnh Ninh Thuận, và là đại biểu Đại hội ĐCS lần này cho biết: “Tôi rất đồng tình với việc

đưa tiêu chí không tham nhũng, lãng phí và kiên quyết đấu tranh chống tham nhũng, lãng phí để lựa chọn nhân sự khóa này. Nhưng bây giờ tìm được người gọi là ‘sạch sẽ’ một tí thì chắc là cũng khó, cũng hiếm”.

Trong khi tham nhũng lạm quyền tràn lan trong guồng máy đảng CS, thì mức lương công nhân lại quá thấp, nên khoảng cách chênh lệch giàu nghèo càng ngày càng mở rộng giữa tầng lớp công nhân và giới cầm quyền CS.

Mô hình tăng trưởng dựa vào đầu tư và bảo trợ công nghiệp bỏ mặc nông thôn cũng tạo ra một sự chênh lệch đáng kể giữa nông thôn và thành thị. Việc đảng CS biến đất nông thôn thành khu vực công nghệ, du lịch hay cư trú liên tục tạo ra những điểm nóng tại nông thôn.

Nhiều tầng lớp xã hội khác như những người về hưu, quân nhân, công chức, dân nghèo thành thị, mức sống trực tiếp chịu ảnh hưởng từ nạn phát phi mã do mô hình tăng trưởng Trung Quốc gây nên. Cả Trung Quốc lẫn Việt Nam, sự bất bình đẳng và chênh lệch giàu nghèo giữa một thiểu số cầm quyền CS và đại đa số dân tộc sẽ là ngòi nổ cho trái bom ổn định chính trị mà hai đảng CS bằng bạo lực đang cố công dẹp tắt.

Thực chất con số thống kê

Chúng ta vẫn thường nghe về con số thống kê tốc độ tăng trưởng tổng sản phẩm trong nước (GDP) lên đến 7 hay 8%, hay bình quân mười năm qua lên đến 7,2 % /năm. Những con số trên được đem ra tuyên truyền nhằm đánh bóng chế độ. Ở đây chúng ta không bàn đến độ chính xác của con số mà chỉ xin lấy 1 ví dụ để điển giải thực chất con số này.

Sài Gòn, Hà Nội hay nhiều thành phố Việt Nam cứ mỗi lần mưa là một lần ngập lụt. Ngập lụt thì xe cộ sử dụng thêm nhiên liệu, xe hư phải sửa, phải mướn người dọn dẹp, phải v.v... Tất cả những chi tiêu do ngập lụt đều được tính vào con số tổng sản lượng quốc gia.

Ai cũng biết ngập lụt vì hệ thống cống rãnh thoát nước thiếu hay không được bảo trì đúng mức. Chúng ta thường thấy nhiều cảnh đường cống được đào lên sửa chữa rồi tráng lại với vàng với cát và ít xi măng, chỉ cần một cơn mưa lớn là cống rãnh lại hư. Hư thì một thời gian sau lại có việc để sửa. Có việc sửa là có công ăn việc làm và có sinh hoạt kinh tế để tiếp tục tính vào con số tổng sản lượng quốc dân.

Làm vậy thực chất là tạo công ăn việc làm giả tạo để giải quyết thất nghiệp, mà quên hẳn phẩm chất và

hiệu quả công việc, chỉ lãng phí tài lực quốc gia. Người công nhân sửa đường cũng không hiểu rằng nếu dưới một hệ thống tốt hơn, công việc họ làm có phẩm chất hơn, họ có nhiều cơ hội để lãnh một mức lương cao hơn và cuộc sống sẽ tốt hơn.

Đó là chưa kể hệ thống cống rãnh thuộc vệ sinh công cộng người dân phải được chính phủ phục vụ tốt, nếu không đây là nguồn bệnh ảnh hưởng đến sức khỏe và do đó khả năng lao động của người dân trong vùng. Có điều theo thời gian sống dưới chế độ CS, người Việt dường như chấp nhận hay không còn quan tâm đến những thực tế đang xảy ra trong cuộc sống hàng ngày. Tư tưởng “mặc kệ nó” như vậy đã đang và sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến họ, gia đình và xã hội.

Ví dụ nêu trên cũng chẳng khác gì chiến lược đổi mới, đổi mới, đổi mới... rồi lại đổi mới một cách dờn dờn mà nhà cầm quyền CS luôn đeo đuổi và tuyên truyền.

Kinh tế thị trường xã hội chủ nghĩa mang màu sắc Trung Quốc

Cả hai đảng CS Trung Quốc-Việt Nam đều theo một mô hình tăng trưởng mà họ gọi là “*kinh tế thị trường xã hội chủ nghĩa (mang màu sắc Trung Quốc)*” theo đó “*định hướng xã hội chủ nghĩa*” là “*kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo*”.

Trước Đại hội lần này chúng ta được chứng kiến vai trò chủ đạo của kinh tế nhà nước qua quyết định vỡ nợ của Tập đoàn Kinh tế Vinashin. Các công ty tài chính Moody’s và S&P’s đã phải hạ bậc tín nhiệm quốc gia và hệ lụy là chi phí vay mượn vốn quốc tế của Việt Nam cũng phải tăng, việc vay nợ sẽ gặp khó khăn hơn. Nhiều doanh nghiệp cả tư nhân lẫn nhà nước đã lên tiếng thiếu vốn kinh doanh, nghĩa là thiếu khả năng kinh doanh và không thể tăng trưởng theo kế hoạch.

Khi thiếu vốn đầu tư vào hạ tầng cơ sở, như điện lực, thì sẽ thiếu điện cho sản xuất và như thế sẽ tiếp tục thiếu thu hút đầu tư nước ngoài vào Việt Nam. Cái vòng lẩn quẩn cứ thế bám theo khả năng điều hành kinh tế của đảng CSVN.

Nợ

Nhắc đến Vinashin là phải nhắc đến nợ. Chỉ riêng tập đoàn kinh tế này đã có khoản nợ lên đến 5 tỷ Mỹ kim. Tại Việt Nam, con số nợ quốc tế của các doanh nghiệp nhà nước và của nhà nước CS thường chỉ được biết đến khi có vấn đề như trường hợp của Tập đoàn Kinh tế Vinashin.

Theo ước lượng chính thức từ nhà nước CS, thì Việt Nam nợ quốc tế chừng 60 tỷ Mỹ kim. Số thực có thể

lên tới 100 tỷ. Hầu hết được vay mượn gần đây khi Việt Nam gia nhập WTO. Với một lãi xuất trung bình 7 phần trăm, hàng năm Việt Nam sẽ phải trả 7 tỷ tiền lời. Để tiếp tục vay mượn, Việt Nam sẽ phải trả thêm khoản nợ cơ bản. Như thế hàng năm ít nhất Việt Nam sẽ phải trả hàng chục tỷ Mỹ kim nợ quốc tế.

Trở lại Vinashin, chỉ với 60 triệu Mỹ kim đã không có khả năng hoàn trả, thì với hàng chục tỷ Mỹ kim phải trả Quốc tế hàng năm, Việt Nam chỉ có nước đi vay nợ để trả nợ lời. Kiểu làm ăn kết hợp vừa của Công ty Minh Phụng và vừa của Công ty nước hoa Thanh Hương ngày trước. Xin nhắc bạn đọc một điều là nợ quốc gia là nợ mà chúng ta và con cháu chúng ta phải trả, ngay cả khi chính quyền CS đã bị giải thể.

Ngược với Việt Nam, Trung Quốc lại là nước chủ nợ thế giới. Số nợ của Trung Quốc cho thế giới vay có thể lên đến vài ngàn tỷ Mỹ kim. Trung Quốc là chủ nợ của Hoa Kỳ. Trung Quốc là chủ nợ của Việt Nam. Khoản nợ mà đảng CSVN mượn đảng CS Trung Quốc là những kỹ kết bí mật nhằm trói buộc Bộ Chính trị đảng CSVN trong vòng quỹ đạo của Trung Quốc. Đây là nỗi đe dọa trực tiếp cho nền độc lập quốc gia dân tộc.

Từ những năm 1980, cán cân thương mại quốc tế của Trung Quốc luôn luôn thặng dư để Trung Quốc có thể trở thành chủ nợ quốc tế. Áp dụng cùng một mô hình tăng trưởng mà một thành chủ nợ, một vỡ nợ thì đủ thấy trình độ quản lý kinh tế của Bộ Chính trị đảng CSVN như thế nào.

Cán cân thương mại

Áp dụng cùng một mô hình tăng trưởng, nhưng Trung Quốc ngoài khuyến khích sản xuất để xuất cảng cũng quan tâm đến sản xuất cho nhu cầu tiêu dùng nội địa. Ngược lại Việt Nam chủ yếu chỉ khuyến khích tăng gia xuất cảng. Vì vậy ngày nay nhiều sản phẩm đã phải nhập cảng từ Trung Quốc, cán cân thặng dư thương mại nghiêng về phía Trung Quốc hàng chục tỷ Mỹ kim mỗi năm.

Gần đây Bộ Chính trị ra một chiến dịch vận động "Người Việt Nam ưu tiên dùng hàng Việt Nam". Chiến dịch này không gạt mấy kết quả vì người tiêu thụ chọn lựa món hàng dựa trên giá cả, phẩm chất, hình thức,... của món hàng, thay vì dựa trên "lòng yêu hàng Việt Nam". Nói cách khác hàng hóa Việt Nam không thể cạnh tranh với hàng hóa Trung Quốc cũng như không có khả năng đáp ứng nhu cầu nội địa. Điều buồn cười là giới lãnh đạo CS lại là những người thích hàng

ngoại (Tây Phương) ra mặt.

Chiến lược mười năm tới

Tóm lại, tình hình kinh tế VN là thiếu đầu tư ngoại quốc, thiếu tài nguyên, thiếu lao động rẻ, thiếu khả năng cạnh tranh, vỡ nợ,... đã buộc ĐCS phải đổi mới một lần nữa. Chiến lược đổi mới đã được ông Mạnh giải thích ở đầu bài chủ yếu sẽ cần vốn và chuyên viên kỹ thuật cao cấp.

Nếu đảng CS vẫn tiếp tục cai trị kiểu đàn áp chính trị, vận hành thiếu minh bạch, không học hỏi cách hành xử đúng đắn (như không để vỡ nợ), giảm tham nhũng... thì Việt Nam khó có thể được tiếp tục để dâng vay nợ hay vận động đầu tư từ thế giới. Như vậy việc đầu tiên là "tiền đầu" để thực hiện chiến lược đột phá như Bộ Chính trị CS đã đề ra.

Giả thử có tiền thì guồng máy CSVN vẫn tiếp tục đặt hồng (chính trị) trên chuyên (chuyên môn). Nghĩa là mọi quyết định chuyên môn đều bị guồng máy đảng kiểm soát và áp đặt. Kiến thức chuyên môn của các sinh viên đại học cũng thấp vì phải dành không ít thời gian học các môn chính trị. Số sinh viên được đào tạo trong nước thì thiếu. Số sinh viên được du học hải ngoại thì ít người quay về. Nói chung guồng máy chính trị hiện tại tạo ra một môi trường cực xấu cho nhân tài Việt Nam.

Nhu cầu đổi mới chính trị

Thực ra, các chiến lược đột phá của Bộ Chính trị do ông Mạnh đọc trước Đại hội Đảng CS lần này cũng chỉ là bản sao của mô hình tăng trưởng từ lâu đã được áp dụng tại Trung Quốc. Nói cách khác Đại hội đảng CS lần này quyết tâm đổi mới kinh tế để theo kịp Trung Quốc.

Có điều Bộ Chính trị CS không chịu tìm hiểu là so với VN, Trung Quốc đã thành công trên nhiều mặt, thế mà giới cầm quyền Trung Quốc còn phải ưu tư về nhu cầu thay đổi chính trị để sống còn. Ngày 03-10-2010 vừa qua trong cuộc phỏng vấn trên đài truyền hình CNN, Thủ tướng Trung Quốc Ôn Gia Bảo cho biết: "*Nguyện vọng và đòi hỏi của dân chúng về dân chủ, tự do là một sức mạnh không thể kháng cự... Đảng CS Trung Quốc cần phải hành động theo đúng hiến pháp và pháp luật, chứ không thể đứng trên hiến pháp và pháp luật như trong thời kỳ còn là một đảng cách mạng đang đấu tranh để giành chính quyền... Điều mà thế chế hiện nay cần có là một sự thay đổi lớn về các nguyên tắc, chứ không phải chỉ là những sự sửa đổi lẻ tẻ, vụn vặt. Điều này có nghĩa là những nguyên tắc từ trước tới nay của chính thể độc tài toàn trị, như những*

nguyên tắc của thời Mao Trạch Đông, cần phải được thay thế bởi những nguyên tắc dân chủ pháp trị. Xét theo khía cạnh này thì điều mà chúng ta cần có là một cuộc cách mạng chính trị chứ không phải là cải cách chính trị."

Trên cũng là đòi hỏi của người Việt Nam, vì thay đổi thể chế chính trị là đòi hỏi bức thiết cho sự phát triển của cả Trung Quốc lẫn Việt Nam.

Kết

Lại một Đại hội đảng CS kết thúc, lại một Bộ Chính trị được thành hình, lại một Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng được đưa ra. Hầu hết kết quả hình thức đều đã được các cơ quan truyền thông quốc tế loan báo trước. Các chiến lược to lớn và sáng suốt được Bộ cựu Chính trị trao cho Bộ tân Chính trị thì lại tiếp tục sao chép rập khuôn của mô hình Trung Quốc.

Đại hội chỉ là trò hề chia chác quyền lợi và quyền lực của nhóm chóp bu cầm quyền. Lần này Đại hội còn học theo đảng CS Triều Tiên khi thu xếp để con Nông Đức Mạnh và con Nguyễn Tấn Dũng tham gia Trung ương Đảng.

Trước Đại hội khai mạc, phản ứng lời lại kêu gọi giải thể chế độ CS của linh mục Nguyễn Văn Lý, Thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng đã vội vã ra Công điện hỏa tốc số 2402/CP-TTg ra lệnh cho công an sẵn sàng bảo vệ an ninh Đại hội. Hai nạn nhân đầu tiên của Nguyễn Tấn Dũng lại chính là Tùy viên chính trị của Tòa Đại sứ Hoa Kỳ ông Christian Marchant và Dân biểu Liên bang Úc ông Luke Simpkins. Sự thật về cái gọi là ổn định chính trị của đảng CS đã được phơi bày trước thế giới.

Ngày 19-1 là ngày mà giặc Tàu đã cướp Hoàng Sa của Việt Nam lại cũng là ngày mà đảng CS tấn phong một ông vua mới, Nguyễn Phú Trọng để tiếp tục con đường mà Mao Trạch Đông, mà Đặng Tiểu Bình đã vạch cho Trung Quốc. Đảng CS thật càng ngày càng "hèn với giặc ác với dân". Quyết định của Đại hội là đảng CS vẫn tiếp tục làm tay sai cho giặc để độc quyền cai trị Việt Nam. Một quyết định càng ngày càng xa dần dân tộc.

Nhưng thực tế lại chứng minh đảng CS đang mất dần khả năng kiểm soát kinh tế, kiểm soát chính trị. Và như tại các quốc gia tiền CS Đông Âu và Liên Xô, cũng là lúc để người dân Việt Nam liên kết vùng lên giành lại chính quyền. Việt Nam phải có Tự do Dân chủ.

**Nguyễn Quang Duy, Khối 8406
Melbourne, Úc Đại Lợi**

Cuộc Chiến đã ngã ngũ

.....Lão Đảng Viên 18-01-2011.....

Vậy là cuộc chiến giành giật 175 chiếc ghế chính thức và 25 cái ghế dự khuyết vào ban chấp hành trung ương đảng Cộng sản Việt Nam đã ngã ngũ, về cơ bản không có nhiều bất ngờ vì từ trước khi đại hội đảng lần thứ 11 giới thạo tin trong nước đã biết trước cơ bản thành phần sẽ tham gia trong Ban Chấp hành trung ương đảng khoá mới.

Tuy nhiên vẫn có một số bất ngờ nho nhỏ ở thành phần cấp thấp trong Ban Chấp hành trung ương nhưng không ảnh hưởng đến cơ cấu nhân sự mới sau đại hội. Nhân vật làm âm ỉ báo giới trong nước - ông Nguyễn Xuân Kiên tự ứng cử - đã không có tên trong danh sách trúng cử, cái này thì người ta cũng đã biết trước: đó chỉ là một con bài mà giới chóp bu của Đảng đưa ra để lừa phỉnh về tính dân chủ trong đảng mà thôi.

Một vài vị trí bộ trưởng trong chính phủ của ông thủ tướng cũng bất ngờ bị đá văng khỏi BCH khoá mới. Tuy các ông đều đã đến tuổi nghỉ hưu cả rồi nhưng vẫn hăng say muốn “công hiến” cho đảng, cho dân như ông Nguyễn Quốc Triệu - vị bộ trưởng bộ y tế “nhỏ ra rồi liếm lại” trước quốc dân đồng bào, hay ông bộ trưởng bộ 4T Lê Doãn Hợp - tay chơi gái gú nổi tiếng trong chính phủ và cũng là tay bịt miệng báo chí khá trung thành, hay ông bộ trưởng Tài nguyên và môi trường Phạm Khải Nguyên hoặc ông bộ trưởng Giao thông Hồ Nghĩa Dũng, đều là những quan tham bậc nhất của triều đình Cộng sản đã già biệt cuộc chơi chính trị để về vui thú điền viên. Hầu hết các vị này chưa muốn nghỉ hưu vì “còn sức khoẻ còn muốn công hiến cho dân cho nước” nhưng vẫn bị các đồng chí của mình cho nghỉ chơi để về vườn đúng tuổi.

Nhiều vị “tai nhor nhỡ mặt vừa vừa” ra sức chạy chọt nhằm kiếm suất TW nhưng cũng bị các đồng chí đá văng nhiều cay đắng, như trường hợp ông Vũ Tuấn Hùng tổng

giám đốc VNPT. Tất cả các bộ sậu dưới quyền đã sẵn sàng tổ chức một bữa tiệc hoành tráng chúc mừng tân trung ương uỷ viên nhưng bữa tiệc đã không thể diễn ra, và bao nhiêu phong bì mừng thăng quan tiến chức nay chuyển thành quà biếu tét cho thêm phần thi vị.

Trong số lãnh đạo các tập đoàn kinh tế nhà nước, duy chỉ có Đinh La Thăng chủ tịch Tập đoàn Dầu khí quốc gia Việt Nam là vẫn trụ vững do ngành dầu khí mấy năm nay ăn nên làm ra nhờ khai thác tài nguyên bán rẻ cho nước ngoài kiếm tiền, còn hầu như các ngành kinh tế khác đều đang trong cơn bĩ cực. VNPT cũng mắc nợ hàng tỷ đô la; với bộ máy cồng kềnh cùng với xu thế rời mạng cố định của các thuê bao truyền thống, việc kinh doanh đã trạm ngưỡng lỗ và nguy cơ lỗ là rất cao do giá trị đầu tư lớn, doanh thu thực chất không tăng đáng kể. EVN cũng đang lao đao với khoản nợ trên 24 ngàn tỷ chưa biết trả nợ được lúc nào do kinh doanh điện hiện nay đang lỗ rất lớn. Nhiều tập đoàn khác cũng gặp rất nhiều khó khăn, không huy động được vốn đầu tư phát triển do uy tín bị ảnh hưởng sau vụ Vinashin. Việc chỉ một ông TW làm kinh tế trong nhiệm kỳ trước nay lại tái lập ở nhiệm kỳ này cũng là điều dễ hiểu.

Nhìn vào danh sách Bộ Chính trị tái đắc cử, chúng ta không khỏi đau lòng khi thấy các quý ngài toàn trên 60 tuổi (đều qua tuổi nghỉ hưu theo luật lao động) nhưng mà đảng là bỏ luật, mà Bộ Chính trị lại là bỏ đảng nên theo truyền thống bô thì không phải nghe theo con, ông không phải theo cháu nên bô cứ ngồi lên trên con, con ngồi lên đầu luật mà tiếp tục tại vị thêm một nhiệm kỳ nữa. Nên nhớ rằng tuổi bình quân của người Việt Nam hiện nay mới là 28 - một dân tộc trẻ có cơ cấu dân số vàng như thế có nên thất vọng không khi để cho một ê kíp lãnh đạo mình vừa già nua, vừa cổ hủ. Chẳng trách dân ta cứ mãi nghèo,

cứ mãi cổ hủ, cứ mãi bảo thủ, cứ mãi trì trệ, cứ mãi tụt hậu so với anh em bè bạn và chắc chắn ngày càng tụt xa hơn nữa.

Thật tủi hờn cho một chế độ mà những kẻ chóp bu toàn những người có trình độ “ngu ngơ” mặc dù đảng đưa ra những tiêu chí bầu chọn thì nghe rõ thật là kêu. Nhưng sự thực là từ ông tổng bí thư, ông chủ tịch nước, ông thủ tướng chính phủ đều mù mờ ngu ngơ cứ kiên định chui vào cái gọi là “chủ nghĩa xã hội” không tương. Họ không làm rõ khái niệm, không giải thích được mô hình chủ nghĩa xã hội là gì. Cho đến đại hội này vẫn thi nhau tranh cãi về cái quyền sở hữu về tư liệu sản xuất... Không giải thích được mà đưa vào cương lĩnh để làm gì? Vậy mà họ cố thủ đi theo cái gọi là chủ nghĩa Marx, không biết là theo cái gì đây? Chủ nghĩa Marx là cái gì? Cứ mù mù mờ mờ thế này mà đặt cả dân tộc đi vào con đường tăm tối đó biết bao giờ thoát ra được đây.

Cuộc chiến tranh giành ghế trong nội bộ đảng đã an bài. Khi bầu Quốc hội khóa mới vào tháng tư tới, việc bầu cử thực chất không có ý nghĩa gì vì ở cái xã hội độc đảng này, với điều 4 Hiến pháp của đảng, đảng đã cướp đi cái quyền thiêng liêng của nhân dân là được bỏ phiếu bầu người lãnh đạo mình. Trò diễn hề bầu Quốc hội và hội đồng nhân dân các cấp thời gian tới thực chất chỉ là trò lừa tợn kém bạc tỷ của dân mà thôi, nó chỉ phỉnh gạt nhân dân và công luận thế giới chứ không hề có ý nghĩa thực tiễn. Với ê kíp thế này chắc chắn nhân dân ta sẽ gánh chịu thêm một nhiệm kỳ đau thương nữa; chúng sẽ thông qua xây dựng đường sắt cao tốc, sẽ tiếp tục khai thác và mở rộng khai thác bô xít Tây Nguyên, sẽ làm kẻ chur hầu sẵn sàng dâng hiến biển, đảo, tài nguyên và lãnh thổ cho Trung Quốc, sẽ tiếp tục đẩy mạnh tham nhũng bòn rút tận xương tủy nhân dân.

Ngày mai, gần 90 triệu người dân Việt đi về đâu dưới mũi lê Cộng sản? Xin một phút dừng lại nghĩ ngợi xem!

Hà Nội, 18-01-2011
Dân Làm Báo

Triều đại NGUYỄN PHÚ TRỌNG

— Trung Điện 19-01-11 —

Đúng như dự đoán chung của dư luận, Nguyễn Phú Trọng, sinh năm 1944 (67t.) đã được chọn “đặc biệt” do sự vận động ráo riết của Nông Đức Mạnh (ngược lại nguyên tắc tất cả ứng viên bầu vào trung ương đảng phải dưới 65t.) để vào trung ương đảng và cuối cùng được chọn làm tổng bí thư nhiệm kỳ XI (2011–2015). Trong số các ứng viên được 1,376 đại biểu đề cử vào ghế tổng bí thư, ông Nguyễn Phú Trọng được hơn 1,000 phiếu đề cử; hai ông Trương Tấn Sang và Nguyễn Tấn Dũng đều sinh năm 1949 (62t.) chỉ đạt nửa số phiếu của ông Trọng. Trong khi ông Nguyễn Phú Trọng đăng quang thành lập một triều đại mới, ông Hồ Đức Việt, sinh năm 1947 (64t.), Ủy viên Bộ chính trị, trưởng ban tổ chức trung ương đảng đã bị loại khỏi trung tâm quyền lực vì đã chống lại các vận động của Nông Đức Mạnh.

Trong quá khứ, Trưởng ban tổ chức trung ương đảng là người nắm quyền lực thứ 2 ở trong đảng và “cầm chịch” về những sắp xếp nhân sự ở các bộ phận. Hồ Đức Việt đã chống lại việc lưu giữ Nguyễn Phú Trọng thêm một nhiệm kỳ với lý do quá hạn tuổi 65. Đồng thời ông Việt đã không đưa tên Nguyễn Chí Vịnh và Nông Đức Tuấn vào danh sách ứng viên Trung ương đảng. Vào giờ phút cuối ở Hội nghị Trung ương 14 vào tháng 12 năm 2010, khi ông Trọng chỉ đạt 60% số phiếu của trung ương đảng khóa X đề cử vào danh sách ứng viên trung ương khóa XI, Hồ Đức Việt đã vận động một số cựu lãnh đạo như Đỗ Mười, Lê Khả Phiêu, Phan Văn Khải lên tiếng đề nghị giữ Nguyễn Minh Triết hơn là Nguyễn Phú Trọng làm tổng bí thư.

Kết quả như chúng ta thấy, ông Mạnh đã thắng. Ông Mạnh không những truyền ngôi được cho Nguyễn Phú Trọng, tiếp tục ôm giữ chủ thuyết Mác-Lênin và thân thiện với Bắc Kinh mà còn đưa hai đàn

em: Nguyễn Chí Vịnh, Thứ trưởng Bộ quốc phòng –con thoi giữa Mạnh với Bắc Kinh– và phò mã Nông Đức Tuấn, Bí thư Bắc Giang vào Trung ương đảng. Cả hai nhân sự này đang ở độ tuổi 50 nên con đường hoạn lộ sẽ còn rất dài với đích nhắm là thành viên Bộ Chính trị trong 5 hay 10 năm tới. Sự khuyh loát của Mạnh trong đại hội XI đã khiến cho dư luận nêu nhiều nghi vấn. Ông Mạnh không phải là con người mưu mô, tài giỏi. Thế thì ông Mạnh đã dựa vào ai, vào nhóm thế lực nào để vừa ngăn chặn ông Trương Tấn Sang không ra tranh ghế Tổng bí thư, vừa tấn công ông Nguyễn Tấn Dũng xém mất ghế Thủ tướng và nhất là đánh gục và loại ông Hồ Đức Việt ra khỏi vị trí quyền lực ở trong đảng? Nhiều xác xuất cho thấy là bàn tay Bắc Kinh đã đứng sau ông Mạnh trong những cuộc đấu đá nói trên và đó cũng là điều lý giải vì sao ông Mạnh lại chọn ông Trọng làm tổng bí thư, người được coi là thân thiện với T.Quốc từ những năm 2000 trở đi.

Với những mối liên hệ giữa Nông Đức Mạnh và Nguyễn Phú Trọng nói trên, chúng ta có thể dự kiến là cái bóng của ông Mạnh sẽ ảnh hưởng lên các chương trình hành động của tân Tổng bí thư Trọng, ít ra là trong vài năm đầu. Một vài dư luận khác còn cho rằng do sự cạnh tranh ghế tổng bí thư giữa Trương Tấn Sang và Nguyễn Tấn Dũng quá gay gắt trong năm 2010, nên Nông Đức Mạnh trong vai trò Trưởng tiêu ban nhân sự đại hội XI đã phải chọn Nguyễn Phú Trọng như là cách hóa giải tạm thời những xung đột giữa hai phe Sang và Dũng. Sự kiện này cũng giống như việc đảng CSVN đã từng chọn Nguyễn Văn Linh làm tổng bí thư năm 1986 để hóa giải sự xung đột gay gắt giữa phe Lê Đức Thọ và Trường Chinh sau khi Lê Duẩn đột tử vào năm 1985. Nguyễn Phú Trọng sẽ chỉ làm tổng bí thư một

nhiệm kỳ và đến năm 2016 nếu ông Sang hay ông Dũng có tư thế vượt trội vào lúc đó sẽ giành lấy ghế tổng bí thư. Điều dự kiến này xuất phát từ việc 14 thành viên bộ chính trị mới được bầu trong đại hội XI, đã không có ai vượt trội so với tư thế của hai ông Nguyễn Tấn Dũng và Trương Tấn Sang hiện nay.

Ngoài 9 ủy viên của khóa X được bầu lại như Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang, Nguyễn Tấn Dũng, Lê Hồng Anh, Phùng Quang Thanh, Lê Thanh Hải, Phạm Quang Nghị, Nguyễn Sinh Hùng, Tô Huy Rứa; có 5 ủy viên mới gồm: Nguyễn Xuân Phúc, sinh năm 1954 hiện là Bộ trưởng, chủ nhiệm văn phòng chính phủ; Đinh Thế Huynh, sinh năm 1953, Tổng biên tập báo Nhân dân; Tô Thị Phóng, sinh năm 1953, Trưởng ban dân vận trung ương; Trần Đại Quang, sinh năm 1956, Thứ trưởng công an; Ngô Văn Dụ, sinh năm 1947, chánh văn phòng trung ương đảng, đều là những nhân sự ít được dư luận biết đến. Đa số họ là những người thuộc khuyh hướng giáo điều, bảo thủ. Trong khi đó, những nhân sự mà người ta kỳ vọng sẽ được bầu vào bộ chính trị lần này như Phó thủ tướng Hoàng Trung Hải, Phó thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân, Bộ trưởng tài chính Vũ Văn Ninh... đều bị lọt sổ.

Nói cách khác, 14 thành viên Bộ Chính trị nói trên không có “viễn kiến” như đại hội XI đã nêu ta là tạo những bước đột phá trong sự phát triển kinh tế của Việt Nam để đến năm 2020, Việt Nam trở thành quốc gia công nghiệp theo hướng hiện đại. Viễn kiến của 14 nhân sự này nếu có là tiếp tục giữ đảng cố thủ trong lô cốt độc tài độc đảng như Đinh Thế Huynh đã trả lời trong cuộc họp báo ngày 10 tháng 1, đồng thời dựng ra bức tường “chống diễn biến hòa bình” để cô lập và ngăn chặn mọi sự trao đổi của các mạng xã hội (social network), một xu thế lớn của thế kỷ 21.

Mặt khác, trong số 175 ủy viên trung ương đảng chính thức bầu trong đại hội XI có 19 người là gốc quân đội và 9 người là gốc công an, nhiều hơn đại hội X là 5 người.

Trong khi đội ngũ gọi là trí thức hoạt động trong các lãnh vực về kinh tế, giáo dục, đối ngoại... thì đếm trên đầu ngón tay. Đương nhiên đa số vẫn là các Bí thư của những đảng bộ Tỉnh, Thành trực thuộc trung ương và các cơ quan trung ương. Trong khi đó, chính quyền CSVN có khoảng hơn 20 Bộ và ngành bộ nhưng chỉ có khoảng 10 Bộ trưởng được chọn vào Trung ương còn đa số bị loại hoặc không được giới thiệu vào danh sách ứng viên Trung ương như Lê Doãn Hợp, bộ trưởng truyền thông & thông tin; Phạm Khải Nguyên, bộ trưởng tài nguyên và môi trường; Võ Hồng Phúc, bộ trưởng kế hoạch & đầu tư; Nguyễn Hồng Quân, bộ trưởng xây dựng; Hồ Nghĩa Dũng, bộ trưởng giao thông vận tải vận, vân..

Ngoài ra, có một số nhân vật khá được nhiều người biết đến qua một số chức vụ mà họ đảm trách như Thứ trưởng công an Nguyễn Văn Hường, người trực tiếp chỉ đạo những cuộc trừ dập, bắt bớ phong trào dân chủ trong hơn 10 năm qua, đã bị loại khỏi danh sách trung ương. Hay ông Vũ Văn Hiền, Tổng giám đốc đài truyền hình Việt Nam, bị chính trong nội bộ của đài tố cáo là bè phái và tham ô, đã mất chức trung ương kỳ này. Huỳnh Đám, chủ tịch Mặt trận Tổ quốc cũng bị mất chức trung ương vì bị coi là “ba phải” trong công tác dân vận và đối nghịch với bà Tòng Thị Phóng, trưởng ban dân vận.

Bên cạnh những diễn tiến bầu chọn thành phần nhân sự nói trên, nội dung của các văn kiện cũng đã không có gì thay đổi so với bản dự thảo. Mặc dù CSVN dành đến 3 ngày để cho 1,376 đại biểu họp theo từng đoàn, thảo luận mổ xẻ; nhưng biểu quyết sau cũng vẫn là “nhất trí” với những cái cũ. Có hai điều sau đây đã đưa ra biểu quyết và trình trọng ghi vào biên bản đại hội.

Định nghĩa về đặc trưng kinh tế của xã hội chủ nghĩa là gì, đại hội đã chỉ quyết định thêm chữ tiến bộ vào cuối câu giải thích đã soạn trong dự thảo như sau: “có nền kinh tế phát triển cao dựa trên lực lượng sản xuất hiện đại với quan hệ sản xuất tiến bộ phù hợp.”

Định nghĩa về tiêu chuẩn đảng viên đảng CSVN trong tình hình cho tư bản tư nhân tham gia làm đảng viên, đại hội cho thêm vào nhóm từ “nhân dân lao động và dân tộc Việt Nam” thành: “đảng viên đảng CSVN là chiến sĩ cách mạng trong đội tiên phong của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và dân tộc Việt Nam...”

Nhìn vào cách thêm thắt những từ ngữ để cố giải thích về các chủ trương cho phù hợp với tình hình, người ta chỉ thấy nó biểu hiện một sự gượng ép và coi thường dư luận của đảng CSVN mà thôi. Điều này cho thấy là 9 ngày đại hội đảng kỳ XI vừa qua, thực chất là một cuộc tụ họp tốn kém vô ích, chỉ để nói những điều mà ai cũng đã biết và ngay cả việc chọn thành phần lãnh đạo, dư luận cũng đã tiên đoán trước khi khai mạc.

Đại hội XI đã để lại ấn tượng trong dư luận là đại hội “bế tắc” và “đường cùng” của một thể chế đang đi giạt lùi trước những trào lưu tiên hóa của nhân loại và ngược với lòng dân. Triều đại Nguyễn Phú Trọng rồi cũng sẽ đi vòng vòng như chính ông Trọng đã không dám lấy những quyết định, giải quyết các vấn đề nhức nhối của xã hội do nhiều đại biểu nêu ra, trong mấy năm ngồi ở ghế chủ tịch quốc hội.

<http://www.viettan.org> ●●●●

các hotel sang trọng đa số khách người ngoại quốc, “thang máy đang chạy bị ngưng vì mất điện.” Và trong quán cà phê bài trí đẹp như một tiệm ở Paris, “cái máy pha cà phê espresso cũng lịch kịch một lúc rồi tắt ngúm” vì điện cúp bất ngờ. Những hình ảnh đó tiêu biểu cho tình trạng phá sản của chính sách kinh tế Nguyễn Tấn Dũng.

Nhưng cuối cùng, đại hội vẫn “thành công rực rỡ,” vì những gì các ông lớn quyết định từ trước đều được thông qua vui vẻ. Tính chất Ủ ì và Tráng tráo được thể hiện theo đúng sự xếp đặt từ trước. Ông Nguyễn Phú Trọng, mà trí thông minh đã được dân Hà Nội ghi nhận qua câu ca dao “Giàu như Phú, lú như Trọng...” đã được bầu lên làm tổng bí thư thay ông Nông Đức Mạnh. Dân Hà Nội coi đây là một sự tiến bộ lớn, vì ông đọc và viết chữ quốc ngữ thông thạo hơn ông tổng bí thư mãn nhiệm. Bằng có là ông đã viết những bài đại luận về đường lối của đảng toàn những lời hoa mỹ và trống rỗng.

Dù mất chức nhưng ông Nông Đức Mạnh vẫn thỏa mãn, vì sau khi “lãnh đạo đất nước” 10 năm ông đã thành công xếp đặt để cho cậu con trai Nông Quốc Tuấn lên. Trong đại hội trước, vừa bị vụ PMU 18 vỡ lở, lại đến cậu Tuấn bị hụt không được vào Trung ương, ông Mạnh cay cú lắm. Năm vừa rồi, ông xếp đặt cho cậu công tử lên một chức bí thư tỉnh ủy, thế là bảo đảm cho cậu một cái ghế ủy viên Trung ương. Cậu Tuấn thắng lợi về vang hơn hai vị công tử khác. Con trai của ông Nguyễn Tấn Dũng là Nguyễn Thanh Nghị và của ông Nguyễn Văn Chi, chủ nhiệm Ban

TIẾP TỤC CHỦ TRƯỞNG KINH TẾ PHÁ SẢN

.....Ngô Nhân Dụng 18-01-2011.....

Trước ngày Đại hội XI của đảng Cộng sản Việt Nam khai mạc, hãng thông tấn AP tường thuật từ Việt Nam viết: “Mặc dù những khẩu hiệu, hình cờ đỏ búa liềm được treo khắp nơi ở Hà Nội, nhưng đa số người dân Việt Nam không quan tâm đến sự kiện (đại hội) này, vì họ phải lo vật lộn với lạm phát, với giá thực phẩm leo thang.”

Cùng thời gian đó, tuần báo Economist của Anh Quốc nhận xét rằng sau bao nhiêu năm đổi mới kinh tế, tại thủ đô nước Việt Nam trong

Kiểm tra Trung ương Đảng, là Nguyễn Xuân Anh, chỉ được bầu làm ủy viên dự khuyết, phải chờ ít nhất vài năm nữa mới thành chính thức. Cậu Nguyễn Thanh Nghị được đề cử trực tiếp tại đại hội mà trúng cử cái một; chúng tôi phe ông Nguyễn Tấn Dũng rất mạnh, nói một tiếng là xong ngay, không cần thông qua các thủ tục bổ trí của Trung ương Đảng; cho thấy Bộ Dũng không cần bổ trí.

Sự kiện các vị công tử bắt đầu gia nhập Câu Lạc bộ Ba Đình chứng tỏ khẩu hiệu “Đời cha gian khổ, củng cố

đời con” đã được thực hiện nghiêm chỉnh, đồng bộ và toàn diện. Các công tử con cháu các quan lớn khác sẽ hăng hái, năng nổ hơn trong việc củng cố chế độ độc quyền chính trị, khai thác các nguồn lợi kinh tế quốc gia, chờ ngày họ sẽ đứng ra lãnh đạo đảng Cộng sản thừa kế các quan khi về hưu. Trước khi bắt đầu họp đại hội, các đại biểu kéo nhau vào nghiêng mình trước xác ướp của Hồ Chí Minh. Họ tỏ lòng biết ơn ông Hồ là đúng. Nếu không có ông Hồ tạo ra cái đảng Cộng sản và thiết lập chế độ độc tài toàn trị trên nước Việt Nam thì những người như họ đâu có cơ hội làm giàu và bảo đảm cho con cháu họ đâu tiếp tục ăn trên ngồi trốc như thế này?

Ông Nguyễn Tấn Dũng chắc sẽ tiếp tục ngồi trên ghế vị thủ tướng, mặc dù màn kịch chuyên bóng ngoạn mục để suy tôn ông là “thủ tướng xuất sắc nhất Á Châu” đã bị Nguyễn Tôn Hiến trên mạng Tiền Vệ phanh phui trước dư luận người Việt toàn thế giới. Trong bài báo chọn ông là “Nhân Vật Năm 2010” trên VNExpress, người ta đã biện minh cho lựa chọn của họ bằng cách nêu lên các thành tích của ông. Trong đó, tức cười nhất là có một hàng nói rằng ông đã có công giải quyết vụ Vinashin!

Nhắc đến Vinashin là mở ra cả một hồ máu bị hư, mùi xông lên nồng nặc, mà các người làm công cho ông Dũng vẫn cứ coi như đó là một thành tích rực rỡ. Luận điệu tung hô ông chủ này cho thấy trình độ trắng tráo của thầy trò họ đã lên tới tột đỉnh! Các đảng viên Cộng sản từ lâu đã tập được thói quen vừa bịt mũi vừa hoan hô như vậy rồi. Ca ngợi ông Dũng “giải quyết” vụ Vinashin cũng không khác gì ca ngợi ông Hồ Chí Minh ngày xưa đã “sửa sai” sau vụ Cải cách Ruộng đất! Cũng không khác gì đảng Cộng sản Việt Nam bây giờ bắt dân phải nghe những lời tự ca tụng là họ đã có công trạng “đổi mới kinh tế!”

Đó là một lối lừa bịp trắng tráo, kể công để tự xóa tội! Bởi vì nếu không giết oan hàng trăm ngàn người vô tội theo chính sách Mao Trạch Đông, thì đâu có cần sửa sai? Nếu không bắt cả nước theo chính sách kinh tế vô sản chuyên chính của Stalin và Mao thì đâu đến nỗi để dân chết đói, túng quá phải quay ngược chiều 180 độ bắt đầu tư bản hóa để Đảng thoát chết, rồi nhân cơ hội cho chính các quan lớn làm giàu? Nếu không bày ra những tập đoàn kinh tế quốc doanh, trao cho đám đàn em thân tín hoàn toàn mù chữ về kinh doanh đứng ra “quản lý” hàng tỷ đô la, thì đâu đến

nỗi vỡ nợ hơn 4 tỷ, phải đem giải quyết bằng cách đánh bùn sang ao?

Nhưng ai trước cảnh đó cũng phải lo cho tương lai đất nước Việt Nam. Vì việc dùng vụ Vinashin để ca ngợi Nguyễn Tấn Dũng cho thấy bản chất ù lì trắng tráo của họ sẽ còn tiếp tục thi thố. Chủ trương kinh tế phá sản này sẽ gây những hậu quả tai hại cho kinh tế Việt Nam trong những năm tới. Tất cả chủ trương dùng quốc doanh làm chủ đạo không phải chỉ gây ra một vụ Vinashin tan tành mà còn sẽ làm cho kinh tế nước ta bé tấc. Điều này đã được chính ông cựu Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An báo động, nhưng tất cả 1,400 người trong đại hội đảng làm như ai cũng điếc không ai nghe thấy gì hết! Trên mạng lưới của đảng Cộng sản Việt Nam, trong lúc họ đang bỏ phiếu bầu Trung ương Đảng, ông Lê Hữu Nghĩa giám đốc Học viện Chính trị Quốc gia vẫn dõng dạc tuyên bố rằng Đảng “giữ vững chế độ công hữu về các tư liệu sản xuất!” Tức là vẫn làm kinh tế phá sản theo mô hình quốc doanh của Stalin!

Khi Vinashin loay hoay xin khất nợ không trả được 60 triệu đô la đúng kỳ hạn cho các ngân hàng, các công ty thẩm định tín dụng quốc tế đã đánh tụt trái phiếu của Việt Nam xuống hàng “junk bonds” (Trái phiếu rác) thì tất cả các doanh nghiệp Việt Nam bị họa lây. Tập đoàn Than và Khoáng Sản (Vinacomin) không đi vay được thêm 500 triệu đô la trên thị trường quốc tế nữa. Tất cả các công ty quốc doanh và chính phủ Việt Nam từ bây giờ muốn đi vay sẽ phải trả lãi suất cao hơn vì điểm tín dụng của cả nước bị đánh thấp xuống. Tức là công quỹ sẽ hao mòn thêm. Tiền để nhà nước trả nợ là tiền đóng góp của toàn dân chứ chính các ông bà cán bộ có ai tạo ra tiền của nào đâu? Các doanh nghiệp nhà nước đều là của chung, của toàn dân Việt Nam. Lãi suất lên cao nghĩa là tất cả mọi người Việt Nam đều phải trả tiền lãi nhiều hơn, mỗi khi nhà nước và các công ty của nhà nước đi vay nợ! Mà không đi vay nợ không xong, vì tất cả hạ tầng cơ sở từ đường sá đến hệ thống điện, nước đều cần rất nhiều tiền đầu tư. Theo đài RFI, chuyên gia Philippes Delalande nói rằng Việt Nam sắp phải đi vay nợ rồi. Họ có thể chọn, hoặc vay của Quỹ Tiền tệ Quốc tế IMF hoặc vay của Trung Quốc. Nói đến vay nợ Trung Quốc bây giờ thì cả nước Việt Nam sẽ giật mình!

Tất cả chỉ vì chủ trương bảo vệ “chế độ công hữu về các tư liệu sản xuất” của đảng Cộng sản. Trả lời đài RFI trước ngày Đại hội 11 họp, Tiến

sĩ Nguyễn Quang A nhận xét rằng: “Các xí nghiệp quốc doanh tạo ra chừng 26% GDP (tổng số của cải làm ra trong nước) nhưng lại sử dụng đến 40% nguồn tài chính qua vay nợ.” Tức là những anh bắt tài không làm ra của cải thì lại được đưa cho rất nhiều tiền sử dụng; mà tiền vào tay họ thì cứ như nước đổ vào những cái thùng không đáy. Tất nhiên, những người có khả năng tạo ra thêm của cải sẽ không được vay, thiếu tiền phát triển. Ông Nguyễn Quang A còn lên án: “Các xí nghiệp nhà nước làm cho kinh tế vĩ mô (tức là toàn thể nền kinh tế) bị mất cân bằng một cách nghiêm trọng!” Tại sao mất cân bằng? Vì những cái thùng không đáy này chỉ có việc “rút tiền từ ngân sách nhà nước, bắt chấp những nguyên tắc của một nền kinh tế tư bản.” Kinh tế tư bản thành công nhờ có hiệu năng; tức là những công ty có khả năng tạo ra nhiều của cải nhất với chi phí thấp nhất sẽ tự nhiên thu hút được nhiều tiền vốn sử dụng. Tiền đến từ những người mua cổ phần (tức góp vốn) hay cho vay nợ. Cơ cấu thị trường của kinh tế tư bản thường thưởng cho những người làm việc có hiệu năng. Bỏ qua nguyên tắc đó, thì dù có bắt chước các nước tư bản đặt ra đủ thứ hình thức màu mè, nào tập đoàn kinh tế, nào thị trường chứng khoán, vân vân, nhưng rút cuộc chỉ nuôi một đám ăn hại! Còn những người có khả năng thì bị bỏ quên hay bị gạt qua bên lề! Ông Nguyễn Quang A nói đến con số “khổng lồ” 12 tỷ đô la thâm thủng trong cán cân thương mại trong năm 2010, và giải thích rằng tình trạng nhập cảng nhiều hơn xuất cảng này là “căn bệnh trầm kha bắt nguồn từ sự kém hiệu năng của các xí nghiệp nhà nước.”

Trong lúc công ty Vinashin đang lo không tìm đâu ra được 60 triệu để trả một tỷ chút trong số 4 tỷ rưỡi đô la tiền nợ thì Bộ Tài chính đã quyết định cho Vinashin không phải đóng thuế trong năm 2010; đến cuối năm 2011 mới phải tính lại. Nhưng trong một năm thì không biết có gia hạn nữa không! Không thu thuế, tức là công quỹ bị mất tiền. Tức là toàn dân mất tiền. Để tiền đó nuôi những người bắt tài do ông Nguyễn Tấn Dũng bổ nhiệm. Đó là lý do ông được bầu chọn làm, “Nhân Vật Năm 2010!”

Đảng Cộng sản quyết tâm bảo vệ chủ trương “công hữu về tư liệu sản xuất chủ yếu” bởi vì còn những tập đoàn doanh nghiệp nhà nước thì còn chỗ “bổ trí” cho con cái các quan lớn trong Trung ương Đảng vào đó làm chức này, chức nọ. Nếu cho kinh tế tư nhân phát triển, những doanh nhân

Suy nghĩ gì về Đại hội lần thứ XI vừa kết thúc Vở phùng chèo vừa hạ màn thứ nhất

—Ấu Dương Thệ 23-01-2011—

có khả năng sẽ đánh bại các xí nghiệp của nhà nước, thì còn chỗ nào để đám công tử công tôn “thi thố tài năng quản lý” kiểu Vinashin? Công ty Vinashin lỗ là mất hàng tỷ Mỹ kim nhưng các quan chức quản lý công ty đều no nê. Mô hình Vinashin sẽ còn tiếp tục để con cháu quý vị đó sẽ được tiếp tục no nê; cho tới bao giờ đảng Cộng sản “tiến đến chủ nghĩa xã hội” mới thôi! Tức là không bao giờ cả!

Tin tức Đại hội XI cho biết khi biểu quyết về chủ trương “công hữu về tư liệu sản xuất chủ yếu” thì chỉ có 55% các đại biểu ưng thuận. Đó là một tin mừng. Ít nhất trong số 1,377 người cũng có gần 620 người đủ thông minh trông thấy con đường quốc doanh là con đường phá sản; và họ có đủ dũng cảm để bác bỏ một chủ trương phá hoại kinh tế quốc dân như thế. Nhưng con số những người sáng suốt đó còn nhỏ quá. Cho nên trong những năm tới đảng Cộng sản vẫn tiếp tục chính sách phá sản của Nguyễn Tấn Dũng!

Trong khi đảng Cộng sản họp hành để củng cố địa vị các công tử thì người dân Việt Nam vẫn chỉ lo đối phó với lạm phát, người nghèo phải chịu đựng giá thực phẩm gia tăng. Ông Nguyễn Tấn Dũng đã điều hành việc nước hơn một nhiệm kỳ. Kết quả là ngân sách thâm thủng đến 7 phần trăm rưỡi GDP, cán cân chi phí thiếu hụt 12 tỷ trong năm, tiền dự trữ ngoại tệ chưa đủ để mua hàng nhập cảng trong 2 tháng, đồng tiền bị phá giá 3 lần trong vòng 14 tháng, dân mất tin tưởng vào đồng tiền nên chỉ tìm cách mua vàng và đô la tích trữ. Một ông thủ tướng như vậy mà vẫn được đảng Cộng sản tin nhiệm, và răm rắp bỏ phiếu cho con ông lên dự khuyết Trung ương Đảng, có phải tất cả đảng Cộng sản không còn ai khá hơn chăng?

<http://www.nguoi-viet.com/>

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo
động.
Phơi bày phổ biến
sự thật về Hồ Chí
Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

Vi đâu Nguyễn Phú Trọng lại có tật giạt mình? Tại sao được Hồ Cẩm Đào ưu ái đặc biệt? Tăng cường âm binh và cai tư tưởng, báo chí nuôi ý đồ gì?

Mặc dầu đã công phu tính toán chọn ngày “tứ quý” (11-1-2011) làm ngày mở hội, nhưng cũng đúng vào dịp này Hà Nội đã rơi vào cái cực lạnh ít có, nhiều ngày lại có sương mù bao phủ dày đặc không còn thấy lối đi! Cái lạnh của bên ngoài lại tiếp thêm sự nguội lạnh và vô cảm của những người chủ chốt khiến cho không khí các buổi họp của Đại hội lại càng trở nên lạnh lẽo, hời hợt. Cả tới thiên nhiên cũng còn biết chống lại. Điều này nói lên tín hiệu gì?

Sau 9 hôm trình diễn, ngày 19-1 Nguyễn Phú Trọng, người đạo diễn đồng thời cũng đóng vai chính, đã tuyên bố bế mạc màn thứ nhất và sau đó đã tổ chức cuộc họp báo đầu tiên trong tư cách tân Tổng bí thư. Mở đầu cuộc họp báo ông Trọng nói là “hỏi họp tới phút chót” và ông phân bua với các nhà báo là “lần đầu nghe được gọi là Tổng bí thư hãy còn ngỡ ngàng...” Chẳng những thế Nguyễn Phú Trọng còn phân bua là ông làm “không nghĩ mục đích tạo dấu ấn, không phải để đánh bóng” [1].

Những người quan sát thời cuộc VN, đặc biệt về các nhân vật đang có quyền lực, thì lại khám phá một hiện tượng trái ngược trong giới này, nói theo cách dân dã thì đó là thái độ nói vậy nhưng không phải là vậy. Chẳng hạn khi hoạt náo viên Nguyễn Tấn Dũng được bầu làm Thủ tướng, trong cuộc nói chuyện trực tuyến (online) đầu tiên (9-2-07), khi được hỏi “ông yêu điều gì nhất và ghét cái gì nhất?” thì Ng. Tấn Dũng đã hả hê trả lời ngay là “Tôi yêu nhất, quý nhất là sự trung thực và tôi cũng ghét nhất, giận nhất là sự giả dối.” [2]

Nhưng suốt từ 2006 tới nay người ta lại thấy hoàn toàn ngược lại, Nguyễn Tấn Dũng là Thủ tướng thích nỏ và dối trá nhất từ trước tới nay, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn trong mọi lãnh vực: đối với báo chí thì ông bảo là VN đang có chế độ tự do báo chí nhất. Nhưng ông lại ra lệnh báo chí “phải đi lê phở” và ra quyết định không cho các chuyên viên, nhân sĩ

được quyền phản biện công khai! Trong vụ tập đoàn Vinashin dưới quyền lãnh đạo của ông, nhưng đã gây ra món nợ khủng khiếp cho ngân sách quốc gia trên 86.000 tỉ đồng (4,5 tỉ USD), ra trước Quốc hội ông nhận trách nhiệm, nhưng vẫn không chịu từ chức mà trái lại nay lại vẫn ngồi chễm chệ trong Bộ Chính trị và có thể bám cái ghế Thủ tướng tiếp.

Nguyễn Phú Trọng không muốn tự “đánh bóng” ?

Trở về trường hợp người đứng đầu mới của chế độ độc tài toàn trị, Nguyễn Phú Trọng (NPT) tuyên bố, ông không muốn tự “đánh bóng” mình. Nhưng tại sao ngay trong cuộc họp báo đầu tiên trong tư cách là Tổng bí thư, Nguyễn Phú Trọng đã phải tự phân bua như vậy? Có tật giạt mình hay sao? Nghĩa là nhiều giới đã thấy ông Trọng là con người nói vậy mà không là vậy, nói một đằng làm một nẻo, người đeo nhiều bộ mặt? Những người ranh mãnh thì thường có những câu nói ngọt sớt, nhưng ngọt lọt tới xương, như tục ngữ của VN đã cảnh báo!

Thông thường nếu một chính khách làm tốt có lợi ích cho nhân dân và đất nước thì được người dân kính nể, dư luận ca ngợi, họ không cần phải tự đánh bóng. Trái lại, những người có tâm địa đen tối lại hay nói ngọt ngào, làm những cử chỉ và hành động có vẻ như rất dân chủ, đạo đức... Tất cả chỉ nhằm mục đích “đánh bóng”, tức là tìm cách che lấp tâm địa đen tối của mình.

Nếu theo dõi sát các hoạt động của Nguyễn Phú Trọng trong thập niên vừa qua thì nổi bật lên các điểm: 1- Ông là nhân vật có tư tưởng cực kỳ bảo thủ. Ngay từ giữa thập niên 90 khi còn làm Tổng biên tập Tạp chí CS ông Trọng đã về phe với cánh bảo thủ trong Bộ Chính trị buộc tội Thủ tướng Võ Văn Kiệt khi ấy là “**Phủ nhận nguyên tắc tập trung dân chủ là phủ nhận Đảng tư bản chất; xóa bỏ nguyên tắc tập trung dân chủ là phá hoại sức mạnh của Đảng từ gốc**” [3]. Vì trong thư 22 trang ngày 9-8-1995 gửi Bộ Chính trị ông Kiệt đã phê bình và tố cáo nhiều việc, trong đó tệ hại nhất là tệ trạng mất dân chủ và vô trách nhiệm ngay trong cấp cao

nhất và đòi phải từ bỏ nguyên tắc lãnh đạo tập trung dân chủ. Cho tới nay ông Trọng vẫn giữ nguyên lập trường cực kì bảo thủ và phản động này. Bằng chứng mới đây nhất và tập trung nhất là Bản cương lĩnh 2011 do chính Nguyễn Phú Trọng là tác giả vừa được Đại hội 11 thông qua. Trước đó ngay cả nhiều cán bộ cao cấp và chuyên viên hàng đầu trong cuộc “**Hội thảo khoa học**” 7-10-2010 đã phải gọi các tư tưởng trong Bản cương lĩnh này là “**lỗi thời**”, “**ảo tưởng**”, “**phản động**”, “**giả dối**”, “**tự lừa dối**”.[4] 2. Nguyễn Phú Trọng cũng là người thân phục Bắc Kinh. Trong những năm đứng đầu ngành tư tưởng ông Trọng là người khai trương cho các cuộc Hội thảo định kì giữa hai ĐCS VN và Trung Quốc để Hà Nội dựa vào Bắc Kinh và học cách cai trị của Bắc Kinh. Gần đây nhất ông còn ngăn cản đòi hỏi đưa ra Quốc hội thảo luận về tình hình căng thẳng ở biển Đông do việc Bắc Kinh gia tăng các hành động gây hấn và xâm lấn. Câu nổi tiếng của ông Trọng chống lại đòi hỏi này là về tình hình biển Đông “**không có gì mới**”.[5]

Ông Trọng biết rõ đây là những dấu ấn chính trị nguy hiểm và rất bất lợi cho uy tín của mình ở trong Đảng và ngoài xã hội, nhất là trong các tầng lớp trí thức, chuyên viên, văn nghệ sĩ và thanh niên.

Chính vì thế, để tìm cách xoa dịu dư luận trong xã hội và làm yên lòng các đảng viên, Nguyễn Phú Trọng đã dùng chức Chủ tịch Quốc hội để tự đánh bóng mình về mặt đối ngoại cũng như đối nội. Trong suốt hơn bốn năm làm Chủ tịch Quốc hội, ông Trọng đã đi thăm nhiều nước và mời nhiều lãnh tụ các nước khác thăm. Hoạt động ngoại giao ồn ào của Quốc hội thời ông Trọng chưa từng có trước đây. Đầu năm 2010 ông còn thân hành thăm Ấn và Nam Dương, hai nước Á châu có tiếng không có thiện cảm với Bắc Kinh. Chọn lựa tính toán này cốt để “**đánh bóng**” tiếng xấu người thân phục Bắc Kinh!

Ngoài ra, Nguyễn Phú Trọng còn chủ ý biến các cuộc chất vấn trong Quốc hội vừa để đánh bóng mình trước dư luận, vừa để dần mặt đối thủ chính trị ngay trong Bộ Chính trị. Trong các cuộc chất vấn này không chỉ một số bộ trưởng mà cả Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng cũng phải ra trường trình như trong hai vụ nổi tiếng bác “**Dự án đường xe lửa cao tốc**” trong kì họp thứ 7 và “**Tập đoàn Vinashin**” trong kì họp thứ 8 vừa qua. Các buổi đấu khẩu trước Quốc hội này đã làm một phần dư luận lạc quan tin rằng, Quốc hội đang có thực

quyền. Nhưng nếu theo dõi kĩ hơn thì thấy đây chỉ là những trò múa rối giữa đạo diễn và vài hoạt náo viên. Bởi vì “**Dự án đường xe lửa cao tốc**” tuy đã bị Quốc hội bác, nhưng nay lại vẫn được tiến hành. Đây là chưa kể nay đang có các nguồn tin là ông Trọng đã hoãn dự án này với Nhật để dọn đường cho dự án với Bắc Kinh. [6] Còn trong vụ Vinashin, chính Nguyễn Phú Trọng đã bác không cho Quốc hội lập Ủy ban điều tra và tuy Nguyễn Tấn Dũng tuyên bố nhận trách nhiệm, nhưng nay lại vẫn ngồi chễm chệ trong Bộ Chính trị (BCT) mới, như đã trình bày ở phần trên.

Nguyễn Phú Trọng là chính khách dân chủ?

Cũng trong cuộc họp báo đầu tiên tân TBT Nguyễn Phú Trọng còn há hê tự khen các cuộc bầu bán các chức vụ trong ba cơ quan cao nhất của Đảng là Bộ Chính trị, Ban bí thư và Trung ương đảng rằng: “**Đây là kết quả của cả một quá trình chuẩn bị, thảo luận, lắng nghe rất kỹ lưỡng, nghiêm túc. Sự thành công của Đại hội tạo ra niềm tin mới, khí thế mới, một sự thống nhất, đoàn kết, dân chủ thực sự chứ không phải là dân chủ hình thức**” [7]

Ở đây không hiểu vì sao ông Trọng cũng phải lập lại “**dân chủ thực sự chứ không phải dân chủ hình thức**”, phải chăng vẫn bị bệnh tâm lí có tật giật mình, nói không đánh bóng nhưng thực ra lại cố tình đánh bóng như trên, nói “**dân chủ thực**”, nhưng lại chính là dân chủ cuội! Đây là sự thực?

Trong sinh hoạt chính trị ở các nước dân chủ đa nguyên, như ở Đức chẳng hạn, các đảng bộ địa phương của các chính đảng lớn Dân chủ Xã hội (SPD) hay Dân chủ Công giáo (CDU) được độc lập trong việc hoạch định nhân sự, các chương trình và kế hoạch liên quan tới địa phương; các việc ứng cử, đề cử và bầu các cơ quan của đảng bộ là thuộc toàn quyền của đảng viên ở địa phương; việc chọn các đại biểu đi dự đại hội đảng toàn quốc là quyền độc lập của đảng bộ địa phương. Chủ tịch đảng hay các nhân vật ở trung ương của đảng tham dự các đại hội đảng ở địa phương chỉ tới với tư cách là khách được mời, chứ không được chủ trì hay giữ vai chỉ đạo trong các cuộc họp của đảng bộ địa phương. Với nguyên tắc làm việc và sinh hoạt dân chủ thực sự này luôn luôn tạo nên một sinh khí sinh động, tranh đua dân chủ, các đảng viên có uy tín và khả năng thực sự thường trúng cử với số phiếu phù hợp với tỉ lệ tín nhiệm, còn các nhân vật tai tiếng đều bị phê bình

ngghiêm khắc và phải rút lui hay bị bất tín nhiệm của đảng viên hay cử tri. **Chính sự sinh hoạt dân chủ và công khai trong các chính đảng ở các xã hội dân chủ đa nguyên là sự khuyến khích những đảng viên có năng lực và đạo đức thực sự, đồng thời là phương pháp kiểm soát hữu hiệu nhất để loại trừ những phần tử xôi thịt và lạm quyền.**

Nhưng nếu theo dõi sát tình hình nội bộ ở cấp cao của ĐCSVN thì sẽ thấy giải pháp nhân sự mới vừa thành hình trong hai cơ quan có quyền lực nhất là Bộ Chính trị và Ban bí thư tại Đại hội 11 vài ngày trước là cả một chuỗi công việc đã được Ng. Phú Trọng và một số người cùng vây cánh tính toán và chuẩn bị từ lâu.

Là một đảng độc tài toàn trị theo mô hình tổ chức đảng của Lenin-Stalin-Mao nên ĐCSVN vẫn giữ tổ chức theo hàng dọc, trên quyết định tất cả, dưới chỉ biết tuân lệnh thi hành. Dưới sự lãnh đạo của Bộ Chính trị, mà thực tế là chỉ một vài người có thể lực nhất, Ban Tổ chức trung ương giữ nhiệm vụ đào tạo và chuẩn bị nhân sự cho cấp Ủy viên Trung ương đảng và các cấp trung cao khác. Trước khi Đại hội 11 diễn ra, các đại hội địa phương từ cấp cơ sở tới cấp tỉnh, thành phố, công an, quân đội... đều được tổ chức. **Thành phần nhân sự dự tính trong cấp ủy của đảng bộ cấp tỉnh, thành phố... đều phải được cấp cao hơn chuẩn y, kể cả báo cáo hoạt động và chương trình tương lai đều phải trình cấp trên.** Không những thế, trong mấy tháng trước Đại hội 11, các ủy viên Bộ Chính trị đã thay phiên nhau về tham dự các đại hội các đảng bộ tỉnh, thành phố, quân đội, công an... **Trong các đại hội này các ủy viên Bộ Chính trị tới không phải là khách mời mà lại đứng vai trò “chỉ đạo” ngay trong đại hội! Chính N.P.Trọng cũng đã nhiều lần tham dự các đại hội địa phương và đã ra các chỉ thị trực tiếp.**

Tóm lại các cán bộ ở địa phương lên chức hay mất chức, được cử đi làm đại biểu trong Đại hội 11 là đã được trung ương xem xét, sàng lọc trước đó từ lâu. Cho nên dư luận rất thất vọng: tại sao trong khi ông Trọng ca ngợi hồ hởi kì bầu cử trong Đại hội này là dân chủ nhất, vì số dư cao của các ứng cử viên do chính các đại biểu đề cử, nhưng tuyệt đại đa số những người trúng cử vào Ban chấp hành Trung ương ...lại đều là những đại biểu do Bộ Chính trị đã giới thiệu. Vì vậy trong cuộc họp báo ngày Nguyễn Phú Trọng lúng túng biện hộ:

“**Công tác nhân sự đại hội được**

chuẩn bị rất công phu, mỗi trường hợp giới thiệu đều được các cơ quan tổ chức bộ máy nghiên cứu, thẩm tra đánh giá toàn diện, qua nhiều khâu, nhiều vòng. Còn với những trường hợp được các đoàn đại biểu giới thiệu tại đại hội, ít người nắm được thông tin, nhiều thông tin chưa được thẩm tra đầy đủ.” [8]

Điều mà Nguyễn Phú Trọng bộc lộ là “**công phu**”, “**nhiều khâu, nhiều vòng**” chỉ là sự xác nhận sự thực về lẽ lỗi làm việc cực kì độc tài ở trong Đảng. Chính một số người có quyền lực trong Bộ Chính trị đã sàng lọc theo ý đồ riêng các đại biểu về tham dự và các ứng cử viên được giới thiệu. Nhiều cách mạng lão thành đã từng tố cáo các chuyện mua quan bán chức cả hàng tỉ đồng. **Vi thể những người này đã trở thành như các hoạt náo viên và trò chơi dưới sự điều khiển của một vài đạo diễn trong Bộ Chính trị!** Cho nên có số dư cao chỉ là dân chủ hình thức, dân chủ giả hiệu mà thôi, vì cuối cùng chuyện đâu vẫn vào đấy!

Thế vẫn chưa đủ, nếu không đồng ý thì những người có quyền lực trong Bộ Chính trị có thể độc đoán bác cả các đề nghị về nhân sự của Ban Tổ chức, như trường hợp đã xảy ra trước ngày khai mạc Đại hội 11 ít ngày. Vi thể Trường ban Tổ chức Hồ Đức Việt cũng đã bị mất ghế trong Bộ Chính trị.[9] **Hiện nay nạn chuyên quyền, độc đoán, mua quan bán chức của một vài người có quyền lực trong Bộ Chính trị đã dẫn đến tình trạng mất dân chủ, coi thường Điều lệ Đảng, bệnh bè phái, con quan thì lại làm quan ngày càng bung ra trong ĐCSVN, rõ ràng nhất là trong Đại hội 11.** (Một số con của vài ủy viên Bộ Chính trị cũ và mới đã nhảy được vào Trung ương đảng). Các tệ trạng này trước đây đã bị cố Thủ tướng Võ Văn Kiệt tố cáo và kết án mạnh mẽ. Nhiều lão thành cách mạng cũng đã chỉ trích. Gần đây trước Đại hội 11 cựu Chủ tịch Quốc hội và nguyên ủy viên Bộ Chính trị Nguyễn Văn An cũng đã nguyên rủa![10] Nhưng nó đang trở thành căn bệnh bất trị có hệ thống mang đặc tính của chế độ độc tài toàn trị.

Một điểm khác đáng chú ý về thái độ dân chủ hay không của Nguyễn Phú Trọng đối với các quyết định trong Nghị quyết của Đại hội. Trả lời báo chí về việc 65% đại biểu đã bác chủ trương “**công hữu tư liệu sản xuất**”, như đã ghi trong dự thảo Cương lĩnh do chính Ng. Phú Trọng soạn thảo, ông Trọng đã trả lời như thế này: **“Quyền của đại hội, biểu quyết thế nào thì phải chấp hành,**

đó là ý chí của toàn Đảng, chúng tôi nghiêm túc chấp hành” [11]

Tuy nhiên ông Trọng nói tiếp: **“Nhưng dù thế nào nữa cũng không ảnh hưởng tới chính sách nhất quán của Việt Nam là xây dựng cơ sở vật chất kỹ thuật cho chủ nghĩa xã hội, từng bước đi lên, trước hết là phát triển kinh tế hàng hóa nhiều thành phần, vận hành theo cơ chế thị trường, có sự quản lý của nhà nước, mà nói gọn lại là kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa.”** [12]

Mới về trước tân Tổng bí thư bảo là **“nghiêm túc chấp hành.”** Nhưng ngay đó về sau Nguyễn Phú Trọng đã nói thẳng ý **“dù [Đại hội quyết định] thế nào nữa”** thì **“chính sách nhất quán”** của đảng - ở đây ngụ ý là của Nguyễn Phú Trọng và những người đang có quyền lực - sẽ tiếp tục đi theo chủ trương **“kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa.”** Nghĩa là **“công hữu tư liệu sản xuất”** (tức đất đai, tài nguyên) đều thuộc độc quyền của Nhà nước, mà ở đây là các tham quan ở trung ương và địa phương sử dụng tùy tiện và tham nhũng thà cửa sẽ tiếp tục được duy trì bằng cách này hay cách khác. Trong thực tế có nghĩa là phe NPT sẽ dùng mảnh khỏe này hay thủ đoạn khác để làm Nghị quyết trên của Đại hội vô hiệu lực! Điều này đã từng xảy ra đối với một số nghị quyết của Đại hội 10 đã không được BCT thực hiện, như chính nhiều cán bộ cao cấp và chuyên viên hàng đầu đã tố cáo trong cuộc “Hội thảo khoa học” ngày 7-10-2010.

Qua cách trình bày theo lối **“chấp hành... nhưng...** mọi người có thể thấy rõ Nguyễn Phú Trọng chẳng coi Nghị quyết của Đại hội có giá trị gì cả và điều đó lại càng khẳng định thái độ nói một đằng làm một nẻo của tân Tổng bí thư. Dân chủ chỉ ở cửa miệng, nhưng thực sự là người phản dân chủ nhất! **Rõ ràng ông Trọng đã dùng trò dân chủ phờng chèo, dân chủ cuội cốt đánh bóng bộ mặt của mình để nhảy lên chức Tổng bí thư trong Đại hội 11 mà ông và vây cánh đã “rất công phu” chuẩn bị vòng trong vòng ngoài ít nhất từ hai năm trở lại đây!**

Điểm đáng ghi nhận cuối trong cuộc họp báo của tân Tổng bí thư liên quan tới vấn đề dân chủ và nhân quyền. Tuy mở đầu cuộc họp báo Nguyễn Phú Trọng nói sẵn sàng trả lời trực tiếp tất cả các câu hỏi của báo chí. Nhưng khi nhà báo của thống tấn xã AP hỏi về tình hình đàn áp nhân quyền của chế độ toàn trị thì

ông Trọng đã để cho Thứ trưởng thứ nhất Bộ ngoại giao Phạm Bình Minh nói thay. **Qua việc không dám trả lời vấn đề quan trọng này, chính Nguyễn Phú Trọng đã tự nói rõ quan điểm và thái độ của mình như thế nào!**

Hướng về phương nào, đi thăm nước nào, ai mời trước?

Trả lời câu hỏi của nhà báo, nước nào và khi nào tân Tổng bí thư sẽ đi thăm? NPT đã trả lời: “Chắc sau này cũng sẽ phải đi, nhưng đi đâu thì còn có Ban Đối ngoại, rồi Bộ Ngoại giao...” “**Thứ hai nữa là người ta có mời hay không thì mới đi, chứ mình chủ động đi thế nào được.”** [13]

Đài BBC đã vội khen là ông Trọng trả lời khôn ngoan. Nhưng ngay ngày hôm sau (20-1) Nguyễn Phú Trọng đã trân trọng tiếp Vương Gia Thụy, Ủy viên Trung ương Đảng, Trưởng ban Liên lạc Đối ngoại Trung ương, **Đặc phái viên của Tổng Bí thư Ban Chấp hành Trung ương đảng Cộng sản Trung Quốc**, Chủ tịch nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa Hồ Cẩm Đào. Trước đó ông Trọng đã tiếp Trưởng ban Đối ngoại đảng Nhân dân Cách mạng Lào (CS) kiêm Bộ trưởng Ngoại giao Lào. Trong dịp này Vương Gia Thụy, theo tờ CS điện tử, đã **“trân trọng chuyển đến Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng lời mời thăm chính thức Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa của Tổng Bí thư, Chủ tịch nước Hồ Cẩm Đào.”**

[14] Và ông Thụy cũng lập lại tuyên bố của giới cầm đầu Bắc Kinh ngày 19-1 sau khi Đại hội 11 vừa kết thúc ca ngợi thành công tốt đẹp của Đại hội với việc NPT được bầu làm Tổng bí thư. Về thành quả hợp tác giữa hai bên ông Thụy cho biết:

“Về chính trị, hai bên tích cực đẩy mạnh các cuộc tiếp xúc, trao đổi, giao lưu nhằm nâng cao sự hiểu biết và tin cậy lẫn nhau. Quan hệ hợp tác kinh tế không ngừng được đẩy mạnh với kim ngạch thương mại song phương vượt 30 tỷ USD trong năm 2010. Về giao lưu giữa hai Đảng, hai bên đã tổ chức được 6 lần hội thảo lý luận, giao lưu đoàn thể được tiến hành thường xuyên, trao đổi cán bộ tiến triển thuận lợi. Các hoạt động giao lưu nhân dân trong “Năm hữu nghị Việt - Trung” diễn ra thuận lợi, Đại hội thanh niên Trung - Việt thành công rực rỡ, có ảnh hưởng sâu rộng.” [15]

Vương Gia Thụy cũng cho biết, thời gian tới hai bên sẽ **“củng cố và phát triển quan hệ đối tác hợp tác chiến lược toàn diện giữa hai nước Việt - Trung”** [16]

Trong dịp này khi trả lời sứ giả đặc biệt của Hồ Cẩm Đào, Nguyễn

Phú Trọng sau khi lướt qua vài nguyên tắc ngoại giao bề ngoài của chế độ đã nhấn mạnh ngay:

“Trong đó dành ưu tiên cao nhất cho việc củng cố và tăng cường mạnh mẽ, toàn diện quan hệ hữu nghị tốt đẹp với các nước láng giềng. Đảng, Nhà nước và nhân dân VN luôn trân trọng tình cảm hữu nghị, sự ủng hộ to lớn và giúp đỡ có hiệu quả của Đảng, Nhà nước, nhân dân Lào và của Đảng, Chính phủ và nhân dân Trung Quốc dành cho sự nghiệp cách mạng, cho công cuộc đổi mới, xây dựng và bảo vệ Tổ quốc của nhân dân Việt Nam và sẽ làm hết sức mình để các mối quan hệ tốt đẹp đó phát triển sâu sắc, hiệu quả và thiết thực. Tổng Bí thư NPT đã cảm ơn và vui vẻ nhận lời mời thăm chính thức Lào và Trung Quốc vào thời gian thích hợp.” [17]

Có một số sự kiện đáng lưu ý trong thái độ của Bắc Kinh và cách trình bày của tân Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng. Bắc Kinh đã được coi là nơi lên tiếng đầu tiên khen ngợi kết quả Đại hội 11 và chúc mừng Nguyễn Phú Trọng. Không những thế, chỉ một ngày sau Đại hội 11 kết thúc, còn cử Trưởng ban Đối ngoại của ĐCS Trung quốc làm “đặc phái viên” của Hồ Cẩm Đào sang chúc mừng và mời Nguyễn Phú Trọng sang thăm Trung quốc. Tại sao Hồ Cẩm Đào lại ưu ái với Nguyễn Phú Trọng đến độ như vậy? Điểm đáng lưu ý nữa liên quan tới phương cách phổ biến cuộc tiếp Vương Gia Thụy của Nguyễn Phú Trọng. Tuy ông Trọng tiếp riêng biệt hai Trưởng ban đối ngoại đảng ĐCS Lào và Trung quốc, nhưng ông Trọng đã để các báo của chế độ (như tờ CS và CP điện tử) đưa tin cùng trong một bài hai cuộc tiếp đón này. Trong bài tường thuật tuy cho biết là Nguyễn Phú Trọng đã “lần lượt tiếp” riêng rẽ hai đại diện ngoại giao, nhưng đã viết gộp lại làm một cả Lào lẫn Trung quốc. Việc này cũng không phải là tình cờ, mà trái lại cũng đã được tính toán kĩ. Bởi vì với cách phổ biến như vậy ra dư luận bên ngoài sẽ tạo một cảm tưởng như là không chỉ anh cả Trung Quốc mà cả đàn em Lào cũng trân trọng Nguyễn Phú Trọng và Nguyễn Phú Trọng cũng coi hai nước láng giềng ngang nhau... Với cách trình bày như thế Nguyễn Phú Trọng muốn tránh dư luận nhóm ngó chệ bai là người thân phục Bắc Kinh.

Nhưng đối với những ai hiểu rõ con người của Nguyễn Phú Trọng thì lại càng thấy thái độ có tặt giạt mình

của tân Tổng bí thư không chỉ rào đón trong cuộc họp báo là không muốn “đánh bóng” như nói trên mà cả trong cách trình bày cuộc trình làng khi tiếp Vương Gia Thụy để bớt tai tiếng là người thân phục phương Bắc. Như vậy có lẽ Nguyễn Phú Trọng không còn phải chờ đợi lâu việc đi đâu và ai là người mời đầu tiên tân Tổng bí thư. Nhưng đối với ông Trọng thì hai khẩu hiệu “16 chữ vàng” và “bốn tốt” đã thuộc lòng, biến cả vào máu rồi!

Có lẽ tướng Nguyễn Trọng Vĩnh, nguyên đại sứ lâu năm ở Trung Quốc, hiểu rất rõ con người thực của Nguyễn Phú Trọng. Nên trong cuộc tiếp xúc ngắn ngủi chỉ khoảng 1 phút trong Đại hội 11 cụ Vĩnh đã chỉ khuyên Nguyễn Phú Trọng hai việc khi lên làm Tổng bí thư, đó là “dân chủ” và “tự chủ”.

[18] Thật là thâm thúy!

Họ tính gì khi cho tăng cường âm binh và bọn cai tư tưởng và báo chí vào các cơ quan cao nhất?

Nếu để ý thành phần nhân sự trong ba cơ quan cao nhất của Đảng là Bộ Chính trị, Ban bí thư và Trung ương đảng thì cái đập vào mắt mọi người là số tướng lãnh quân đội và công an gia tăng đặc biệt. Trong tổng số 175 ủy viên Trung ương đảng thì chiếm tới khoảng 1/6 là các tướng quân đội và công an. Trong Bộ Chính trị mới có 3 Tướng, 1 quân đội và 2 công an. Ngoài việc mở rộng giao quyền cho các tướng, còn có cả việc tăng cường bọn cai tư tưởng và báo chí ngay trong Bộ Chính trị. Đinh Thế Huynh, Tổng biên tập báo Nhân dân và Chủ tịch Hội nhà báo VN đã chui được vào BCT. Chính ngay trước Đại hội 11 một ngày, Đinh Thế Huynh đã thách đố dư luận, ngạo mạn đòi giữ tiếp chế độ độc tài toàn trị. Trong cuộc họp báo ông đã tuyên bố rất phân động: **“VN không có nhu cầu đa nguyên đa đảng và dứt khoát không đa nguyên đa đảng.”** [19]

Như thế số người đã từng và đang lãnh đạo công tác tư tưởng và báo chí trong cơ quan cao nhất của Đảng đã lên tới 4 trong tổng số 14 ủy viên Bộ Chính trị mới. Nếu cộng với 3 tướng chỉ huy âm binh thì chiếm một nửa trong Bộ Chính trị.

Những người cầm đầu chế độ toàn trị nói là tin vào đồng chí, tin vào dân, đưa đất nước tới dân chủ-văn minh, nhưng tại sao lại phải vội vàng gia tăng âm binh và tăng cường bọn kiểm soát tư tưởng và canh chừng người cầm bút như thế? Tại sao coi phát triển kinh tế, giáo dục là những “đột phá” trong thời gian tới, nhưng lại

vắng bóng các chuyên viên kinh tế, tài chính, giáo dục... hàng đầu trong các cơ quan cao nhất? Họ đang âm mưu tính toán gì vậy? Rõ ràng là bàn tay sắt bọc nhung!

Hơn 60 năm nay các tầng lớp nhân dân đã phải nghe đến nỗi nhàm chán khẩu hiệu “**thời kì quá độ lên Chủ nghĩa Xã hội**”. Nhưng chẳng có ai, ngay cả những người kêu gào khẩu hiệu này, vẫn không thấy “**niết bàn**” hay “**thiên đàng**” chính trị bao giờ tới, mặt mũi nó như thế nào. Tuy nhiên ai cũng thấy – chỉ những kẻ có quyền tiền thì không thấy và không muốn thấy- trước mắt hiện ra một VN, đất nước thân yêu của gần 90 triệu người, đang là một địa ngục trần gian: nghèo đói, bất công, tham nhũng như rươi, đàn áp, bị bịt miệng bị bịt mắt, bị che tai... Suốt trên 60 năm bao nhiêu triệu người đã là nạn nhân từ nông dân, công nhân, bộ đội, chuyên viên, trí thức, văn nghệ sĩ...

Nếu theo dõi tâm trạng, thái độ và những tính toán của những người đang nắm quyền lực một cách bất chính thì thấy họ đang rất lo âu: Thanh niên, chuyên viên, trí thức, nhiều nhà báo và cả những đảng viên còn giữ lòng tự trọng đã khinh thường và rất bất mãn với nhóm bất tài, tham nhũng chỉ tham quyền cố vị; đa số người dân bình thường cũng không tin họ. Điều mọi người còn khám phá ở nhóm bạo quyền này là họ không còn tin vào chính họ nữa. Là những người mê sảng với quyền tiền nên họ cầu mong giữ được quyền lâu. Nhưng chẳng còn mấy ai tin họ, đi đâu họ cũng chỉ gặp sự khinh bỉ, cho nên họ phải vận dụng âm binh yểm trợ. Không những thế, tuy nhận là người vô thần, nhưng nay họ còn tin huyền bí của thế giới khác giúp họ giữ quyền lâu dài. Họ đang bắt chước lối mê tín dị đoan của vài giới phương Tây. Vì thế họ cũng đã tìm “**ngày tứ quý**” để tổ chức cuộc họp quan trọng. Chẳng hạn thay vì thông lệ họp vào ngày Thứ hai trong tuần, lần này họ đã mở đầu Đại hội 11 vào ngày Thứ ba 11-1-2011. Một vài giới ở phương Tây vẫn tin dị đoan chọn các ngày “**tam quý**” hay “**tứ quý**” để lập gia đình hay làm việc gì quan trọng. Nếu kể thêm Đại hội này là Đại hội số 11 thì họ tin rằng đã có “**lục quý**” với 6 con số 1, như vậy sẽ được thần linh phù hộ tha hồ tham những lộng quyền suốt đời!

Nhưng họ đã quên rằng dân trí đã tiến bộ; thanh niên, chuyên viên và trí thức đã tự tin; lòng dân VN đã thay đổi. VN đang hội nhập quốc tế. Thế giới đang chuyển vào

BAO GIỜ CỘNG SẢN SỤP ĐỔ?

— Lê Tùng Châu 18-01-2011 —

kĩ nguyên hiện đại với toàn cầu hóa và kĩ thuật truyền thông điện tử tân kì và nhanh chóng. Cho nên các hành động tìm cách che mắt nhân dân, đánh lừa đảng viên, bịt miệng trí thức, chuyên viên của tân Tổng bí thư đã thực sự qua rồi. Các biện pháp đàn áp, dân chủ trí trá, đánh bóng hay giả dối không thể che dấu được nữa và cũng chẳng làm ai sợ!

* * *

Tâm địa đen tối, lòng nguội lạnh và vô cảm trước những bức xúc của nhân dân và trước nguy cơ xâm lấn của phương Bắc của Nguyễn Phú Trọng và những người thân tín trong Bộ Chính trị mới làm người ta nhớ tới câu chuyện ngụ ngôn. Một thương gia rất giàu có sau khi đã chuẩn bị công phu đã mời cả ngàn khách hàng tới một khách sạn sang trọng để thuyết phục họ mua hàng của ông.

Sau lời chào mừng rất ngọt ngào, thương gia giàu có này đã thao thao bất tuyệt kể về gia tài kếch sù, cách làm ăn lương thiện và tâm lòng quảng đại của mình...! Giữa khi đang thao thao bất tuyệt tự đánh bóng thì thương gia thấy nhiều người cứ nhìn ông chăm chăm rồi hoảng hốt chạy ra ngoài, hết người này đến người khác.

Người thương gia vừa thất vọng, vừa bức tức không biết chuyện gì đã xảy ra. Ông vội chạy về phòng nhìn vào tấm gương lớn thì cũng hết hoảng, vì trong gương hiện nguyên hình của bộ mặt con hồ! ♣

GHI CHÚ

[1]. Vietnam Net (VNN) 19-1. [2]. Chính phủ điện tử. [3]. Tạp chí Cộng sản số 2, 1-1996, tr. 26; Nguyễn Thế An, Võ Văn Kiệt đang bị thách đố gay gắt, Tạp chí Dân chủ & Phát triển số 7, 10-1996. [4]. Toàn bộ cuộc hội thảo xem trong Blog Basam. [5]. Lao động 26-8-2010. [6]. RFI 21-1; Bauxite VN 22-1. [7]. Sài Gòn Tiếp thị 19-11. [8]. VNN 19-1. [9]. Tin nội bộ tiết lộ là thời gian giữa hai Hội nghị Trung ương 14 và 15 đã có đấu đá ở cấp cao nhất, trong đó Nông Đức Mạnh trong tư cách là Trưởng ban Nhân sự của Đại hội 11 đã bị Hồ Đức Việt chỉ trích cố ý làm sai tiêu chuẩn chọn lựa nhân sự. [10]. Nguyên Chủ tịch QH khuyến nghị đổi mới hệ thống chính trị, Tuần VN 8-12. [11]. VNN 19-1. [12]. Như trên. [13]. BBC19-1. [14]. Cộng sản điện tử 20-1. [15]. Như trên. [16]. Như trên. [17]. Như trên. [18]. BBC 21-1. [19]. Vietnam Express 10-1.

Trước thực trạng lộ mặt sa đọa về đức và trí một cách nhanh chóng của người Cộng sản Việt Nam (CSVN) hiện nay, đại đa số những con dân Việt Nam nặng lòng thao thức về tình hình xứ sở dù trong hay ngoài nước, dù đơn lẻ hay hội đoàn... đều thấy rất rõ bộ máy cai trị thuần dựa trên bạo lực của CSVN đang bước sâu vào khủng hoảng. Họ đang dẫm từ từ vào cái bóng của giai đoạn tiền sụp đổ mà các chế độ độc tài – dù là Cộng sản hay không – trên thế giới đã trải qua (như các nước Cộng sản Đông Âu cách nay 20 năm, là một đơn cử).

Năm 2010 là năm chứng kiến chế độ độc tài toàn trị CSVN hoàn toàn đi vào ngõ cụt của lý thuyết cũng như thực tiễn. Dù là đối với người cùng phe cùng hưởng lợi với họ (đảng viên CS) hay đại đa số quần chúng bị trị, đều cùng chia sẻ thực tế này, bằng nhiều cách khác nhau, được tổng hợp qua bao ý kiến bày tỏ quanh “sự kiện” đại hội 11 của đảng này.

Đó là ghi nhận quan trọng, không thể chối cãi. Thực tế khắc nghiệt của đời sống đã tạo nên một sự đồng quy ngoạn mục như thế, mà thời còn phân tranh quốc cộng, những thực trạng phi nhân, độc hại với loài người của chủ nghĩa CS đã bị che giấu, bóp méo và làm mù mờ đi rất nhiều (do người CS ra sức tuyên truyền, gây ly gián, chia rẽ đồng bào miền Bắc lẫn miền Nam quốc gia)! Và lại một Sự thực đất giá lắm khi cũng cần phải trải qua thời gian cần và đủ mới có thể lộ mặt!

Lý thuyết

Nếu nhìn về 65 năm trước, khi Hồ chí Minh và những người CS cướp được chính quyền, cho tới nay, trải qua bao chuyên biến kỳ lạ của trang sử quốc-cộng VN, hẳn chúng ta thấy tập đoàn CSVN chỉ thay đổi nhân sự, chứ lý thuyết, cương lĩnh hành động, vẫn duy trì như cũ. Những “bài ca” tuyên truyền, giải thích về chủ nghĩa, về

lý luận CS, cho tới nay, 2011, vẫn giống nhau! Ông Bùi Tín từng trích một bài báo Nhân dân của đảng CS hồi thập niên 70 để so sánh với các bài báo đảng mấy năm gần đây cho thấy chúng như thể được copy nguyên xi lại! Đó quả là một thảm họa, cho chính tập đoàn cai trị cũng như cho cả xứ sở Việt Nam.

- Mác-Lênin đã tự chứng tỏ là một sai lầm hoang tưởng đau thương đầy máu và xác chết của nhân loại, đã bị nhân loại vứt bỏ 20 năm rồi, nay họ (CSVN) vẫn cứ kêu gào Mác-Lê!

- Thế giới thời Mác-Lê, thời “xây dựng chủ nghĩa xã hội” 20 năm 1954-1975 ở miền Bắc VN không hề có Information, Computer, Internet (ct: thông tin, vi tính, liên mạng). Nay, một em nhỏ 13 tuổi như Christopher Tran, “bằng iPhone, thỉnh thoảng có thêm cái MacBook, đang len lỏi qua những ngõ ngách phức tạp trên internet, góp tay đưa DCVOnline qua khỏi những đợt tấn công “tử chối dịch vụ” dồn dập và kịch liệt nhất của tin tặc Việt Nam” (1)... Họ vẫn kêu gào Mác-Lê!

- Trần Phương và hai mươi vị “công thần, lý thuyết gia” CS vai to vé lớn của họ đã họp lại nêu câu hỏi: “Mác-Lê là cái gì mà gọi là nền tảng?” Họ vẫn kêu gào Mác-Lê! (2)

- “Chủ nghĩa xã hội” mà họ luôn mồm nói hay viết, là “hướng tới”, là “khát vọng”, là “con đường đã chọn”, thậm chí cho kèm vào tên nước, cho tới nay không thể định nghĩa, không thể chỉ ra là ở đâu? hình thù thế nào? Khi bị hỏi ví dụ vào chân tường, họ đã trả lời chung chung: là công bằng xã hội, là dân chủ, là văn minh v.v..., thì Trần Phương lập tức trả lời: Ôphương Tây người ta làm cái công bằng, dân chủ, văn minh từ lâu rồi, và còn làm hay làm giỏi hơn nhiều... có cần Mác-Lênin đâu!!! (2)

- “Cương lĩnh đầy đầy cái sai, cái mơ hồ. Nói XHCN mà không biết nó là cái gì. Nhiều chuyện ta tự

lừa dối mình và lừa dối người khác” (Trần Phương), họ vẫn kêu gào Mác-Lê... (2)

Thực tiễn

Tựa một quy trình sản xuất, trong việc tiến hành một công việc gì, dự án gì, nếu áp dụng một lý thuyết đúng ắt phải đưa đến một thực tế thành công, sáng lạn. Hơn nữa lý thuyết áp dụng trên bình diện trọng đại là quốc gia thì càng phải khe khắt hơn, yêu cầu cao hơn lắm lắm... về sự đúng đắn và hiệu quả của nó, phải được thực thi một cách dè dặt với một tinh thần cầu thị, tinh táo, tuyệt đối thành thật với chính mình, không ngừng đào thải cái sai lầm, bổ sung thêm cái mới cái hay thu lượm được từ những gương thành công khác trên năm châu bốn bể... sao cho phù hợp với Việt tộc, tôn trọng tính nhân bản của nhân loại đã đành mà còn phải tổng hòa trong tinh thần quốc gia dân tộc nữa! Bởi vì việc quốc gia là thiêng liêng hệ trọng, không cho phép ai tùy tiện “thứ” như thử phản ứng trong phòng thí nghiệm được!!! Thành công thì quốc thái dân an, sai lầm thì phải trả giá với hàng trăm có khi hàng triệu sinh mạng như người CSVN đã làm với Cải cách Ruộng đất và cuộc chiến đánh miền Nam (“Chúng ta đánh đây là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc!!!”- lời của Lê Duẩn).

Nếu thành công của một lò bánh mì là những ổ bánh mì thơm ngon bổ dưỡng hợp vệ sinh, giá thành rẻ (khiến khách hàng ngày càng đông hơn và ông chủ lò bánh ngày càng làm ăn phát đạt, có tiếng tăm hơn) thì thước đo thành công của một thể chế chính trị là một xã hội an lành, no đủ, đạo đức và trật tự. Đó mới là một thành công mang tính người, thành công của văn minh, bởi nó xuất phát từ sự tự nguyện và đồng thuận của công dân. Chứ không thể dùng bạo lực trấn áp chẳng cho tiếng nói phản biện lên tiếng... rồi tự quảng cáo là “ổn định”. Ổn định đó chỉ là cái yên ắng giả tạm, khi sự đè nén bằng bạo lực của chế độ công an trị đến “ngưỡng” chịu đựng của cộng đồng, nó sẽ tạo ra sức bùng nổ của lực đối nghịch tiềm tàng trong dân chúng, đỉnh cao là

chế độ bị giật sập và việc hành quyết hai vợ chồng Nicolae – Elena Ceausescu ở Rumani 25-12-1989. Trong thời gian “còn yên ắng” mà CSVN khoe là ổn định, ấy chỉ là ổn định của Tội ác và Man rợ, và cũng không hề được gọi là thành công vì chất chứa trong lòng xã hội đầy dẫy mâu thuẫn đối kháng ngấm ngấm chực bùng nổ chờ không hề có sự đồng thuận.

VN trong tay tập đoàn cai trị CSVN chưa hề thành công, từ sự no cơm ấm áo của dân chúng cũng như trật tự xã hội suốt 65 năm qua.

Bất công

Dù là một chế độ toàn trị độc tài, CSVN vẫn phải có “luật lệ” để điều hành đất nước. Như vậy họ phải chấp nhận trên danh nghĩa sự “Công bằng” dù họ không muốn. Đây chính là cái họa “hóc xương” mâu thuẫn không sao gỡ nổi của các chế độ CS. Vì thực chất bộ máy cai trị CS là độc tài cho nên việc áp dụng “luật” trở thành trò giả vờ:

+ Việc họ “không kết tội mua dâm, cưỡng dâm các cháu bé học sinh trường Việt Lâm đối với Nguyễn Trường Tô và 16 đồng bọn khác cùng là quan chức tỉnh Hà Giang, mà lại kết tội và giam 2 cháu Thúy, Hằng...

+ Việc họ vu cho TS Cù Huy Hà Vũ trong khách sạn Mạch Lâm ở Sài Gòn với “2 bao cao su đã qua sử dụng”... và còn nhiều nữa, là những dẫn chứng chắc chắn cho câu hát: “Người hiền khô mang gông cùm, kẻ gian ác đi nghênh ngang” (3)

Tuy nhiên, nguy cơ bùng nổ bắt đầu từ chỗ này: không có luật lệ thì bất công xuất hiện, và một cộng đồng bất công chính là một lò thuốc súng chưa nổ, bởi sự hỗn loạn, sự nghịch thường từ luật pháp dẫn tới sự đảo lộn luân thường đạo lý có khoảng cách chỉ là một gang tay, và hiện giờ cũng hết khoảng cách rồi, đã và đang xảy ra! Không cần “nghiên cứu” đâu xa xôi, hàng ngày chỉ cần mở báo “công an” của CS ra xem, thì ắt sẽ lạnh mình ghê rợn cho một xã hội suy đồi tận gốc, mất nhân tính!

Nhưng nguy hiểm hơn cả ở thượng tầng, là lệnh miệng, thư tay, một thứ “phi luật, phi pháp” không

cần che giấu, không thể che giấu... hoành hành, quốc nạn “cát cứ” băng nhóm, phe của Dũng, phe của Sang, phe của Mạnh v.v... tranh nhau “miếng lợi miếng ngon” đang chềnh ềnh ra đầy ngày một kinh khủng hơn; và cứ thế tài nguyên quốc gia, đất đai, môi trường, cả sức lao động của người Việt lần lượt đi vào túi của một nhóm nhỏ vài chục người chóp bu của đảng CS. Cái ổ thuốc nổ nằm ngay ở Ba Đình chớ đâu phải mất công chỉ ra, hô hoán là thế lực thù địch... ở đâu xa! Từ gốc đã vô trật tự thì sao xã hội không loạn?

Vô học và ăn cắp

Một cộng đồng bất công, vô luật lệ chắc chắn dẫn đến tệ ăn cắp, hiểu theo nghĩa rộng lẫn hẹp của chữ này. Tai họa đầu tiên: giết chết sáng tạo. Một bản nhạc, một đĩa nhạc hay một sản phẩm software ứng dụng cho computer, thậm chí một bài thơ, một quyển tiểu thuyết... cũng dễ dàng bị đánh cắp, bẻ khóa, bị “luộc” vô tội vạ. Người thông thái vắt óc sáng tạo dày công bị lấy cắp thành quả vài lần đâm tớn tới già chẳng thêm suy tư, làm việc nữa. Họ dần mất hết động cơ làm nguồn cho sáng tạo. Họ cảm hận là đương nhiên. Kẻ cắp thì nhờn như lân la tìm phương ăn cắp nữa! Do đó, đi “học” để làm gì? Sự thật ngày nay tại VN, từ các cấp học nhỏ cho đến trung học, “đại” học, tràn ngập một bầu khí suy đồi khủng hoảng thảm hại: không thèm học, chỉ cần mua “bằng”. Khủng khiếp, cho đến việc học mà cũng giả vờ nữa thì hết thuốc chữa?!

Kém sáng tạo

Một xứ sở vô học, giết chết sáng tạo là một cánh đồng chết. Người tài thì hoặc bỏ xứ ra đi, hoặc kẹt lại thì ở ần chờ thời. Cọc đi vắng thì chó là chúa sơn lâm!

Vì không có sáng tạo nên VN ngày nay là một xứ sở không có tương lai. Tầm gương thành công, vươn lên từ thảm bại Đệ nhị Thế chiến của Nhật Bản sờ sờ đó, đâu cần “kiên định” chủ nghĩa gì gì vớ vẩn vu vơ. Người Nhật thành công không bởi tài nguyên “rừng vàng biển bạc” mà bởi sức sáng tạo phi thường và không ngừng nghỉ của họ. Người Việt thì giết chết sáng

tao, vậy thì tương lai nào chờ đón dân Việt? Người Việt phải bán hàng bao chục, bao trăm kilô quặng kim cho người Nhật mới mua lại nổi 1 “con” RAM máy tính (chỉ nặng có mấy gram)??? Cho nên hàng năm đi xin xỏ tiền ODA của Nhật về mua xe Nhật (!) chạy, xây nhà, cá độ, chơi gái của cán bộ CS và loa loét “tuyên giáo” rằng “đi trước đón đầu”... chính là ngõ cụt của chế độ mà người dân Việt dù mắt có mù cũng nhìn thấy!

Những Vinashin đâu có gì mới lạ (và còn nhiều Vinashin khác sắp trình làng!), mà đã được báo trước bởi bao người chứ đâu có gì bí mật! Dừng vừa bịt miệng và bức tử viện IDS thì vài tháng sau quả đấm thép Vinashin do chính y dựng nên vỡ toạc ra là một đồng bùn, có phải là một dẫn chứng ngoạn mục không? Anh có thể bịt miệng ông Nguyễn Quang A và các đồng sự của ông chứ làm sao bịt được sự thật “con tàu đắm” của chính anh?

Không những người CSVN chưa hề thành công khi điều hành đất nước sao cho no cho ổn, mà còn là thủ phạm chính xô đẩy cả cộng đồng dân tộc lâm vào cảnh khủng hoảng mọi mặt ngày nay.

Người Việt cần làm gì?

Một chế độ cai trị mù (không lý thuyết hoặc lý thuyết hoang tưởng Mác Lê Hồ) thì dẫn tới một thảm trạng xã hội (chứ không chính trị gì hết!) cho quốc gia dân tộc là lẽ đương nhiên. Nhìn cây thấy rừng. Nhìn nhân biết quả.

Gần đây, 13-1-2011 trong một buổi trò chuyện trực tuyến của độc giả báo Người Việt với hai Giáo sư Nguyễn Mạnh Hùng và Giáo sư Carl Thayer (4), có nhiều câu độc giả hỏi về “dự đoán” bao giờ thì chế độ CSVN sụp đổ?

Một mặt những câu hỏi “dự đoán” nói lên nỗi khao khát, ước ao một cơ hội tái thiết xứ sở. Trong thâm tâm người hỏi dường như đã sẵn câu trả lời là chắc chắn chế độ ấy phải bị đảo thái. Có thể người Việt trong và ngoài nước mới có cơ chung tay tạo dựng một VN tự do, dân chủ thực sự, thoát vĩnh viễn ác mộng Cộng sản bấy lâu nay, nhưng bao giờ?

Một mặt, cách đặt vấn đề với một người ngoại quốc dù là “chuyên gia” như GS Carl Thayer có vẻ chứng tỏ tính thụ động và yếu đuối của người Việt chúng ta?! Là người trong cuộc, trước hết mỗi chúng ta phải tự nhận thấy trách nhiệm của mình và đồng bào, ngay cả chịu trách nhiệm với những gì người CS đã và đang làm, bởi mỗi chúng ta nếu có một giây phút nào xưa nay từng cầu an, chây lười, ý lại, thờ ơ hay ích kỷ, phe phái, nghi kỵ nhau... thì đó cũng chính là một hành vi nổi giáo cho giặc!

Với “lý thuyết” rằng “...mình là tất cả, tất cả là mình, nếu trừ hết tất cả những cái không phải mình ra, thì chính mình cũng không còn nữa. Nên nếu mình nhúc nhích thì bên ngoài cũng nhúc nhích theo...” (5), chúng ta có thể cùng nhau chia xẻ các thực tại sau đây:

- Công cuộc đấu tranh cho một VN tự do dân chủ là do khát vọng của toàn thể đồng bào, đối kháng với tập đoàn cai trị đang ngoan cố nắm quyền bất chấp mọi “góp ý” dù chân thành “nhỏ nhẹ” nhất, như trang Bauxitevn chẳng hạn. Để tiếp tục tại vị, bạo quyền càng ra sức đàn áp, che đậy tội lỗi của họ! Bất công càng nhiều, máu càng đổ thì tức khắc sinh ra sức đối kháng càng to càng lan rộng của quần chúng. Như vậy, về ý nghĩa “phản-phục” (6) này, bạo quyền CS đang “trợ giúp” cho khối khát vọng đồng đảo kia xích lại gần nhau hơn, lớn mạnh hơn. Các đảng viên CS từ cao tới thấp đã nhận rõ mặt thật đảng mình theo lâu nay, cao điểm trong năm qua với việc đảng viên nhà văn Phạm Đình Trọng tuyên bố bỏ đảng, hay mới đây nhất, cựu UV CS Nguyễn Văn An tuyên bố đảng có “lỗi hệ thống” và lên án đảng CS đang theo đuổi chế độ “đảng chủ” chớ làm gì có dân chủ!

- Việc hacker CS ra sức phá các trang Web hay Blog đối kháng đã tạo ra một liên minh giữa các trang báo này mà trước khi bị tấn công ở ạt tháng 12-2010 vừa rồi vẫn chưa có sự đoàn kết nào rõ ràng cả, báo nào cũng phát “tiếng nói” của riêng mình mà thôi! Khi DCVOnline bị phá, thì có Dân Làm Báo hỗ trợ.

Khi Dân Làm Báo bị phá, thì tờ báo web này lại được sự ưu ái hỗ trợ của DCV, Người Việt... và rồi như Tôn Ngô Không, Dân Làm Báo trình làng 40 Weblog dự phòng và lưu dữ liệu, hề bị phá cái này là có cái khác tiếp tục ngay. Blog nhạc sĩ Tô Hải cũng vậy, sau khi bị phá 3, 4 lần, tới nay, người đọc đã có thể tìm đọc những “entries” nóng hổi của ông với những 3, 4 nơi. Hacker CS làm sao phá được?! Thậm chí phá người được một thì người lại xây thêm mười, rõ là hoài công vô ích. Chẳng lẽ các thanh niên cam tâm đem vốn ăn học của mình làm tay sai cho CS hiện nay không nhìn thấy hay sao?

- Lại thêm một chân lý được xác tín: Kẻ gian tà không sao thắng được người ngay, tên ngu muội không sao thắng nổi sức sáng tạo của Trí tuệ! Thêm nữa, càng phá, càng cấm, càng dựng tường lửa ngăn cản, vô hình chung người CS VN càng kích thích các Blogger hay các Facebooker VN ngày càng đoàn kết hỗ trợ nhau hơn, càng giỏi hơn về kỹ thuật, có nhiều phát kiến hơn để tự vệ, để có thể duy trì tiếng nói góp phần vào dòng chính luận VN, một hình thức “làm báo” tưởng như trong mơ mà chỉ chục năm trước đây thôi không sao nghĩ là sự thật chứ đừng nói là những năm bảy mươi, tám mươi... Và sự thực là cho tới nay, việc phá hoại của CSVN với mục đích làm im tiếng cộng đồng mạng xã hội và báo Web VN là phá sản hoàn toàn.

- Khi việc kết nối “offline” ngoài đời không thể diễn ra vì bị đàn áp, hãm hại, theo dõi chặt chẽ của lực lượng chó săn an ninh của chế độ, thì quần chúng nối với nhau “online”. Từ việc thông báo các sự thật tin tức vốn bị che giấu tới rộng rãi cho cộng đồng, bị “độc quyền nói nghĩ” của chế độ áp đặt xuống đồng bào lâu nay, cho tới việc vạch trần những trò lừa bịp, thủ đoạn dối trá “quá bèo” của chế độ, tỉ như việc CSVN tự đánh bóng “NT Dũng xuất sắc”, “nhân vật của năm” v.v... đến nỗi chỉ 1 ngày sau, tờ báo đảng “Pháp Luật”, nơi đăng tin lừa này đầu tiên, đã phải âm thầm lén lút tháo bài xuống cách nhục nhĩ!

Như vậy hẳn chúng ta đều thấy,

chính bộ máy đàn áp độc tài đã là một “supporter” quý báu cho phong trào dân chủ VN. Họ càng đàn áp, ngày sống còn của họ càng ngắn lại. Mà nếu họ dừng đàn áp, thì phong trào đối kháng sẽ lớn mạnh, (như ở Đông Âu 20 năm trước hay ở Tunisia mới đây). Lúc đó thì thôi chớ nào là các “đồng chí”, nào là thủ tướng, bí thư, chủ tịch, tướng nọ, tá kia.... tìm đường trốn biệt chớ còn đâu mà “xuất sắc”, mà chức tước tiền hô hậu ủng bày trò?

Thật thảm thía câu nói của Đức Phật: “Kẻ thù lớn nhất của đời người là chính mình”. Người CSVN có thấu điều này không, khi nhìn về Rumania 20 năm trước, chỉ không đầy 1 tuần trước đó, Nicolae Ceausescu còn đang đàn diễn thuyết với bộ máy an ninh vây quanh dày đặc, còn hét ra lửa, còn ra lệnh công an chĩa súng tàn sát dân lành... thế mà chỉ tuần sau, y bị lôi ra khỏi xe tăng, đem ra xử trong 1 phiên tòa chớp nhoáng nửa giờ đồng hồ với bản án tử, và bị hành quyết cùng với vợ là Elena ngay sau khi bản án được tuyên! Có phải những họng súng giết dân Rumania tuần trước, giờ đây lại khạc hàng loạt đạn vào vợ chồng y ngay nơi pháp trường “bắt chọt” là sau một vách tường đá của một ngôi trường bỏ hoang, trong một cuộc hành hình mau lẹ nhất trong lịch sử??? Kẻ thù của CSVN là chính họ chớ có ai đâu mà đổ thừa! Bởi họ đã lộ mặt quá rõ là những kẻ nắm quyền cai trị mà không có chính nghĩa!!!

Đây là chỗ bộc lộ của cái ý nghĩa: “Nếu trừ hết tất cả những cái không phải mình ra, thì chính mình cũng không còn nữa”

Thật vậy, nếu nhìn một cách bao quát, thì cuộc chiến gay gắt quyết tìm đến tự do dân chủ của người dân VN hiện nay với bạo quyền phi nghĩa CS đâu chỉ có vai trò của tầng lớp bị trị khốn khổ! Vì trong cuộc chiến ấy có cả “phần đóng góp” của chính kẻ đang trong đích nhắm bắn hạ của toàn dân Việt.

Nếu CSVN không phi nghĩa thì đã không đàn áp! Nếu CSVN không đàn áp thì quần chúng sẽ vùng dậy!

Do vậy, sự đàn áp của kẻ tội phạm với dân tộc có sức hậu thuẫn

cho phong trào dân chủ rất lớn chẳng khác nào họ đã cho quần chúng cách mạng “mượn” sức, thật ngoạn mục! Những anh hùng dân chủ đang bị tù đầy, bị CSVN làm nhục xem như là tội phạm như Lê Công Định, Trần Huỳnh Duy Thức, Nguyễn Tiến Trung, Trần Anh Kim, Lê Thị Công Nhân, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Hòa thượng Thích Quảng Độ, Trần Khải Thanh Thủy... và tất cả các tù nhân chính trị khác nữa đang bị hãm hại ngày trọng trong chế độ dân chủ ngày mai, khi mà CS đã bị đào thải khỏi dân tộc Việt!

Chính ở chỗ ý nghĩa này, mà tất thấy chúng ta, những ai còn bất đồng ý kiến với nhau, hãy dịu lại, hãy dung nhau, hãy vươn mình cao lớn dậy mà làm một cuộc tổng hòa, bởi “nếu trừ hết tất cả những cái không phải mình ra, thì chính mình cũng không còn nữa”.

Mỗi người, mỗi hội đoàn, mỗi đảng phái kháng cộng hiện nay trong hay ngoài nước, dù đã già dặn, có kinh nghiệm hay non trẻ chưa bước được bao nhiêu chặng đường đi nữa, nếu chúng ta hiểu rằng, sự có mặt của tất cả hiện nay

là đều cần thiết, đều có công, đều có ích, góp phần vào một ngày hội giải cộng cho quê nhà, thì hẳn chúng ta sẽ thấy hình bóng mình trong nhau.

Được như vậy, chúng ta đâu cần phải sốt ruột tiên đoán hay dò hỏi “chuyên gia” nào, mà câu trả lời cho nan đề Việt Nam nằm ngay chính trong tâm hồn và thể xác của mỗi chúng ta vậy.

Ngày xuất lộ lời giải đáp ấy sẽ không còn xa lắm mấy nữa đâu!

Sài Gòn, 18-01-2011

Lê Tùng Châu

- (1)- <http://letungchau.blogspot.com/2011/01/luoc-chien-chong-ddo-s-cua-dcvonline-tra.html>.
- (2)- <http://letungchau.blogspot.com/2010/11/bien-ban-hoi-thao-khoa-hoc-20-tri-thuc.html?max-results=10>.
- (3)- Nhạc Phan Văn Hưng, lời Nam Dao: <http://letungchau.blogspot.com/2009/04/hai-muoi-nam-nhac-phan-van-hung.html>.
- (4)- <http://www.nguoi-viet.com/absolutenm/annviewer.asp?a=125444&z=1>.
- (5)- Vô niệm Viên thông Yếu quyết, Thích Minh Thiện: <http://letungchau.blogspot.com/2009/08/vo-niem-vien-thong-yeu-quyet-thich-minh-thien.html>.
- (6)- Nguyễn lý “Phản Phục”, Lão Tử, Đạo Đức Kinh

KHI CƠN PHẢN NỘ CAO HƠN SỰ SỢ HÃI

Nguyễn Hội 15-01-2011

“Ben Ali cút đi”, “Đả đảo độc tài”, v.v... những khẩu hiệu được viết lên tường tại Tunisia. Với những khẩu hiệu như thế tại Tunisia người viết sẽ bị bắt bớ, giam cầm và có thể bị thủ tiêu... Những khẩu hiệu ấy không những chỉ viết lên tường mà thanh niên và dân chúng đã hô to khi xuống đường chống chính phủ độc tài Ben Ali đã gây ra nạn thất nghiệp cao, tham nhũng tràn lan và đàn áp quyền làm người tại Tunisia. Thành phần tham gia các cuộc biểu tình trên toàn lãnh thổ Tunisia ngoài sinh viên, học sinh, luật sư, ký giả, các nhà dân chủ còn có công đoàn thân chính phủ. “Chúng ta không mãi là cái loa tuyên truyền của chính phủ nữa, mà phải lấy lại quyền tự do của chúng ta”, một cựu lãnh đạo công đoàn các nhà báo đã kêu gọi đồng nghiệp như thế.

Lần sống biểu tình tại Tunisia xuất phát sau cuộc tự thiêu của Mohamed Bouazizi, một chàng thanh niên 26 tuổi, thất nghiệp tuy có mảnh bằng tốt nghiệp đại học, sinh sống tại thành phố Sidi Bouzid, cách thủ đô Tunis 250 km về phía nam. Mohamed Bouazizi kiếm sống bằng cách buôn bán rau, hoa quả, nhưng nhiều lần anh bị cảnh sát hành hung và tịch thu hàng bán và tịch thu có thể môn bài. Ngày 18-12-2010 anh đã ra trước toà thị chính thành phố Sidi Bouzid tưới xăng vào mình và tự thiêu. Anh hét to khi ngọn lửa bốc cháy trên mình: “*Kết thúc nghèo đói, kết thúc thất nghiệp!*”.

Vào ngày chôn Mohamed Bouazizi, khi quan tài vừa được mang ra khỏi xe thì hàng ngàn quả đá đánh vào không trung và hét to “Vĩnh biệt Mohamed”, “Chúng tôi sẽ trả thù cho bạn!”. Từ đó, các cuộc biểu tình tự phát tràn lan cả nước và 3 thanh niên khác đã tự sát theo gương Mohamed Bouazizi. Một học

sinh cho biết, như một nỗi áp suất tung lên không khí bởi vì nó đã chịu quá nhiều áp lực.

Làn sóng biểu tình đã lan tới thủ đô Tunis hôm thứ ba 11-01-2011. Bộ trưởng nội vụ bị ép từ chức, TT Ben Ali đưa quân đội về phòng thủ thủ đô và ban lệnh giới nghiêm cấm dân chúng không được ra đường từ 20g tối đến 6g sáng nhưng các cuộc biểu tình vẫn tiến hành và ngay ở giữa thủ đô Tunis ban ngày cũng như ban đêm. **"Chúng tôi không còn sợ hãi nữa!" một thanh niên nói với phóng viên.** Tuy một số tướng lĩnh thủ chốt việc ra lệnh cho binh lính bắn vào dân, lực lượng an ninh thân cận TT Ben Ali đã đàn áp gây tổn thương rất nhiều người và có ít nhất 13 người chết trong ngày thứ tư 12-01 và thứ năm 13-01, sau khi lệnh giới nghiêm được ban hành. Công đoàn Tunisia cho biết số người bị tử vong đã lên tới 80 người. Các tổ chức nhân quyền đưa danh sách 66 người chết bởi do sự đàn áp của lực lượng cảnh sát, an ninh Tunisia.

Tổng thống nước Tunisia là Ben Ali, 74 tuổi. Một người chỉ với 28 tuổi đã là sĩ quan trưởng về tình báo quân sự Tunisia. Năm 1978 ông đứng đầu cơ quan kiểm soát an ninh quốc gia. Năm 1986 ông trở thành Bộ trưởng Bộ Nội vụ và Thủ tướng chính phủ vào năm 1987. Sau một cuộc đảo chính không đổ máu, ông đã tự phong làm tổng thống. Là một chuyên gia về an ninh và tình báo, Ben Ali đã xây dựng Tunisia thành một "quốc gia cảnh sát" với mật vụ, cảnh sát kiểm soát đời sống của người dân. Các nhà đối lập "khó chịu", các nhà báo quan trọng và các người hoạt động nhân quyền đều bị cầm tù hay lưu đày. Thế hệ trẻ tuy được đào tạo, có nghề nghiệp tốt nhưng vẫn không có tương lai, nếu không được hậu thuẫn của thân nhân Tổng thống Ben Ali, những người có quyền lực ảnh hưởng đến mọi sự việc tại Tunisia.

Một nghiên cứu do Global Financial Integrity (GFI) tài trợ đã tiết lộ rằng một nguồn vốn bất hợp pháp với số lượng đến gần 18 tỷ USD được đem ra khỏi Tunisia.

WikiLeaks phổ biến một điện thư về Tunisia do Đại sứ Mỹ tại Tunisia, Gordon Gray viết với nội dung sau: *"Tổng thống Ben Ali đã quá già, chế độ của ông cứng nhắc và ông không có người kế nhiệm. Nhiều người Tunisia bất mãn vì không có những quyền tự do về chính trị và họ căm phẫn gia đình của tổng thống, căm phẫn vì nạn tham nhũng tràn lan, thất nghiệp cao và sự chênh lệch giữa các khu vực [...] Tunisia là một nhà nước*

cảnh sát không tôn trọng tự do báo chí, tự do tư tưởng, tự do lập hội và vi phạm nghiêm trọng nhân quyền.."

Cuộc đấu tranh quyết liệt của người dân Tunisia ép TT Ben Ali từ chức vào chiều thứ sáu 14-01-2011. Ông và gia đình được Saudi Arabia nhận cho trú ngụ. Trước đó chính phủ Pháp từ chối nhận TT Ben Ali và gia đình. Người kế vị tạm thời là cựu chủ tịch quốc hội Foued Mbazzaa (77 tuổi). Ông hứa sẽ tôn trọng nhân quyền và dân chủ.

Sự việc bất chấp cái chết dần thân đấu tranh thay đổi chính quyền điều hành đất nước cho thấy rằng thanh niên và dân chúng Tunisia rất thất vọng, có thể nói là tuyệt vọng vì họ không thấy được tương lai cho chính mình và cho con cháu mình trong chế độ độc tài và tham nhũng của TT Ben Ali. Để đo lường được sự thất vọng của người dân Tunisia, chúng ta làm một cuộc so sánh nhỏ giữa hai nước Việt Nam và Tunisia với một vài chỉ số quan trọng trên bảng xếp hạng của thế giới sau đây:

	Viet Nam	Tunisia
1. Chỉ số phát triển con người 2010	113	81
2. Chỉ số tham nhũng 2010	116	59
3. Chỉ số tự do kinh tế 2010	139	100
4. Chỉ số tự do báo chí 2010	165	164
5. GDP đầu người năm 2009	1060 USD	3852 USD

Trên đây là 5 chỉ số căn bản nhằm so sánh khả năng phát triển con người và đời sống người dân giữa Việt Nam và Tunisia. Điều kiện phát triển trong xã hội so với các sắc dân trên thế giới người dân Việt Nam đứng hàng thứ 116, trong khi đó dân Tunisia đứng hàng thứ 81. Về khả năng minh bạch, không tham nhũng Tunisia đứng hạng thứ 59 trong khi đó Việt Nam được xếp thứ 116. Về tự do báo chí Tunisia và Việt Nam tương đương nhau. Tại Việt Nam trong năm 2009 tổng sản lượng nội địa (GDP per capita) bình quân mỗi người dân là 1060 Mỹ kim, so với mỗi người dân Tunisia là 3852 Mỹ kim.

Theo những con số trên, đời sống người dân Tunisia cao hơn, họ có nhiều điều kiện phát triển hơn người dân Việt Nam và tham nhũng ở nước họ thấp hơn ở Việt Nam rất nhiều. Nhưng họ đã dừng cầm dùi nhọn sống của mình để thay đổi xã hội với hy vọng xã hội mới sẽ công bằng hơn, sẽ cho người dân được những

quyền tự do căn bản của con người và quan trọng nhất là không còn những nhân viên an ninh, mật vụ theo dõi mọi hành động hàng ngày của họ.

Trong bài "Thời nào dân Việt sướng nhất?" (xin download attach nằm bên dưới điện thư sau đây: <http://dir.groups.yahoo.com/group/Btgvqh-vn-3/message/5047> hoặc đọc ở: <http://baotoquoc.com/2009/11/01/th%E1%BB%9Di-nao-dan-viE1%BB%87ts%C6%B0%E1%BB%9Bng-nh%E1%BA%A5t/>), tác giả so sánh lương người lao động miền Nam từ năm 1956-1974 với lương người lao động Việt Nam năm 2006. Kết quả của cuộc so sánh là lương người lao động Việt Nam vào năm 2006 thấp nhất. Năm 2006 là một trong những năm sung túc nhất của thời xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Từ năm 2007 đến nay, lạm phát lên cao làm đời sống người dân lao động ngày càng thấp hơn. Đồng thời tác giả đã so sánh nguồn tài chính từ nước ngoài vào Việt Nam để hỗ trợ kinh tế qua bài "Thời nào dân Việt sướng nhất (2)?" (<http://lamphong72.multiply.com/journal/item/218/218>). Kết quả là nguồn tài chính từ nước ngoài nhằm hỗ trợ nền kinh tế Việt Nam trong năm 2006 cao nhất nhưng đời sống người dân lao động, giai cấp chiếm đa số trong xã hội VN, lại thấp nhất.

Để có thể nhìn rõ nền kinh tế Việt Nam hiện nay hơn, chúng ta cùng nhìn cấu trúc của tổng sản lượng nội địa (GDP):

- Nông nghiệp 21%,
- Kỹ nghệ sản xuất (may dệt, giày da, thép, xi măng, xây cất...) 21%,
- Thương mại, tài chính, vận tải và các loại dịch vụ 40%,
- Kỹ nghệ khai thác dầu, hầm mỏ, điện, ga, v.v... 18%

Trong năm 2009 Việt Nam xuất cảng tổng cộng 57 tỉ Mỹ kim bao gồm: quần áo 9 tỉ, dầu thô 6,2 tỉ, hải sản 4,3 tỉ, giày dép 4 tỉ, gạo 2,7 tỉ, gỗ 2,6 tỉ, cà phê 1,7 tỉ, than 1,3 tỉ, dụng cụ điện tử 2,7 tỉ và 2 tỉ máy móc.

Nhập cảng tổng cộng 69,9 tỉ Mỹ kim: 12,7 tỉ máy móc và dụng cụ, 6,3 tỉ xăng dầu, 5,4 tỉ thép, 4,2 tỉ vải, 4 tỉ hàng điện tử, 3,2 tỉ sản phẩm hoá học, 3,1 tỉ ô tô và phụ tùng, 2,8 tỉ hàng nhựa, 1,9 tỉ sản phẩm để sản xuất quần áo và đồ da, 1,8 tỉ thực phẩm cho thú vật.

Thâm thủng cán cân mậu dịch - 12,9 tỉ Mỹ kim được chi phí bởi tiền Việt kiều gửi về và tiền các nước cho mượn trong chương trình trợ cấp phát triển.

Những con số trên cho thấy, kỹ nghệ sản xuất chính của Việt Nam là may dệt, đóng giày dép. Việt Nam

xuất cảng chủ yếu quần áo, giày dép, sản phẩm nông - lâm - ngư nghiệp cùng dầu thô và nhập cảng máy móc, ô tô, xăng dầu, hàng điện tử, hoá chất, v.v... Qua đó cho thấy nền kinh tế VN chưa có 1 nền móng căn bản, lệ thuộc hoàn toàn vào xuất cảng để mua hàng hoá nước ngoài cho dân sử dụng, những hàng hoá này lẽ ra phải được sản xuất trong nước.

Việt Nam có lợi điểm là nhân công giá rẻ, người dân Việt thông minh, cần cù, tháo vát, lanh lợi. Đáng lẽ kỹ nghệ luyện kim, kỹ nghệ lắp ráp Computer, máy truyền hình, máy nhạc, v.v... được xây dựng tại Việt Nam khi những kỹ nghệ này bị đào thải ở những quốc gia giàu có vì giá nhân công và điều kiện làm việc ở đó quá cao. Đáng lẽ kỹ nghệ "phần mềm"/nhu liệu (software) của máy tính phải được phát triển mạnh mẽ tại Việt Nam tương tự như tại Ấn Độ vì học sinh VN có tiếng trên thế giới là giỏi toán không thua gì học sinh Ấn.

Nguyên nhân đưa tới một nền kinh tế có thể nói là què quặt, chấp vá và lệ thuộc hoàn toàn vào nước ngoài ngày nay là do lãnh đạo ĐCS và nhà nước không có tinh thần trách nhiệm, không có lòng ái quốc, không mưu cầu hạnh phúc cho người dân mà chỉ lo cho lợi ích bản thân, gia đình, phe nhóm.

Kính thưa đồng bào,

Là người Việt Nam kiêu hùng với niềm tự hào gần 5000 năm dựng nước và giữ nước, tổ tiên ta đã để lại cho thế hệ chúng ta một dải sơn hà Việt Nam. Chẳng lẽ chúng ta lại làm mất dải sơn hà này trong thế hệ chúng ta hay sao? Trên bản đồ Việt Nam ngày nay chính thức Ai Nam Quan không còn là của Việt Nam. Câu hát thuở trước chúng ta thường nghe ngao "từ Nam Quan tới Cà Mau..." nay không còn đúng nữa! Trường Sa, Hoàng Sa, biển Đông, Cao Nguyên Trung Phần / Tây Nguyên bây giờ giặc Tàu đã chiếm đóng. Họ chỉ định trước những chức vụ then chốt của đảng Cộng sản và nhà nước mỗi khi bắt đầu đại hội đảng. Âm mưu bành trướng và chi phối toàn cầu của Trung Cộng không lạ gì với Tây Phương, nhiều chính quyền cùng đảng phái chính trị ở Âu Mỹ đã có kế hoạch đối phó với âm mưu này từ nhiều năm qua. **Không may, nước ta nằm ngay sát Trung Cộng và có cùng một chính thể độc tài Cộng sản, do đó Trung Cộng tự do tung tác tại Việt Nam. Điều kiện tiên quyết để được độc lập là nước ta phải có một chính thể khác với Trung Cộng, một chính thể mà chính người dân Việt**

Nam tự quyết định vận mệnh đất nước chứ không phải một vài người nắm giữ chính quyền.

Công cuộc giành dân quyền và nhân quyền cũng nhằm xoá bỏ bất công, xoá bỏ tệ nạn tham nhũng đã trở thành tập tục trong xã hội Việt Nam hiện nay, chúng phá hủy đi những giá trị cao đẹp của tổ tiên ta đã truyền lại.

Các bạn thanh niên thân quý,

Các bạn là rường cột của đất nước, là thành phần thay đổi vận mệnh đất nước. Tương lai của đất nước VN là tương lai của các bạn và của con cháu các bạn. Tổ quốc đang cần các bạn dũng cảm đồng lòng và kiên trì đứng lên đòi hỏi thay đổi thành phần điều hành đất nước. Tổ quốc VN là của 90 triệu người VN chứ không hề của hơn 2 triệu đảng viên CS. Do đó mọi người dân, đặc biệt là các bạn là thành phần tương lai của đất nước, đều có quyền tham gia quyết định vận mạng đất nước. Chúng ta chỉ giao quyền điều hành đất nước cho những người yêu nước, thương dân. Quá khứ đã cho thấy, những người đó không có mặt trong hàng ngũ chính quyền VN hiện nay.

Các bạn thành viên đoàn thanh niên Cộng sản thân mến,

Là người Cộng sản, ngoài tình yêu nước, các bạn hãy trang bị tình yêu giai cấp để đi vào cuộc đấu tranh này. Đời sống của giai cấp công nhân Việt Nam rất lầm than, họ bị bóc lột đến tận xương tủy. Tuy phải sản xuất trong những điều kiện rất khó khăn, nhiều áp lực của cấp trên nhưng họ không được hưởng trọn vẹn của cải làm ra. Phần lớn phải sống chui rúc trong những khu nhà "ổ chuột". Kẻ "ngồi mát ăn bát vàng" là giới chủ nhân ông và cán bộ nhà nước với những Villa đồ sộ, ô tô lộng lẫy.

Các bạn công nhân và các thành viên công đoàn quý mến,

Giới lãnh đạo đảng và nhà

nước Cộng sản Việt Nam không phải là những người vô sản mà là những nhà tỷ phú Mỹ kim. Một thành viên cao cấp của Hội đồng Mậu dịch Việt-Mỹ đã tiết lộ vào cuối năm 2005 rằng, **đảng CSVN được xem là một đảng tỷ phú hàng đầu của thế giới**, với tài sản trên 20 tỷ mỹ kim. Kèm theo lời tiết lộ này là một danh sách liệt kê tài sản khoảng 300 người giàu nhất Việt Nam, mà đứng đầu là Lê Đức Anh với tài sản trên 2 tỷ 215 triệu mỹ kim; kế tiếp là Trần Đức Lương với 2 tỷ 100 triệu Mỹ kim; Phan Văn Khải đứng hạng ba, với tài sản trên 2 tỷ Mỹ kim. Thứ tự sau đó là các ông Đỗ Mười, Nguyễn Tấn Dũng, Lê Khả Phiêu, với tài sản mỗi người xấp xỉ 2 tỷ Mỹ kim. Tiền của này đáng lý ra là tiền lương trả cho quý vị, nhưng họ biến thủ làm của riêng. Họ chính là những kẻ bóc lột giới công nhân mà chưa hề đấu tranh cho quyền lợi giới công nhân như họ thường rêu rao. Quyền lợi của các bạn chỉ được bảo đảm trong một xã hội mà dân quyền và nhân quyền được tôn trọng. Vì trong xã hội đó, công đoàn được độc lập và hoạt động đấu tranh thực sự cho quyền lợi của công nhân, đòi hỏi lương bổng và điều kiện làm việc tốt cho công nhân.

Quyền lợi của các bạn qua đó gắn liền với quyền lợi Tổ Quốc và của toàn dân tộc Việt Nam. Xin các bạn theo gương công đoàn Tunisia đứng lên đấu tranh giành dân quyền và nhân quyền cho toàn dân Việt Nam. Có như thế Tổ quốc Việt Nam mới tồn tại và được độc lập, quyền lợi của các bạn mới được bảo đảm, con cháu các bạn mới có những điều kiện phát triển tốt hơn và quê hương Việt Nam chúng ta mới có thể phú cường.

Hãy đề cơn phẫn nộ của chúng ta lên giai cấp thống trị cao hơn sự sợ hãi họ, chắc chắn cuộc đấu tranh sẽ thành công! *****

Ảnh hưởng Domino CỦA CUỘC CÁCH MẠNG HOA LẠI TẠI TUNISIA —Lê Minh, Úc châu 27-01-2011—

Liên tục mấy tuần qua, các cuộc biểu tình, xuống đường của người dân Tunisia đã khiến Tổng thống Ben Ali phải cuốn gói trốn chạy ra nước ngoài, và chính phủ lâm thời cũng đang đứng trước áp lực từ dân chúng phải sớm tổ chức bầu cử để lập ra một chính phủ dân chủ.

Nhìn cảnh người dân Tunisia xuống đường lật đổ nhà độc tài Ben Ali, người ta đã tiên đoán rằng rồi đây khí thế này sẽ lan tỏa sang các nước lân cận trong khu vực Bắc Phi.

Quả thật vậy, nức lòng với khí thế xuống đường của người dân Tunisia, hôm qua Thứ Ba 25/01, người dân Ai Cập đã xuống đường với những cuộc biểu tình

rầm rộ, đòi chấm dứt 30 năm cai trị độc quyền của Tổng thống Mubarak.

Câu chuyện bắt đầu từ Tunisia

Câu chuyện người Tunisia rầm rộ xuống đường mà chỉ sau vài đêm đã khiến Tổng thống Ben Ali phải cao bay xa chạy, tưởng chừng là chuyện huyền thoại.

Chuyện bắt đầu từ anh sinh viên nghèo 26 tuổi Mohamed Bouazizi, bán hàng rong trên đường phố, nhưng bị cảnh sát tịch thu cả gánh hàng rong. Buồn bực và vô vọng vì vốn liếng duy nhất mà anh có được để làm kế sinh nhai đã bị cảnh sát tịch thu, anh quyết định phản kháng bằng cách biến mình thành ngọn đuốc sống. Cái chết thương tâm, vô vọng của anh đã làm bùng lên ngọn lửa vốn sẵn có trong xã hội Tunisia nghèo đói, đầy rẫy bất công. Hàng ngàn người tham dự tang lễ của anh và và chính cảm xúc của họ đã biến tang lễ thành cuộc biểu tình tuần hành và nhân rộng lên khắp cả nước.

Tunisia, một nước Bắc Phi bé nhỏ với hơn 10 triệu dân là một thuộc địa cũ của Pháp. Trong những năm gần đây tỷ lệ thất nghiệp trong thanh niên thành niên gia tăng. Nhiều sinh viên sau khi tốt nghiệp đã không kiếm ra việc làm, đành phải bỏ trốn sang Pháp tìm việc. Hàng ngũ sinh viên tốt nghiệp không kiếm được việc làm ngày càng đông đảo, đã kết nối với nhau qua hệ thống internet, trên các trang mạng xã hội.

Họ căm ghét chế độ độc tài thối nát, tham nhũng của Tổng thống Ben Ali, người giữ chức vụ này 5 nhiệm kỳ kể từ năm 1987. Anh em, giòng họ của tổng thống và các quan chức chính phủ thì nhau biến thủ tài sản quốc gia.

Mặc dầu chính quyền của Ben Ali thẳng tay đàn áp đối lập, biểu tình nhưng sự căm ghét trong lòng người dân Tunisia càng lúc càng cao. Do đó khi ngọn đuốc của anh sinh viên M. Bouazizi bùng lên thì nó khiến khối thuốc nổ trong lòng người dân Tunisia đặc biệt là giới trẻ, bộc phát mạnh mẽ không có gì ngăn cản được.

Hơn 100 người biểu tình bị tử thương trong nhiều cuộc đàn áp dữ dội của các lực lượng an ninh. Khi lực lượng cảnh sát bắt đầu yếu thế thì quân đội được lệnh thẳng tay đàn áp người biểu tình. Thế nhưng, gió đã xoay chiều, quân đội từ chối ủng hộ Tổng thống Ben Ali và thế là ông ta và gia đình phải cuốn gói chạy.

Trong lúc không khí đấu tranh sôi sục diễn ra ở Tunisia, người ta tiên đoán rằng sẽ có hiệu ứng Domino dây chuyền lan sang các nước Bắc Phi độc tài chung quanh như Libya, Ai

Cập.

Sau cách mạng Hoa Lài, chính phủ lâm thời đã ra lệnh bắt giữ 33 người thân trong giòng họ bên vợ của cựu tổng thống Ben Ali. Và hôm nay, thông qua Interpol, Tunisia đã yêu cầu chính phủ Canada giải giao cựu tổng thống Ben Ali cùng gia đình với tội danh biến thủ công quỹ quốc gia.

Tính cho đến thời điểm này, tuy chuyện giải giao chưa thể thực hiện được vì nhiều trở ngại công pháp quốc tế, nhưng cái ngày Ben Ali và thân quyến phải trả lời trước công chúng Tunisia chắc chắn sẽ xảy ra.

Hương thơm cách mạng Hoa Lài thổi sang Ai Cập

Trong những tuần qua, người ta đã bàn tán đến ảnh hưởng dây chuyền Donimo từ cuộc cách mạng Hoa Lài tại Tunisia sang các nước lân cận, ám chỉ chính phủ độc tài của hai nước Libya và Ai Cập.

Được sự giúp sức của hệ thống internet và các trang mạng xã hội, hương thơm của cuộc cách mạng Hoa Lài đã lan tỏa nhanh chóng hơn người ta tưởng.

Tương tự như cựu Tổng thống Ben Ali của Tunisia, Tổng thống Mubarak của Ai Cập làm tổng thống gần hết 5 nhiệm kỳ với mỗi nhiệm kỳ là 6 năm, vị chi ông ngồi tại vị gần 30 năm kể từ tháng 10 năm 1981. Năm nay gần 83 tuổi, Mubarak đang tính đến chuyện dọn đường cho con trai Gamal Mubarak, 47 tuổi lên kế vị khi nhiệm kỳ của ông chấm dứt vào tháng 10 năm nay. Dư luận Ai Cập hiện nay đang bàn tán chuyện này.

Chán ghét sự cai trị độc tài của Mubarak, trong khi đời sống của người dân trở nên khó khăn trong những năm gần đây, cộng thêm nguồn cảm hứng từ hương lài của cuộc cách mạng Tunisia, hôm Thứ Ba 25/1, đã các cuộc biểu tình đòi chấm dứt sự cai trị của Mubarak đã đồng loạt nổ ra khắp nơi trên đất nước Ai Cập, từ Cairo đến Alexandria, Suez và Ismailia, kể cả các thành phố chạy dọc theo hạ lưu của sông Nile.

Các đoàn người biểu tình hô to "Đả đảo, đả đảo Mubarak", hoặc "Mubarak, Saudi Arabia đang chờ mày đổ", ám chỉ nơi dừng chân của Mubarak một khi phải tháo chạy khỏi Ai Cập, giống như trường hợp của cựu Tổng thống Ben Ali.

Chưa hết, sục sôi với khí thế biểu tình, Phong Trào "Thanh Niên 6 Tháng 4" dùng trang Facebook kêu gọi người dân tiếp tục xuống đường Thứ Tư ngày hôm sau và "phải tiếp tục cho đến ngày mai, cho đến khi Mubarak cúi". Lời kêu gọi còn nói "Ngày mai chúng ta không đi làm,

không đến trường. Tất cả chúng ta đều xuống đường, tay trong tay đoàn kết vì đất nước Ai Cập. Chúng ta sẽ có hàng triệu" Một người bán thịt ở trung tâm thủ đô Cairo nói với phóng viên "Phải có thay đổi, nhất định là như vậy. Những kẻ già nua phải cúi để đám trẻ hơn lên làm việc".

Một điều thú vị là nào giờ người dân Ai Cập rất sợ ba-tong, mặt vụ cảnh sát thế nhưng hôm nay họ xuống đường với khí thế mạnh mẽ, tay trong tay hô vang các khẩu hiệu. Người bên dưới đường đã ngoắt tay kêu gọi những người đang đứng xem trên các ban-công cũng tham gia và nhiều người trong số đó đã vui vẻ xuống đường nhập vào dòng người biểu tình. Noi gương người thanh niên Tunisia, đã có đến 5 trường hợp thanh niên Ai Cập muốn biến thân mình thành ngọn đuốc công lý.

Hôm nay Thứ Năm, tuy tình hình có lắng đọng hơn vì chính phủ gia tăng đàn áp, cấm đoán biểu tình, nhưng trên trang Facebook các thành viên đối lập kêu gọi mọi người trở lại đường phố vào ngày mai Thứ Sáu.

Ngày mai chắc chắn sẽ hứa hẹn nhiều cuộc biểu tình nổ ra dữ dội hơn, bởi vì hôm nay ông Mohamed ElBaradei, một chuyên gia và là cựu tổng Thư Ký Cơ Quan Nguyên Tử Năng LHQ, đã tuyên bố ông sẽ trở về quê hương, để nhập cuộc với đoàn biểu tình để lật đổ Mubarak.

Ảnh hưởng Domino và điều tất yếu của các cuộc cách mạng

Như ta đã thấy, cuộc cách mạng Hoa Lài tại Tunisia đã truyền cảm hứng cho người dân bị áp bức tại các nước Bắc Phi trong một thời gian ngắn ngủi. Rõ ràng hệ thống Internet và các trang mạng xã hội đã nâng hiệu quả và tốc độ lan truyền của các lời kêu gọi xuống đường lên gấp bội. Mặc cho nhà cầm quyền ra sức ngăn cản, chặn đường lửa các trang mạng này nhưng người ta vẫn có thể vượt qua được.

Nỗi lo sợ trong mỗi con người là điều tự nhiên, nhưng ở một thời điểm nào đó khi áp bức bắt công dồn người dân thấp cổ bé họng đến đường cùng rồi thì sự giận dữ bùng trào ra như một cái lò xo, không có gì có thể ngăn cản nổi.

"Ở đâu có áp bức ở đó có đấu tranh" là quy luật của xã hội loài người. Hương Lài Tunisia sẽ tiếp tục lan tỏa đến các quốc gia như Miến Điện và các nhà nước Cộng sản như Cu Ba, Việt Nam, Bắc Hàn, Trung Quốc... trong một ngày không xa!

*****

VIỆT NAM SẼ LÀ TUNISIA

Adam Boutzan, Asia Times, 29-01-2011

Đặc điểm cố hữu của những cuộc nổi dậy thành công là không thể dự đoán được. Cuộc nổi dậy gần đây của tầng lớp trung lưu đã lật đổ chế độ Zine el-Abidine Ben Ali ở Tunisia, và nó chỉ có thể được giải thích sau khi sự việc đã xảy ra; hầu như không ai tiên đoán được tiến trình nó xảy đến.

Hiện tại các nhà phân tích chú ý vào khối hỗn hợp nổ gồm: quá nhiều người trẻ tuổi có giáo dục và quá ít việc làm, một tầng lớp tinh hoa “độc tài đạo tặc”, và sự thất bại của bộ máy an ninh đã không bảo vệ nổi chế độ khi những con chip đã hồng hóc. Các nhà phân tích khác đang tranh cãi xem liệu trường hợp Tunisia có lặp lại ở các nước Ả Rập láng giềng, bao gồm Algeria, Ai Cập và Yemen hay không. Và nếu có, các nền dân chủ của thế giới nên phản ứng với xáo động đó thế nào.

Các bộ trưởng ngoại giao từ Washington, London, Tokyo đến Paris và Berlin đang cố xác định xem lập trường nào khả dĩ nhất giúp chính phủ của họ tìm một cơ sở chung để hợp tác với những người có thể nắm quyền nếu cuộc nổi dậy thành công, mà lại không làm đảo lộn quan hệ hiện nay nếu chính quyền bị thất thế kia thay đổi được tình hình.

Nếu các vị bộ trưởng ấy khôn ngoan thì họ không nên chỉ nhìn vào thế giới Ả Rập.

Cuộc nổi dậy ở Tunisia khá giống với phong trào phản đối làm nghiêng ngả chế độ Mullah ở Iran mới cách đây hơn một năm. **Lý do không phải là vấn đề Hồi giáo mà là công bằng xã hội và tự do cá nhân.** Và nếu đúng như thế thì các nhà phân tích nên nghiên cứu sự tương đồng của phong trào đó với tất cả các quốc gia khác, dù Hồi giáo hay không, trong những giai đoạn phát triển khó khăn của họ.

Ở nhiều nước đang phát triển, giáo dục và mạng xã hội vi tính đã khiến các cư dân thành thị trẻ tuổi nhận thức được những gì mà họ

không có. Ở một số nơi, họ không có được những món đồ mà một người bình thường có thể mua nếu anh ta hoặc cô ta có nghề nghiệp ổn định. Vài nơi khác, họ không được quyền nói ra những gì họ nghĩ, không được phép thay đổi lãnh đạo, chứ đừng nói gì thay đổi hệ thống.

VN rơi vào trường hợp 2.

Kể từ năm 1991, tầng lớp tinh hoa là đảng viên cộng sản đã khá thành công trong việc đưa hàng tiêu dùng đến tay công dân. Những người dân vẫn còn bị ám ảnh bởi ký ức về sự đói nghèo khốn khổ -kết quả sự thất bại của Việt Nam trong quá trình xây dựng chủ nghĩa xã hội đích thực (1975-1986)- những người dân đó đã rất hạnh phúc với cái mà một khoản thu nhập bình quân đầu người 1200 USD mang lại: nhà ở tốt hơn, đủ ăn, xe máy, tivi, và tiền để thỉnh thoảng mua sắm đồ xa xỉ. Khảo sát về Chỉ số Hạnh phúc, do Tạp chí Forbes tài trợ, thường xuyên cho thấy dân Việt Nam nằm trong số những người lạc quan nhất thế giới, tin tưởng rằng cuộc sống đang tiến triển theo hướng tốt hơn.

Tuy nhiên một nhóm người Việt vẫn tiếp tục than phiền trên blog, trên Facebook và trên giấy rằng thịnh vượng về vật chất là chưa đủ, và vẫn còn thiếu các quyền tự do chính trị căn bản. Cho đến nay, đại đa số người Việt nhìn những kẻ đó một cách giễu cợt, và nếu có để ý đến thì coi những người đó như những người lập dị chưa biết nghĩ. Họ nhún vai mỗi khi những kẻ bất mãn bị đánh đập hay bắt giam vì các tội như “lợi dụng Internet, kích động đa đảng và dân chủ”.

Thái độ thụ động về chính trị của phần lớn người VN khó có thể giải thích được là do không hiểu biết về thế giới bên ngoài. Những tờ báo hăng hái đã đưa tin thường xuyên và rõ ràng là không qua kiểm duyệt về các sự kiện ở Tunisia và hiện giờ là ở Ai Cập, kể từ khi chế độ Ben Ali bị lật đổ hồi giữa tháng Giêng.

Và, cũng như những cuộc bạo động làm rung chuyển Bangkok một năm về trước chỉ là chuyện để báo chí đưa tin cho ăn khách, cảm nghĩ hiện nay dường như là “Ôn Trời, chuyện ấy không xảy ra ở đây”.

Ở một nước một thời từng chính thức đi theo chủ nghĩa quân bình song lại là nơi những màn phô trương của cải lại đang thịnh hành, nhiều người thành thị trẻ và có giáo dục chỉ mong cũng đạt được một sự giàu có thô thiển như thế. Gần như tất cả các công dân đều tin tưởng rằng nếu chăm chỉ và có chút may mắn, họ sẽ được hưởng một cuộc sống khá giả hơn, dễ chịu hơn. Theo bảng “Chỉ số Thịnh vượng” của Viện Legatum – một bản phân tích lớn vừa được công bố hôm 26-1, thì năm qua Việt Nam đã nhảy 16 bậc và hiện đang xếp thứ 61 trên tổng số 110 nước được khảo sát. Tunisia đứng thứ 48 trong cùng cái bảng xếp hạng “đánh giá toàn cầu về của cải và hạnh phúc” này.

Đại hội Đảng Cộng sản Việt Nam đã vừa thay mới tầng lớp tinh hoa chính trị của đất nước, nâng một số lên và đưa một số về hưu. Điều mà người ta thường được nghe qua tầm màn tin đồn bao phủ những sự kiện như thế, là sự nhấn mạnh vào tầm quan trọng của việc tiếp tục tăng trưởng kinh tế. Không chỉ là tăng về lượng, mà cả về chất nữa – tìm những hình thức đầu tư và các chính sách nào có thể đưa Việt Nam ra khỏi hàng ngũ các nước xuất khẩu nguyên liệu thô và hàng hóa sử dụng nhiều lao động chân tay.

Đó là lời hứa hẹn mà chính quyền Hà Nội có thể không thực hiện nổi. Có lẽ các đảng viên hiểu rằng tính chính đáng của chế độ của họ bây giờ phụ thuộc sâu sắc vào việc nâng cao được mức sống của người dân, và họ sẽ hành động theo hướng đó. Thế nhưng, dường như cũng chắc chắn không kém là các nhà cải cách trong nội bộ đảng cảm quyền này sẽ tiếp tục bị bó chân bởi một hệ thống đã xơ cứng, với các đặc điểm nổi bật: bao cấp, tham nhũng lan tràn và tình trạng cát cứ ở địa phương.

Nếu những tiến bộ kinh tế suốt một phần tư thế kỷ qua của Việt

Nam bị gián đoạn hoặc ngừng lại, chắc chắn hỗn loạn sẽ xảy ra theo đó. Có hàng triệu thanh niên cưỡi xe máy, mỗi người sở hữu một điện thoại di động 3G – bất kỳ ai đã từng chứng kiến những dịp ăn mừng chiến thắng của tuyển bóng đá Việt Nam đều có thể hình dung cái cảnh sẽ xảy ra khi cũng nguồn năng lượng ấy bị chuyển hóa thành cơn hăng hái chính trị. Và nếu, giống như ở Tunisia, tâm trạng của người dân trở thành tội tề một cách không cứu vãn nổi, nếu một, hai cuộc đụng độ nhỏ xảy ra và có người chết, nếu hàng chục nghìn người thách thức những quyền lực đang tồn tại kia, thì liệu chính quyền có thể trông cậy vào lực lượng bảo vệ của nó, các Công an Nhân dân, hay không?

VN, quốc gia 86 triệu dân, có 1,2 triệu công an cảnh sát, theo một ước đoán của chuyên gia khá tít về quốc phòng, nhà phân tích Carl Thayer. Xét tổng thể, họ là một đám tham nhũng, lạm dụng quyền lực, có mặt ở khắp mọi nơi, và người dân thường thì tránh họ càng xa càng tốt. Xét về cá nhân, hầu hết công an -như trường hợp Tunisia- đều thuộc tầng lớp trung lưu thấp, những người coi sự nghiệp làm công an là con đường để tiến thân.

Các đơn vị công an chuyên trách tỏ ra xuất sắc trong việc kiểm soát và áp chế những người Việt Nam nào chia sẻ ý kiến xúi giục nổi loạn của họ với ai khác. Các cán bộ an ninh nội địa thường xuyên cảnh báo rằng các thế lực thù địch chống Việt Nam mưu tính tổ chức một cuộc “cách mạng màu” kiểu Đông Âu. Công an còn được hỗ trợ bởi hệ thống luật pháp cấm cản việc thành lập các nhóm vận động độc lập, vốn là nguồn mầm của xã hội dân sự ở rất nhiều quốc gia.

Những nhà bất đồng chính kiến VN có vẻ bị cô lập và còn ít về số lượng, và chùng nào còn như thế thì còn không địch được với công an. Tuy thế, hãy giả sử tăng trưởng kinh tế bị gián đoạn hay ngừng hẳn xem? Và thử tưởng tượng một thanh niên VN có bằng đại học, không sao tìm được công ăn việc làm ổn định, liền bày một mẹt hàng vỉa hè để bán dưa hấu? Hãy thử

hình dung mấy công an bắt giữ anh ta vì đã bán hàng không giấy phép, và tịch thu hết số tiền anh ta có? Hãy thử hình dung anh ta phản đối những thứ quyền lực hiện hành, và bị phốt lờ hoặc bị sỉ nhục?

Điều ấy xảy ra thường xuyên ở Việt Nam. Và hãy hình dung cảnh vào lúc ấy, một người bán hàng rong trẻ tuổi, có học, tấm xăng vào người, đứng trước trụ sở cơ quan đảng và châm lửa?

Đan Thanh dịch ◆◆◆◆◆

Một ngư dân bỏ biển Việt Nam mất dần lãnh thổ! .....*André Menras* 08-01-2011.....

Thực sự, những ngày gần đây, tin tức từ Việt Nam không phải là thật tốt đẹp cho người Việt và bạn bè của họ trên thế giới. Tôi vừa đọc được từ tờ báo SGTT ngày 06-01-2011 rằng ông Mai Phụng Lưu, chủ sở hữu của một con tàu đánh cá ở Lý Sơn, đã phải ngừng hoạt động do thiếu tiền trả nợ, hậu quả trực tiếp của việc bọn cướp biển Trung Hoa hoành hành trên vùng biển thuộc khu vực Hoàng Sa. Đây không phải là, như người ta có thể nghĩ, một việc vặt vãnh trong số biết bao việc khác, mà là một tín hiệu báo động đèn đỏ mới và khủng khiếp, nó bật sáng lên khi sự ven toàn lãnh hải và lãnh thổ của Việt Nam ở vào tình thế hiểm nguy.

Người đàn ông dũng cảm và giàu kinh nghiệm này, giữa tuổi đang đầy sức vóc, đã bốn lần bị lực lượng Hải quân của “những láng giềng tốt” bắt giữ, đánh đập, giam cầm, đòi tiền chuộc, thế rồi cuối cùng đành phải khuất phục. Chữ “bất khuất” từng là biểu tượng cho đất nước này qua nhiều thế kỷ trong con mắt của thế giới, phải chăng đã từ từ biến mất trong ngôn ngữ Việt Nam?

Nhưng không phải thế, bốn mươi bốn ngày bị giam giữ mới đây cùng với đoạn kết 4 ngày đêm lang thang trong bão giông mà không có trong tay những dụng cụ đi biển, không có sự hỗ trợ thực sự nào của Hải quân Việt Nam: tất cả những điều đó vẫn không hề làm nhụt quyết tâm của ông Lưu. Khi thoát cảnh cầm tù trở về, sau nhiều lần mặt giáp mặt với cái chết, vậy mà ông vẫn tuyên bố sẽ quay trở lại biển Hoàng Sa, vì đây là

khu vực đánh cá của tổ tiên mình. Bởi vì người đàn ông đáng mặt đàn ông ấy không phải là loại người chịu buông xuôi. Không như một số bạn chài ở Lý Sơn, từ bỏ đánh bắt trong các vùng biển tổ tiên để lại này mà nay Bắc Kinh muốn cướp đoạt. Không như họ, ông đã không quay về vùng biển Trường Sa, xa hơn nhưng tạm thời ít nguy hiểm hơn. Người đàn ông này là một thủy thủ của nhân dân. Với ông, lời nói có ý nghĩa và có giá trị dẫn thân: làm mới nói và nói là làm. Vậy thì tại sao ông lại phải bỏ biển nếu không phải là vì sợ hiểm nguy? Có phải chỉ vì các khoản nợ vô

cớ chất lên lưng ông và những khó khăn vật chất mà những khoản nợ ấy kéo tới cho gia đình ông? Tôi không nghĩ rằng sự thế lại như vậy.

Lý do thực sự để từ bỏ, ông Mai Phụng Lưu sẽ không nói, báo SGTT sẽ không thể viết ra, chẳng tờ báo Việt Nam nào khác dám viết để mà bị thu hồi ngay lập tức. Nhưng lý do ấy lại rất đơn giản, rất dễ hiểu và phải được nói ra: ông Lưu đã hoàn toàn mất lòng tin vào các bài diễn văn hay ho, các lời tuyên bố rần rờ cũng như điệu bộ khoa trương của các nhà lãnh đạo chính trị. Giờ đây ông thấy rõ mình bị họ bỏ rơi, bị buộc phải chấp nhận thất bại nhục nhã của cả một đời trung thành với biển. Thậm chí ông còn cảm thấy sự kiên trì chống chọi của mình có thể trở thành phiên nhiều cho cái câu lạc bộ “4 tốt và 16 chữ vàng” của Việt Nam... – Tôi xin nói thêm và có cân nhắc kỹ, rằng ông Lưu có đủ lý do xác đáng để thấy mình bị phản bội bởi những người có nhiệm vụ bảo vệ cho ông.

Điều này thật đã hiển nhiên khi ta xét qua một số lời tuyên bố và hoạt động chính thức cần được nhắc lại ở đây: **“Trong bốn ngành kinh tế biển chỉ có ngư dân là lực lượng đặc thù phải bám biển, hoạt động trên diện rộng trong toàn bộ các vùng biển có chủ quyền lãnh thổ. Vì bản chất của ngư dân là phải bám biển nên đây là lực lượng không thay thế được, ngay cả trong tổ chức chiến tranh nhân dân trên biển. Ngoài chuyện mưu sinh của ngư dân, sự có mặt của ngư dân trên biển còn góp phần khẳng định chủ**

quyền và họ chính là lực lượng đang tham gia việc bảo vệ chủ quyền. "Quý này sẽ hỗ trợ ngư dân gặp rủi ro khi đánh bắt xa bờ như: gặp bão tố, bị "tàu lạ" đâm chìm, bị người nước ngoài bắt và tịch thu tàu bè, ngư cụ..." (Ông Nguyễn Chu Hồi, Phó Tổng cục trưởng Tổng cục Biển và Hải đảo tuyên bố); "**Cần có quỹ ủng hộ ngư dân đánh bắt cá ở Hoàng Sa**"... "**sự hỗ trợ của các tổ chức nước ngoài**" (Sở Nông nghiệp & Phát triển nông thôn tỉnh Quảng Ngãi).

Vấn biết là các lời tuyên bố như thế không phải là từ những người có trách nhiệm rất cao trong Đảng và Nhà nước vốn rất kiệm lời trong việc phát biểu công khai những vấn đề này, ngoại trừ Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết khi lên tiếng tại đảo Bạch Long Vĩ. Rất có thể những lời trích dẫn kia là thành thực vào lúc chúng được phát ngôn. Nhưng với kinh nghiệm, thì cũng phải thấy cho hết nhé, rằng những lời nói đó đều gắn liền mật thiết với phương pháp "đánh trống bỏ dùi".

Tôi sẽ tránh làm độc giả nhớ đến những lời tuyên bố lặp đi lặp lại của Bộ Ngoại giao Việt Nam, sau mỗi cuộc tấn công xâm lược của Trung Quốc, lại khăng định như một điệp khúc nhằm chán về chủ quyền ở Hoàng Sa và Trường Sa với "người đồng chí tốt" của mình, kẻ vẫn làm đui làm điếc, và cứ tiếp tục lạng lã ra đòn thật tởm tộ chống lại tất cả những ông Lưu người Việt vẫn còn dám ngẩng cao đầu kiếm sống trong nhân phẩm trên biển và trên các hòn đảo của tổ tiên họ.

Cũng nên nhớ lại tình tiết bi thảm khi chúng ta bắt tin tức của ông Lưu và 9 bạn đồng hành của ông – ấy là lúc họ được người anh em "Mười sáu chữ vàng" rộng lòng trả cho họ được tự do vào ngay giữa trận bão. Nhân dịp này, các nhà chức trách Việt Nam còn có màn trình diễn hay ho hơn nữa: sau hơn 3 ngày chơi trò ú tim thăm hại, giới chức cấp trung ương đá quả bóng trách nhiệm về cho cấp vùng, rồi mấy ông này lại chỉ xuống cấp địa phương, và cấp này than van về sự bất lực của họ vì thiếu phương tiện, các nhà hoạch định chính sách quốc gia bí ẩn nhân đó liền tìm thấy không có cơ hội nào tốt hơn để mời gọi bọn cướp biển kiếm cai ngục Trung Quốc cùng tìm kiếm tìm những người mất tích.

Và cuối cùng, trong cuộc đua của hội giả trang này, Việt Nam đã dám – cả gan đến tuyệt đỉnh – tự mình phiêu lưu trên không gian hàng hải riêng của mình với giấy phép do Trung

Quốc cấp; và rồi lại là người Trung Quốc có công tìm ra và cứu vớt những người mất tích. Cảm ơn, vô cùng cảm ơn, các đồng chí! Vụ này thật đáng được dâng tặng một bó hoa đẹp giống như bó hoa tặng cho Thuyền trưởng Trung Quốc của chiếc tàu hộ vệ tên lửa XIANGFAN hồi sáng 3-12 khi nó cập cảng Tiên Sa thăm «hữu nghị» thành phố Đà Nẵng.

Vinh dự thay Hải quân Trung Quốc, tội nghiệp thay những ngư dân Việt Nam. "Ông anh! Chào mừng ông anh đã xông vào nhà tôi qua cửa lớn chính anh đã phá toang! Cho phép tôi giới thiệu với ông anh đây là vợ tôi...". Mong sao khi họ đụng nhau trong vùng biển Hoàng Sa của Việt Nam, hai bên "đối tác tốt" sẽ không quên ném một bó hoa khác xuống biển để tưởng nhớ các ngư dân và những thủy thủ của miền Trung Việt Nam đã chết chìm bởi tay những "con tàu hữu hảo" trong những đêm đen và những ngày đỏ máu. Những con người đầy bản lĩnh và dũng cảm như ông Lưu sao lại có thể tham gia được vào tấn hài kịch buồn thảm đó?

Tôi đã từng đau đớn trải nghiệm cảnh những người ngư dân bị bỏ rơi (1). Tôi đã biết thế nào là sức ý của một bộ máy hành chính và chính quyền tại Việt Nam, họ hành động trái ngược hẳn với những lời tuyên bố, họ kiểm soát và ngăn trở mọi giúp đỡ thực sự, họ để mặc cho ngư dân không có chút hy vọng ở ngày mai, phải đơn thương độc mã đối diện với lũ yêu tinh Trung Quốc. Tôi vẫn còn giữ y nguyên một vài trong số những lời của một ông già ở An Vinh âu sầu nói nhỏ vào tai tôi trước khi tôi rời Lý Sơn: «Mấy năm nay bọn Tàu đã hoàn toàn làm chủ cả đảo lẫn biển. Rồi đây đến lượt Trường Sa và không chừng cả... Lý Sơn».

Sao người ta có thể bán rẻ tình hữu nghị của nhân dân VN cho những kẻ ngược đãi họ, trấn lột họ, và công nhiên làm nhục họ như vậy? Sao người ta có thể khom mình chiều theo một nền hòa bình kiểu Trung Hoa và để mặc cho chết dần từng chiến sĩ cuối cùng giữ gìn hòa bình vùng biển và đảo VN? Vì những mặc cả bí mật gì vậy? Cần phải chấm dứt ngay thứ ngôn ngữ nước đôi chỉ có lợi cho những kẻ xâm lược và cần phải chọn cách nói của sự thật và sự minh bạch. Phải chọn giữa một bên là những tàu chiến TQ và quân giết người đang xâm nhập vùng biển VN và một bên là an ninh của ngư dân miền Trung đang kiếm tìm phương tiện sinh sống chính đáng duy nhất của mình.

Khi ông Lưu phải từ bỏ việc đánh

cá ở Hoàng Sa sau hơn ba mươi năm hoạt động trong vùng biển này, trong khi Chính phủ Việt Nam không cần tính đến hàng tỷ đồng để kỷ niệm 1000 năm Thăng Long song lại không mời đâu ra 600 triệu đồng trả các khoản nợ cho con người yêu nước đứng cầm ấy và để ông ta chìm đắm lạnh lẽo vào cảnh đói nghèo nhục nhã, thì chúng ta phải đặt ra câu hỏi: Ông Lưu liệu có bỏ cuộc nếu người ta trả các khoản nợ giúp ông? Ông Lưu liệu có bỏ cuộc nếu người ta cho phép đồng bào ông ở trong nước và nước ngoài trả các khoản nợ giúp ông và cho phép gửi đến ông những lá thư bày tỏ tấm lòng thông cảm? Cuối cùng, trách nhiệm về những hậu quả của việc bỏ cuộc này thuộc về ai? Ai đáng phải gánh lấy sự xấu hổ vì chuyện đó?

Khi nhà bị đột, đặt mấy cái chậu dưới từng máng nước vẫn không ngăn được tình trạng tởm tộ hơn. Chúng ta phải lợp lại mái nhà thôi.

Vào đêm trước Đại hội XI của Đảng Cộng sản Việt Nam, sau những vụ Bauxite, vụ [Huỳnh Ngọc Sĩ nhận hối lộ của] PCI, vụ Vedan, vụ Innov Green, vụ Vinashin v.v..., sự kiện Mai Phụng Lưu còn đặt ra một lần nữa hai câu hỏi vô cùng quan trọng:

1) Các nhà lãnh đạo Việt Nam có còn ý chí và dũng cảm nhận mang trên vai mình và mang trong danh dự cả vận mệnh của quốc gia và tài sản của nhân dân?

2) Nếu một số người trong họ còn có ý chí và lòng dũng cảm ấy, thì hệ thống chính trị-kinh tế hiện tại liệu có cho phép họ làm được điều đó?

Tôi đồ chừng rằng chẳng có ai trong những người tham dự đại hội dám đặt các câu hỏi này ra và có thể tự do trả lời những điều đó. Đối với tôi, một quan sát viên khiêm nhường, chỉ cần một câu trả lời thôi: Đã hoàn toàn đến lúc phải thay đổi. Phải thực sự thay đổi vì lợi ích của Việt Nam.

Để kết luận cho bài viết cay đắng này, xin bạn đọc cho phép tôi gửi đến ông Mai Phụng Lưu, đến gia đình ông và đến các bạn ngư dân của ông ở Lý Sơn và các nơi khác, đến tất cả những ai vẫn còn dám đi ra vùng biển Việt Nam ở Hoàng Sa, sự ngưỡng mộ của tôi trước lòng dũng cảm của họ. Trong tình hình bi thảm hiện tại, tôi coi họ là những đại diện xứng đáng cho nhân dân Việt Nam.

Nguyễn Huệ Chi dịch

(1) «Hoàng Sa: sắp đi vắng!»

